

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



FALLEN DOOR

THE HUNT HAS
BEGUN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JEN STEVENS



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



FALLEN PREY

Paralel Av Düeti 2. Kitap

İçindekiler

1. [Telif Hakkı](#)
2. [Blurb](#)
3. [İçerik Uyarıları](#)
4. [Adanmışlık](#)
5. [Dikkat!](#)
6. [1. Önsöz](#)
7. [2. Bölüm 1](#)
8. [3. Bölüm 2](#)
9. [4. Bölüm 3](#)
10. [5. Bölüm 4](#)
11. [6. Bölüm 5](#)
12. [7. Bölüm 6](#)
13. [8. Bölüm 7](#)
14. [9. Bölüm 8](#)
15. [10. Bölüm 9](#)
16. [11. Bölüm 10](#)
17. [12. Bölüm 11](#)
18. [13. Bölüm 12](#)
19. [14. Bölüm 13](#)
20. [15. Bölüm 14](#)
21. [16. Bölüm 15](#)
22. [17. Bölüm 16](#)
23. [18. Bölüm 17](#)
24. [19. Bölüm 18](#)
25. [20. Bölüm 19](#)
26. [21. Bölüm 20](#)
27. [22. Bölüm 21](#)
28. [23. 22. Bölüm](#)

29. [24. Bölüm 23](#)
30. [25. Bölüm 24](#)
31. [26. Bölüm 25](#)
32. [27. Bölüm 26](#)
33. [28. Bölüm 27](#)
34. [29. Bölüm 28](#)
35. [30. Bölüm 29](#)
36. [31. Bölüm 30](#)
37. [32. Bölüm 31](#)
38. [33. Bölüm 32](#)
39. [34. Bölüm 33](#)
40. [35. Bölüm 34](#)
41. [36. Bölüm 35](#)
42. [37. Bölüm 36](#)
43. [38. Bölüm 37](#)
44. [39. Bölüm 38](#)
45. [40. Bölüm 39](#)
46. [41. Bölüm 40](#)
47. [42. Bölüm 41](#)
48. [43. Bölüm 42](#)
49. [44. Bölüm 43](#)
50. [45. Bölüm 44](#)
51. [46. Bölüm 45](#)
52. [47. Bölüm 46](#)
53. [48. Bölüm 47](#)
54. [49. Bölüm 48](#)
55. [50. Bölüm 49](#)
56. [51. Bölüm 50](#)
57. [52. Bölüm 51](#)

58. [53. Bölüm 52](#)
59. [54. Bölüm 53](#)
60. [55. Bölüm 54](#)
61. [56. Bölüm 55](#)
62. [57. Bölüm 56](#)
63. [58. Bölüm 57](#)
64. [59. Bölüm 58](#)
65. [60. Bölüm 59](#)
66. [61. Bölüm 60](#)
67. [62. Bölüm 61](#)
68. [63. Bölüm 62](#)
69. [64. Sonsöz](#)
70. [Spoiler Odası](#)
71. [Jen Hakkında](#)
72. [Ayrıca Jen](#)

Telif Hakkı © 2023 Jen Stevens

www.jenstevenswrites.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: [Ashes & Vellichor](#)

Düzenleme: [İyi Kız](#), [Yaramaz](#)

[Düzenlemeler](#)

Blurb

Ölümün yüzüne baktım, onun aldatıcı tatlı ninnisinin kurbanı oldum. Ta ki hiçbir uyarıda bulunmadan beni buz gibi pençesinden kurtarana ve hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmem için diğer tarafa tökezleyerek geri gönderene kadar.

Hastanede onların gizemli John Doe'su olarak kendime geldiğimde, hayatımın son bir yılının hiç yaşanmamış olduğunu keşfettim.

Ama ben hepsini hatırlıyorum. Dökülen her damla kanı, kaybedilen her hayatı, her

Kurşun ateşlendi.

Ruhlarını bedenlerinden kopardığım adamlarla arkadaşlık ettiğim kişisel bir cehenneme geri itildim.

Sevdiğim kadının benim kim olduğumu bilmediği bir yerde.

İntikamımın arkasındaki itici gücün hayatta ve iyi olduğu ve yeni gerçekliğimi giderek daha fazla çözmeyi kendine görev edindiği yerde

Zor.

Etrafımdaki herkes gerçeklerden habersizken ben her günü sanki hiç yaşanmamış gibi yeniden yaşıyorum. Benim tek amacım

Tarih tekerrürden ibaret ve ben bunu başaramıyorum.

Belki de ben ölümün vücut bulmuş haliyim. Belki de yaşamın vücut bulmuş haliyim.

Her iki durumda da, teraziyi düzeltmeyi, değerli küçük kuzumu geri almayı ve hakkım olanı geri almayı planlıyorum.

İçerik Uyarıları

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir! Kendini hassas bir okuyucu olarak gören herkes bu kitaba başlamadan önce içerik uyarıları listesini incelemelidir.

içerik uyarılarının tam listesine [buradan ulaşabilirsiniz.](#)

Lütfen riski kendinize ait olmak
zere okuyun. xoxo, Jen



*Seri katil, anti-kahraman bir sapık için tezahürat yaptığının farkında olmasa
bile, bana her adımda 'da tezahürat yapan annem için
Seni sonsuza dek özleyeceğim, anne. Umarım bundan sonra nerede olursan ol
beni içeri alırlar.
Bu.*

Dikkat!

Fallen Prey, Parallel Prey Duet'in ikinci bölümüdür. Bu kitabı Av Sürücüsü'nden (Paralel Av Düeti 1. Kitap) önce okumak, hikayede karışıklığa ve eksik ayrıntılara neden olacaktır.

Henüz [okumadıysanız](#), Prey [Drive'ı bugün KU'da ücretsiz olarak okuyun!](#)

Önsöz

Jovie

SERAMİK BİR TABAK, arkamdaki duvara çarpmadan önce yüzümün önünden uçarak geçiyor ve yerde binlerce parçaya ayrılıyor. Arkamda bıraktığı çukuru görmek için döndüğümde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

Bu benim yüzüm olabilirdi. Ona

nişan almıştı.

"Bir dahaki sefere ıskalamayacağım," diye söz veriyor Gabe derin bir hırıltıyla, sanki duvara bilerek çarpmış gibi.

Ona siktirip gitmesini söyleyip ön kapıdan kaçmak istiyorum ama ciğerlerim o kadar daraldı ki zorlukla nefes alabiliyorum. Planım bir çanta hazırlamak ve o isteyken sessizce oradan ayrılmaktı. O farkına varmadan bu cehennem deliğinden kaçmak ve bir daha arkama bakmamak.

Bunun için aylardır kenara para koyuyordum. Kayda değer bir şey yoktu. Sadece her gece bahşişlerimin üstünden birkaç beşlik ve birlik. Her benzin aldığımda veya atıştırmalık aldığımda restoranlar ve marketler için rastgele hediye kartları alırdım, ortak hesabımızdan çıktıklarını fark etmemesi için gizlice hesaba eklerdim.

Geçen hafta neredeyse hepsini buluyordu.

Şifonyerimin altındaki pantolon çekmecemin derinliklerine saklamıştım. Gabe asla çamaşır yıkamaz, ne benimkini ne de kendininkini. Eşyalarımı karıştırma ihtimali olmamalıydı.

Annemin birkaç hafta önce bizimle kalmaya başlaması dışında. Bu fikre tamamen karşıydım. Onu sevmediğim için değil. Aslında, tam tersi. Yeni iyileşmekte olan ve her an nüksedebilecek bir bağımlı olarak, Gabe gibi birinin etrafında olmanın onu tetikleyeceğini biliyordum.

Annem hiçbir zaman mükemmelmış gibi davranmadı. Bizi büyüttü ve dişiyle tırnağıyla geçindirdi ama kendi başımızın çaresine bakacak yaşa geldiğimizde hayatlarımızdan çekildi.

Her zaman meşhur parti kızı olarak, büyürken peşini bırakmayan kendi şeytanlarından kaçıyordu. Benim ve Halen'in babası onu daha sert uyuşturuculara alıştıran kadar viski günün her saatinde tercih ettiği içkiydi. Bu, alemler, rehabilitasyon, ayıklık, iyileşme ve nüksetmelerle dolu bir inişli çıkışlı tren oldu. Ne kadar istesek de kimse onu bırakmaya zorlayamaz. Bırakma seçimi kendi içinden gelmeli.

Doğal olarak, bu son nüksetme onun bir başka işini kaybetmesine ve bir başka evden tahliye edilmesine neden oldu. Halen ve Kennedy bu döngüyü daha fazla sürdüremeyeceklerine karar verdiler ve o da benim kapımı çaldı.

Sorun şu ki, burada kalmayı planlamıyorum bile. Kendimi dışarı atacak kadar parayı zor topluyorum ve onu da yanımda götürmek hazırlanmak için iki kat zaman alacak. Gittiğimde ve Gabe hıncını ondan çıkardığında neler olabileceğini bilmek istemiyorum. Ben de hayır dedim.

Ertesi gün ben yokken geri geldi ve Gabe'e sordu. Evet dedi ve o gece eşyalarını bodruma taşıdı.

Bunun Gabe'in çekmecelerimi karıştırmasına nasıl yol açtığını mı soruyorsunuz? Sevgili annem bir gece üşümüştü ve eşofmanı yoktu çünkü tüm eşyaları eski evinin ön bahçesine yayılmıştı. Her zamanki gibi mükemmel bir ev sahibi olan Gabe ona benimkilerden önermiş.

Koridordan aşağı inerken, "Jovie barda yemek yediğı için muhtemelen iki beden büyük gelecekler ama sen giydirebilirsin," dediğini duydum.

Yatağıma uzanmış kitap okuyordum ki içeri girdi ve çekmeceyi açtı. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

"Ben alırım," diye atıldı ve onu kenara itti.

Bir şeyler döndüğünü anladığını söyleyebilirdim, bu yüzden ertesi gün bir t o m a r nakit aldım ve kendi özel tasarruf hesabımı açtım. Hediye kartları yığını bagajımda, yedek lastiğimin altında saklıydı.

Bunu takip eden iki hafta içinde Gabe'in bana karşı tutumu daha ısrarcı hale geldi, sigortası daha kısa sürdü. O ve annem gayet iyi anlaşıyorlardı. Gece geç saatlerde işten eve geldiğimde annemi onunla kanepede kıvrılmış buluyor ya da birlikte yemeğe ve içmeye gittiklerini fark ediyordum. Bu beni rahatsız etmeliydi. O *benim* erkek arkadaşım ve o hiçbir zaman sınırlara saygı duymadı.

Ama rahatsız etmedi. Hem de hiç.

Gabe'le bu kadar uzun süre kalmamın tek nedeni hayatta kalmaktı. Annem kapımızı çaldığında neye bulaştığını çok iyi biliyordu. Gabe ayık kalma konusunda hiç iyi olmadı.

Ayrılmama günler kalmıştı. Her nasılsa, ayaklarımın üzerinde durabilmek için iki bin dolardan fazla para biriktirmiştim. Depomu doldurup gidebildiğim yere kadar gitmeyi ve oradan sonrasını düşünmeyi planlıyordum.

Ta ki banka postayla bir hesap özeti gönderene kadar. Annem o akşam posta kutusundan bir tane aldı. Gabe ortak hesabımız olduğunu düşünerek açtı.

Bildiğine dair herhangi bir işaret vermeden önce o gece barda uzun bir vardiyadan çıkmamı bekledi. Öfkeyle oturduğu o saatler sadece daha büyük bir patlamaya yol açtı.

"Benden *çalabileceğini* düşündüğüne inanamıyorum," diye homurdanarak bulaşık rafından bir tabak daha aldı.

Senden çalmadım, diye karşılık vermek istiyorum.

O benim zor kazandığım paraydı. Onun asla görmemesi gereken paraydı. Bunun yerine bakışlarımı kucağıma düşürüp başımı sallıyorum ve kaçmaya hazır hıçkırıklarımı tutuyorum. Beni ağlarken göremez. Bunu sadece bir zayıflık olarak görür,

Gabe ise zayıf kadınları avlıyor.

"Planın neydi?" diye bağıyor, sesi aceleci ve düşmanca. "Annene yardım ettikten sonra gecenin karanlığında gizlice kaçıp beni ortada mı bırakacaktın?"

Anneme yardım ettim. Onu yanına almasını ben istemedim ve eğer içgüdülerim doğruysa, kız ona bilmemi istediklerinden çok daha fazla "yardım" ediyordu. "CEVAP VER BANA," diye gürledi sesi ve ben de içimi kaplayan ürpertiye engel olamadım.

Kulakları sağır eden ses içime işliyor.

"Sana sürpriz yapacaktım," diye yalan söyledim, gözlerimi kaldırıp kızarmış yüzüne bakarak daha inandırıcı hale getirdim. "Yıldönümümüz için sürpriz olarak bir gezi planlıyordum."

Bu iyi bir şey. Yıldönümümüze üç ay var. Bu işe yarayabilir.

Yüz ifadesi az da olsa yumuşar.

"Y ı l d ö n ü m ü m ü z ..." diye mırıldanıyor, fikri kafasında evirip çeviriyor.

Geçerliliğini test

ediyor. "Evet,"

diye ısrar

ediyorum.

U n u t t u ğ u n yıldönümümüz. Bunun için kendini suçlu hisset, Gabe.

Parayı unut.

"Nereye?" Beni test ediyor. Zayıf bahanemdeki delikleri kontrol ediyor. "Bir gemi seyahati," diye çabucak ağzımdan kaçırdım.

Hiçbir zaman gemi yolculuğuna çıkmak istemedim. Açık sularda mahsur kalmaktan çok korkuyorum. Ama Gabe istedi. Tanıştığımızdan beri gemi seyahatine çıkmak istiyordu.

"Karayipler'e," diye ekliyorum, daha dramatik bir etki yaratmak için kaşlarımı saç çizgime doğru itiyorum. Bu işi o yönetiyormuş gibi hissetmeli. Sanki kontrol ondaymış ve ben sadece boyun eğiyormuşum gibi.

"Benden küçük bir tatili saklamak için koca bir banka hesabı açtığına inanmam mı gerekiyor?" diye şüpheyile soruyor ve öfkesinin tekrar ortaya çıktığını hissedebiliyorum.

"Nakit ödeyemezdim, Gabe," diyorum küçümseyerek. "Ve ödemenin çekimizden çıktığını görecektin. Ayrıca, yolculuk için oyun paramızı koyacak bir yere ihtiyacım vardı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onun kitabından bir sayfa koparıyor ve ona geri çeviriyorum. "Böyle uğursuz bir şey yapacağımı düşünmen beni gücendirdi. Sadece bir kez olsun para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağın özel bir gezi yapmak istedim."

Tabağı tezgâhın üzerine bırakan Gabe mutfğa geçip önümde diz çöküyor ve kendini bacaklarımın arasına itiyor. Çoktan fırlattığı tabağın parçalanmış parçaları altında çıtırdıyor, ne kadar çabuk dönebileceğinin karanlık bir hatırlatıcısı.

"Özür dilerim bebeğim. Gideceğini sanmıştım. Lütfen, *lütfe*n, *lütfe*n... beni affet" diye yalvarıyor, kolları kalçalarımın dolanırken başını karnıma yaslıyor.

Kaşlarımı çatarak başının arkasına bakıyorum, parmaklarımı gür saçlarında gezdiriyorum, kafa derisine gereğinden biraz daha sert bastırıyorum.

"Elbette seni affediyorum bebeğim," diye sessizce mırıldanıyorum.

Vücudum tehlikenin önlendiğini kabul ederken kalp atışlarım nihayet düzene giriyor. *Şimdilik*.

Ama bu tünelin sonundaki ışığın hızla söndüğünü fark ettiğimde rahatlamam kısa sürüyor. Kapana kısıldım. Şimdi her zamankinden daha fazla.



Bash

Stardust,

Seni kaybetmediğimi bilmenin ne kadar yüce bir his olduğunu bilemezsin. Hâlâ bu dünyada birlikte dönüyor, aynı güneş ışığını ve ay ışınlarını paylaşıyoruz. Gittiğin gün bir parçamı kaybettim. O zehirli insan atığı senin ruhunu bedeninden çaldığında, sanırım benimkini de aldı. Ama hikâyemiz tamamlanmamıştı ve bize ikinci bir şans verildi. Boşa harcamayı düşünmediğim bir şans.

Tekrar ayaklarımızın üzerinde durmamızın zaman alacağını biliyorum. Belki de bu kez işleri doğru şekilde yapabiliriz, ancak sana olan aşkım güneş patlamaları gibi yanarken, güneşin etrafında dönerken ve etrafımızda küçük fırtınalar yaratırken bunun mümkün olduğundan şüpheliyim. Biz bu dünyadan daha büyüğüz. Aşkımız zamandan ve mekândan daha büyük, bundan eminim.

O yüzden uzaktan izleyeceğim. Seni küçük kuzum gibi avlayacağım. Sana uzaktan sessizce yardım edeceğim ve gururunu hayırseverlik olarak gördüğün şey tarafından ayaklar altına alınmaktan kurtaracağım, her ne kadar bundan uzak olsa da. Ben sadece senin hakkın olanı paylaşıyorum.

*Ve ziyafet zamanı geldiğinde,
bileceğim. Tekrar görüşene kadar,
aşkım.*

Bölüm 1

Jovie

Ani bir sarsıntıyla uyanıyorum, gözlerim yukarıdaki beyaz döşemeli tavana açılıyor. Elim yüzüme yapışmış terden sıırsıklam olmuş saçlarımı silmek için hareket ediyor ama etrafıma yayılmış kablolar ve tüplerden oluşan bir ağ onu aşağıda tutuyor. Her biri her hareketimi ölçüyor, enjekte ediyor ya da rapor ediyor. Halen yatağımın yanındaki küçük kanepede uyuyor. Yatırıldığım geceden beri bu odadan çıkmadı, ani bir değişiklikten çok korkuyor. Geçtiğimiz bir buçuk hafta ikimizin de uyanmaya hazır olduğu bir kâbus gibiydi.

Üstü açık pencerenin dışında siyah gece gökyüzü güzel bir duvar resmi gibi. Çatlak kapıdan içeri sızan soğuk beyaz koridor ışıkları tek ışık kaynağı.

Yine rüyalarımdaydı.

Beni kurtarmak için her zaman bir an geç gelen maskeli adam. Yüz hatlarını hiç iyi göremiyorum. Tek görebildiğim tepeden tırnağa siyah giyinmiş olduğu, yüzünün alt yarısını ve boynunun tamamını kaplayan siyah bir maske taktığı. İpeksi, koyu renk saçları dağınık dalgalar halinde başının üstünde duruyor.

-Parmaklarımın arasında hissedebildiğim saçlar. Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorum. Bu travmatik karmaşada zihnimin takıldığı küçük bir şey. Ama gerçekleşirken, her şey çok gerçekçi geliyor. Çok anlamlı.

Gabe bana o ölümcül dozu enjekte etmeden önce her uzandığında ondan yayılan o saf, elle tutulur ıstırap, sadece parmaklarımız birbirine değiyor ve sonra tamamen ayrı düşüyoruz. Sonsuz bir uçuruma düşmeden hemen önce irkilerek uyanıyorum.

O gece duşa girdikten sonra olan her şey hafızamda bulanık. Ambulansla acil servise götürülüşümden, organlarımın iflas etmemesi için beni makinelere bağlı tuttukları ilk iki güne kadar her şey, hâlâ çözmem gereken yoğun bir sisle örtülü.

Bu asla geri alamayacağım kayıp bir zaman. Diğer tarafta sallanarak geçirdiğim ve hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek kısa bir pencere.

Gece hemşirem küçük aralıktan sessizce odaya girip saatlik hayati kontrolümü yapmadan önce kapının önünde bir gölge oluşuyor. Mucizevi bir iyileşme gösterdiğimi iddia ediyorlar - daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemeyen, sistemime bir anda sokulan ilaçların miktarı. Bu bilgiyi sevindirici mi yoksa hayal kırıklığı mı bulacağımdan emin değillermiş gibi genellikle garip bir yüz ifadesiyle veriyorlar.

Hepsi bir konuda başarısız olduğum için burada olduğumu düşünüyor. O kısa komadan çıkmanın ve kendilerine uygulanan stres ve yaralanma türüne dayanabilecek kadar güçlü organlara sahip olmanın kötü bir şey olduğuna inandığımı düşünüyorlar. Ama çok yanılıyorlar.

Hayatımın çoğunu nefret ederek geçirdiğim bedenime ve onun yeteneklerine duyduğum minnettarlığı anlatmaya kelimeler yetmez. Hayatımın en kötü döneminde savaşmayı başarmış ve kendimin yepyeni bir versiyonunu ortaya çıkarmış olmanın ne kadar inanılmaz derecede güçlü ve güçlendirici bir his olduğunu asla bilemeyecekler. Öyle bir versiyon ki, beni buraya getiren herkesin günahlarının bedelini ödeyeceğinden emin olabilirler.

Hemşire uyandığımı fark edince suçlulukla bana gülümsüyor. "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Kalp atış hızınızda bir artış gördüm ve gelip sizi kontrol etmem gerekti," diye fısıldıyor, gözleri Halen'in uyuyan formuna kayıyor.

"Kötü bir rüya gördüm." *Aslında şu anda kötü bir rüyada yaşıyordum gibi hissediyorum.* Belki de kendimi yeterince çimdiklersem, gerçek yatağında uyanacağım ve her şey sona erecek.

Tam diğer kolumu sıkamak için elimi karnıma doğru uzatırken, hemşire serumu kontrol etmek için elimi kaldırıyor.

Tüm bu boğucu gözlemlerden uzakta, evde olduğum için mutlu olacağım. Tabii ki Halen'in aşırı korumacılığı ve her şeyi kontrol etme ihtiyacı sayesinde o zaman birkaç ay daha gelmeyecek. Tabii onları bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulamazsam.

"Birkaç dakika önce dosyanıza bir not eklenmiş. Doktor ekibiniz bugün bir taburcu planı oluşturmak için toplanacak. Görünüşe göre yakında aramızdan ayrılacaksınız."

Umutlu bir gülümsemeyle bana bakıyor ve cevap vermediğimde bunu inançsızlık olarak algılıyor ve sanki *inan* dercesine coşkuyla başını sallıyor. *Bu gerçekten oluyor.*

Yine de bir önemi yok. Yarın buradan çıkmama izin verseler bile, Halen benim için bir zihinsel rehabilitasyon merkezine gitmemi ayarladı. Özgürlük bu noktada yok ve taburcu olmak kutlanmaya değer. Tüm temel haklarım elimden alınmışken olmaz.

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız. Biraz dinlen ve daha fazla kötü rüya görmemeye çalış."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve arkasına bakmadan çıkıp gidiyor. Tekrar uykuya dalmadım. Bunun yerine, Halen uyuklarken sessizce yatakta oturuyorum ve

defterime yazıyor, kendimi o geceye dair hatırlayabildiğim her ayrıntıyı hatırlamaya zorluyorum. O geceden önceki haftalarda ortaya çıkan küçük ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyorum ki daha sonra kendimi savunmak için bunları kullanabileyim.

En büyüğünün bana saldırmadan iki hafta kadar önce olduğunu biliyorum. Kaçış fonumu bulduğunda. Hızlı yalanlarımla onu ikna ettiğimi sanmıştım ama kanmamıştı. Ve gitmeme izin vermektense beni öldürmeyi tercih edeceği gerçeği, her seferinde ittiğim korkunç bir farkındalık.

Hemşire haklıydı. Birkaç saat sonra, güneş yüzünü gösterip hastane uyanmaya başladığında, doktor ekibim odama girdi ve gitmeme izin verildiğini ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde taburcu edileceğimi bildirdi.

Ve doğruca Sunnybrook İyileşme Merkezi'ne gönderildi.

Bölüm 2

Bash

Hastaneden eve dönüş yolculuğum boyunca ve kendi yatağında geçirdiğim ilk iki hafta boyunca DÜŞÜNCELERİMİ STARDUST TÜKETTİ.

Bu tuhaf, değişmiş gerçeklikte yalnız olduğumu sanıyordum. Bana ne olduysa *olmadan önce* hayatımda ona dair hiçbir kanıt olmadığına, tüm umudun kaybolduğunu varsaydım. Ama bu hiç de doğru değildi.

Kader beni boğazımdan yakalayıp bu alternatif evrene ittiğinde, beni zaman çizgisinde Stardust'ın ailemin kulübesini -başlangıç noktamızı- bile radarına almadığı bir noktaya gönderdiğinden emin oldu. Hâlâ oksijen israfı eski erkek arkadaşıyla birlikte olduğu ve annesinin hâlâ bir tür aç enerji vampiri gibi ondan beslendiği bir zamana.

Kader, o korkunç, travmatik şeyler olduğunda burada olmamı sağladı, böylece onu bundan kurtaracak kişi ben olabilirdim. Ve şimdiden fena halde başarısız olmuştum.

Tam kendime iki parmak viski koyarken Sienna ofisimin kapısından, "O ağrı kesicilerle içki içmemen gerekiyor," diye azarlıyor.

Cevap vermek yerine ikinci bir bardak alıp ona da dolduruyorum, sonra da ikram etmek için kadehi aramızda kaldırıyorum.

İnce parmakları tereddütle bardağın etrafını sarıyor ve ben de parmaklarımın tıpkı o bir hayaletken ve ben de kırık bir kabukken olduğu gibi katı maddeyi delip geçmesini bekliyorum. Her nasılsa, onun ölü olmasına, yanımda etten ve kemikten durmasından daha çok alışmıştım.

O bu konuda başka bir şey söyleyemeden, sessiz bir tezahüratla benimkini onunkiyle tokuşturdum, sonra içindekileri indirdim. Sienna kendininkini dudaklarına götürüyor ve pahalı likörün boğazından aşağı kaymasına izin vererek, olması gerektiği gibi tadını çıkarıyor. Ben sandalyeme yığılıp uzun bir iç çekerken beni bir şahin gibi izliyor.

"Bok gibi görünüyorsun" diyor, kalçasını önümdeki duvara dayalı deri koltuğa yaslayarak.

"Bana karşı çok iyisin," diye karşılık veriyorum, sesim uzun ve uykusuz geceden dolayı pürüzlü.

"Neden yalnız başına içiyorsun..." Kolundaki saati kontrol etmek için kolunu kaldırıyor, saatin kaç olduğunu fark edince gözleri açılıyor. "Sabahın beşi."

"Yalnız içmiyorum."

Gözlerini devirerek az önce benim yaptığım gibi bitkin bir şekilde kanepeye çöküyor ve yumuşak minderlere yaslanıyor. Hastaneden taburcu olduğumdan beri son bir haftadır benimle kalıyor ve bana yardımcı olduğu kadar işkence de ediyor. Bir şekilde kız kardeşimin ne kadar baş belası olabileceğini unutmuşum, özellikle de yaşayan, nefes alan bir varlık olarak.

"O gece sana ne oldu Bash?" diye soruyor zar zor duyulabilen bir sesle.

Bu garip bir soru değil. Herkes nasıl yarı ölü bir şekilde evden kilometrelerce uzağa atıldığını ve kimse ben olduğumu fark etmeden önce haftalarca bir hastane odasında tek başıma oturduğumu bilmek istiyor. Ben daha uyanmadan önce.

Birkaç haber kanalı benimle ilgili hikayeler yazdı, hepsi de özel bir röportaj ya da açıklama yapmak için Eliza'nın peşine düştü. Tanınmış bir milyarderin nasıl olup da küçük bir kasaba hastanesinde bu kadar uzun süre gözlerden uzak kalmayı başardığını ya da beni oraya getirmek için ne tür suç olaylarına bulaştığını anlayamıyorlar.

Ama Sienna'nın sorduğu sorunun bu olmadığını biliyorum. Pek sayılmaz.

O odada bir parçam eksik olarak uyandığımı hemen fark etti. Hikâyede herkesin ima ettiğinden daha fazlası olduğunu. Bunu hissetti, *her* neyse. Ama ikimiz de hissettiklerimizi kelimelere dökmeye cesaret edemedik. Şu ana kadar.

"Sana söylesem bile bana inanmazsın," diyorum küçümseyerek.

"Denemem için bana bir şans ver. *Lütfen*." Başımı sallamaya başladığımda öne doğru oturuyor ve ellerini önünde kavuşturuyor, gözlerinde bir yakarış parlıyor. "Seni neredeyse kaybediyordum. Bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun? Senin öldüğünü düşündük, Bash. Sonsuza dek gittin, onurlandıracak ya da yasını tutacak bir bedenin bile yoktu. Hâlâ burada olduğun için hepimiz çok minnettarız, çok minnettarım.

"Ama etrafta hayalet gibi dolaşıyorsun. Kendin gibi davranmıyorsun ve her ne olduysa travmatik ve hayatı değiştiren bir şey olduğunu biliyorum ama sanki.... Tanrım, sanki bir ayağın burada, diğeri başka bir yerdeymiş gibi hissediyorsun."

Varlığımın son bir yılını yasını tutarak geçirdiğim kadının -aylardır hayaleti peşimi bırakmayan kadının- şimdi beni aynı şeyle suçlaması ne kadar ironik? Evren bizi eğlence olarak kullanmak için ne tür bir hastalıklı mizah anlayışına sahip? Hepimiz garip bir oyunun piyonları mıyız?

Bir an bunu düşündüm, boş bardağı geri aldım ve ona cevap vermeden önce kendime zaman kazandırmak için elimde yuvarladım.

Beni akıl hastanesine göndermesine neden olmayacak ne söyleyebilirim ki? Belki de Stardust böyle hissediyordu. Bu yüzden her şeyi sineye çekti ve kabul etti.

Özgürlüğünü kaybetme korkusu, kendini korumasından daha ağır basıyordu.

"Hastanedeki o kadın kimdi?" diye soruyor, sanki benim sürüklenmem

Düşünceler onu yukarı çıkarması için cesaretlendirdi.

Başım ona doğru savruluyor, yüz ifadem o kadar sert ki irkiliyor.

Hastanede Stardust'la yaşadığım patlamadan sonra hemşireler beni travma odasının kapısından uzaklaştırıp topallayarak annemin ve kız kardeşimin yanına gönderdiler, her ikisi de bana dehşete düşmüş ifadelerle bakıyordu. Daha önce hiç böyle davranmamıştım. Duygularımın bu kadar güçlü bir şekilde beni ele geçirmesine ve onları böylesine utandıracak şekilde soğukkanlılığımı kaybetmeme hiç izin vermemiştim.

Beklediğimiz taburcu evraklarıyla ya da Sienna'nın çabucak toplaması gereken eşya çantasıyla uğraşmadan yanlarından hışımla geçip ön kapıdan çıktım. Eve dönüş yolculuğu boyunca benimle konuşmadılar, ikisi de ön koltukta endişeli bakışlar atıyor ve bunu yavan bir konuşmayla maskeleymeye çalışıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, çenelerini kapalı tuttukları için minnettardım. Her şey bu kadar hamken olanları kelimelere dökmek zorunda kalsaydım ne söyleyeceğimi ya da neyi itiraf edeceğimi bilemezdim. Gerçek Lancaster modasına uygun olarak, olayı halının altına süpürdüler ve sessizce patlamamın tek seferlik bir şey olduğunu umarak yollarına devam ettiler.

O zamandan beri her anımı olasılıklar üzerinde düşünerek ve ona ulaşmak için bir plan yaparak geçirdim. Ama Sienna günün her saati karşımdayken ve beni şımartırken, herhangi bir şeyi uygulamak zor oldu.

Sienna şimdiye kadar bu konuyu hiç açmadı.

"Sen onu tanıyordun ama ben tanıyamadım. Doktorlar aşırı dozda uyuşturucu aldığını söylüyordu. Kendini neyin içine soktun, Bash?" Son kısmı fısıltılı bir nefesten başka bir şey değildi.

Korkmuş. Dönüştüğüm kişiden, saklıyor olabileceğim şeyden, tüm bunların tekrar yaşanmasından korkuyor. Bunların hiçbirinin benim için iyi görünmediğini biliyorum. Kendimden emin değilken ona hiçbir şey açıklayamam. Yine de ona *bir şey* vermeliyim. Bana tamamen yabancıymışım gibi bakmasını engelleyecek herhangi bir şey.

"Onu tanıyorum. Ya da en azından tanıyordum," diye itiraf ediyorum dikkatlice. "Ama o senin düşündüğün gibi biri değil ve onu yargılamaya hakkın yok."

Küçümseyerek, Stardust'a yönelik daha fazla suçlama ya da hakaret olmayacağını bilmesini sağlamak için onu gözlerimle sıkıştırıyorum.

"Bir gün, tüm bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu açıklamak zorunda kalacaksın, Bash..." Sesi yumuşak ama sözleri yine de midemi korkuyla dolduruyor.

Haklı olduğunu biliyorum. Herkesin toparlanmam için bana tanıdığı bu süre çok yakında dolacak. Ortadan kayboluşum, halının altına süpürölüp bir gizem olarak bırakılamayacak kadar aleniydi, özellikle de şirketim büyük bir genişlemenin eşiğindeyken. İnsanlar cevaplar ve bunun bir daha asla olmayacağına dair güvence isteyecekler. Her şeyin bir tesadüf olduğuna dair.

Buna hakları olduğunu düşünecekler.

Her ne kadar tekmelemek, dövünmek ve hepsine cehenneme gitmelerini söylemek istesem de, itibarım ve inşa ettiğim her şey buna bağlı. Ama sonunda hikayemi anlattığımda, Stardust'ı dışarıda bırakacağım. Ona dokunulmayacak. En azından yeni gerçekliğimizi çözene kadar.

Bölüm 3

Jovie

"Onu odaya geri getirmene izin vermeyecekler," diye yorum yapıyor oda arkadaşım Ginny, ben bir akşam yemeği ekmeği ve bir paket tereyağını cebime tikiştirirken.

Ginny tepsisini masaya çarpıp benden önceki koltuğa oturmadan önce tek başıma yemek yemekten gayet memnundum. Ginny yeterince nazik ama içinde bulunduğum durumdan duyduğum rahatsızlık Sunnybrook'un her alanına sirayet etmiş durumda ve oda arkadaşım da bir istisna değil.

Kimsenin size söylemediği bir şey var: Psikiyatri hastaneleri çok sıkıcıdır. Özellikle de ilk etapta orada olmamanız gerekiyorsa.

Sahip olabileceğim intihar düşüncelerini yeniden yapılandırmaya çalışmak için grup terapisi ve bireysel terapi arasında gidip gelerek saatler geçirdim. Ve tüm bu saatlerin her anını birinin beni *duyması* için yalvararak geçirdim. *İntihar düşüncelerim olmadığına* inanmaları için.

Dışarıda bu kaynaklara gerçekten ihtiyacı olan birileri varken burada kapladığım alanın boşa gitmesi midemi bulandırmaya yetiyor.

Ben Ginny ya da buradaki diğer insanlar gibi bir ayağını diğer tarafa atmış ve tam olarak atlamak için başka bir fırsat bekleyen biri değilim. Şeytanları onları buraya ait olmadıklarına ya da dolu dolu bir hayatı hak etmediklerine ikna etmiş olanlar gibi değilim. Bu yürek parçalayıcı. Keşke her birine yardım edebilseydim.

Ama önümde kendi mücadelem var ve Ginny'nin benimle arkadaş olma çabalarında bu kadar yorulmamasını can sıkıcı bulmamın bir nedeni de bu. Bir gün başarırsa bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

"Bunu bilmeyecekler, değil mi?" Sert yüz ifademi tamamlamak için sivri bir bakış atarak ona acı acı tükürüyorum.

Ellerini önünde birleştirip başını geriye doğru kaldırıyor. "Hey, ben ispiyoncu değilim."

Masamızdan kalkıp tepsilerimizi çöpe doğru götürüyoruz ve Ginny'nin yemeğine dokunmadığını fark etmemeye çalışıyorum. Boş bir midenin ilaçların etkisini daha hızlı gösterdiğini söylüyor. Neden ilaçların etkisini göstermesini istesin ki? Benimkileri almayı reddediyorum ama birçok kez, hemşire ortadan kaybolur kaybolmaz attığım hapları bulmak için onu yatağımın etrafında dolanırken buldum.

Odamıza döndüğümüzde, "Yeterince bağırıp çağırırsan seni buradan çıkaracaklarını mı sanıyorsun?" diye soruyor.

Uyanık olduğumuz saatlerde istediğimiz gibi dolaşmakta özgürüz - terapi ya da danışmanlık randevularımız hariç - ama ben boş zamanımın çoğunu yatağında geçiriyorum ve Ginny beni gece için tek eğlence kaynağı olarak görüyor gibi görünüyor.

"Buraya ait olmadığımı düşünüyorum ve eninde sonunda bunu anlayacaklar," diye açıklıyorum.

Ginny gırtlaktan bir kahkaha atıyor, sanki "*evet doğru*" der gibi. Yatağında bacak bacak üstüne atıp yastığına sarılıyor ve başını yastığa yaslıyor. "Hey, eğer erken çıkarsan ve bir işe ihtiyacın olursa, kız kardeşimle benim bir kahve dükkânımız var. Artık tek başına işletmek zorunda."

Satır aralarını okuyarak kaşımı kaldırıyorum. Tek başına işletiyor çünkü Ginny burada. Ne kadar cömert bir teklifte bulunduğunu fark ettiğimde yüzümdeki gergin ifade yumuşuyor. Yine de umarım bu, burada benden daha uzun süre kalmayı planladığı anlamına gelmiyordur.

Olası bir alternatif midemi bulandırıyor.

"Teşekkürler. Birkaç haftadır eski işime gitmediğim için muhtemelen bir işe ihtiyacım olacak," diye alaycı bir şekilde alay ediyorum, sinirim tekrar yerleşirken gözlerimi deviriyorum. Bütün bu durum çok saçma.

"Kesinlikle. Rosie dışarıdan sert görünmeye çalışıyor ama içi tıpkı senin gibi pofuduk bulutlarla dolu." Kaşlarımı çatmama göz kırpmıyor. "Beni burada iyileştirene kadar yerime bakabilirsin." Başının yan tarafına vurarak dilini bana doğru uzatıyor.

Güzel. En azından dışarı çıkmayı planlıyor.

Göğsümden geçen rahatlama beni ayıltıyor. *Bağlanamam, bağlanamam, bağlanamam.*

"Adı Old Soul Cafe. Ona seni benim gönderdiğimi söyle. Seni işe alsa iyi olur, yoksa buradan kaçıp kışına tekmeyi basarım," diye ekliyor cevap vermediğimde, sonra eskiz defterini alıp duvara yaslanıyor ve beni susturuyor.

Bölüm 4

Bash

Daha önce Stardust'a olan arzumun bastırılamaz olduğunu düşünmüştüm. İstedğim zaman ona sahip olabildiğim zamanlar. İstemediğim ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağını tam olarak kavrayamadığım zamanlarda. O zamanlar, onun benimle birlikte bir dünyada *var olmasının*, ancak tamamen dokunulmaz kalmasının benim için nasıl bir işkence olacağı hakkında hiçbir fikrim *yoktu*. Aynı anda hem çok yakın hem de inanılmaz derecede uzakta olmak.

Ona karşı olan kısıtlamalarım sadece üç hafta sonra tükeniyor. Sienna geçen hafta okula döndü ve hayatıma normal bir şekilde devam etmeme izin verildi.

Ben de her yırtıcının değerli avına yaptığı gibi onu avladım. Bulunduğu tesisi bulmak inanılmaz derecede kolay, bu da onun çok erişilebilir olduğunu kanıtlıyor. Çok savunmasız. Sapkın zihnim bunu yeterli görüyor. mahremiyetini ihlal etmek için bir gerekçe.

Yeniden bu saplantının içine düşüyorum. Ancak bu kez, bunu rasyonalize edecek bir keder ya da delilik yastığım yok. Canavarlar henüz kendilerini göstermediler ve benim mantıksız davranışlarım artık kendimi onlardan ayırt etmemi zorlaştırıyor. Onun mahremiyetine ve özgür iradesine saygısızca davranıyorum.

Ama duramıyorum. Ne zaman denesem, kulübeye girdiğim ve onun kanlar içindeki bedenini yerde yatarken bulduğum o ana geri dönüyorum. Ya da acil servis doktorunun birkaç dakika önce öldüğünü açıklarken takındığı çaresiz ifadeye.

Çıldırıştım. Ve artık *orada* olmasam da, bu durumdan tam olarak kurtulamadım.

Tıbbi kayıtları önümde, masamın üzerinde, herkesin girip işle ilgili hiçbir şey yapmadığımı görmesi için açıkta duruyor. Ve Eliza hiç uyarmadan buraya dalabilir. Geçirdiğim "kazadan" beri bana karşı çok daha korumacı. Benden uzun süre uzaklaşmak istemiyor.

Taburcu olduktan bir gün sonra beni ilk gördüğünde göğsüme bir yumruk attı ve ardından beni hayatımda gördüğüm en uzun, en sıkı sarılmaya çekti. Kendi annemin bana yaptığından çok daha iç açıcı bir karşılamaydı ve ilişkimizin patron ve asistandan çok daha derin olduğunu kanıtladı. Beni bir evlat olarak görüyordu ve kayboluşumdan dolayı acı çekiyordu, tıpkı herhangi bir çocuğunun başına gelseydi çekeceği gibi.

Herkes gibi o da gözünü kırpmasından ve artık karşısında duramayacağımdan korkuyor.

Eliza'yı düşününce yüzümü süsleyen gülümseme, Stardust'ın terapi seanslarından birinin notlarına rastladığımda kayboluyor; Stardust onu hastaneye getiren gece başına gelenleri tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı.

Detayları hiç bilmiyordum. O geceden önce haftalarca yemeklerine nasıl uyuşturucu kokteyli serptiğini. Onu nasıl yere yatırdığını, başının fayansa çarpması sonucu neredeyse öldüğünü -bütün bunları planlarken muhtemelen hesaba katmayı unuttuğu bir değişkendi bu.

Çünkü onun ölmesini istemiyordu. Vücudunun bu kadar yüksek dozda uyuşturucuyu onu başarısızlığa uğratmadan almasını sağlayacak bir tolerans oluşturmak istiyordu. Bu, bunu yapmadığı konusunda ısrar etmeye çalıştığında inandırıcılığını ortadan kaldırmanın dolambaçlı ve hatasız bir yoluydu.

Ya da o öyle sanıyordu.

Seans üstüne seans, gün üstüne gün, Stardust intihara meyilli olmadığında ısrar etti. Annesinin ve Gabe'in narsisizminin ve kontrol ihtiyacının kurbanı olduğunu söyledi. Ve her seanstan sonra, terapisti ona inanmadığını belirtti. Kafasına aldığı darbe ve girdiği koma nedeniyle zihninin bulanık olduğunu, bu nedenle de güvenilmez olduğunu söyledi. Kız kardeşi de aynı fikirdeydi.

Onu hayal kırıklığına uğrattılar. *Biz*

onu hayal kırıklığına *uğrattık*. Ama

artık başarısız olmayı reddediyorum.

Bu mücadelede arkasında birine ihtiyacı var ve ben o olabilirim. Onu savunabilirim.

Kendimi sorgulamadan önce tesisin numarasını çeviriyor ve bağışlarla ilgilenen kişiyle konuşmak istiyorum. Miktarı söylediğimde hattaki kadın sesli bir şekilde nefes nefese kalıyor - eğer istersem tüm tesisi satın alabilecek bir rakam. Bağışı hangi isme yapacağımı sorduğunda da ona kendi ismini veriyorum. Beni hatırlamalarını istiyorum. Bana borçlu olduklarını hissetmelerini. Bu hasta ve yoksun dünyada her şeyi para yönetiyor. Bende bol miktarda var.

Ve çok yakında lehime bir karar alacağım.

Bölüm 5

Bash

Artık doğru düzgün düşünemiyorum. Her düşüncem *onun* etrafında dönüyor. İş sadece dikkatimi dağıtan bir şey - beni onu tekrar sağlam bir zemine oturtmak için yapmam gereken şeylerden uzaklaştıran bir rahatsızlık.

Bir ayağımın sürekli dışarıda olduğunu kimse fark etmiyor. Lancaster Tech ben olsam da olmasam da gelişiyor. Ve sonunda özgür kaldığında ve onu bırakma zamanı geldiğinde kafamı gömmek için orada olacak.

Sunnybrook'taki ofis müdürü üçüncü çalıştan sonra telefona "Merhaba Bay Lancaster," diye seslendi.

Onlara tüm binayı yıkıp sıfırdan başlamalarına yetecek kadar büyük bir bağış teklif ettiğimden beri bana oldukça düşkün hale geldiler. Parayı kurtarma programlarını geliştirmeye ve daha fazla insana yardım etmek için yatak eklemeye harcayacaklarını varsaymak istiyorum, ancak onlarla yaptığım kısa konuşmalar durumun böyle olmayacağını kanıtladı.

Stardust daha iyisini hak ediyor. Styx'teki herkes yarım yamalak bir iyileşme merkezinden daha iyisini hak ediyor.

"Dr. Forrest'la konuşabilir miyim?" Kaba ve kibar bir ses tonuyla soruyorum, selamındaki çapkın tınıyı kabul etmeyi bile reddediyorum.

"Elbette, müsait olup olmadığını kontrol edeceğim."

Dr. Sarah Forrest, Stardust'ın birincil terapisti ve tıbbi kayıtlarındaki notlara göre, gerçeğe az da olsa inanan tek kişi.

Ayrıca o cehennem çukurunda bana kraliyet ailesindenmişim gibi davranmayan tek kişi o. Onlara verdiğim paranın ne kendisine ne de hastalara bir faydası olmayacağını anladığını gösteren bir başka işaret. Jovie'yi serbest bırakma isteğimi yerine getirecek tek kişi o olacak.

"Bay Lancaster, bugün sizin için ne yapabilirim?" Kısa bir beklemeden sonra selam veriyor, sesi bir önceki kızıdan çok daha az dostça.

"Hastamızla ilgili gelişmeleri kontrol ediyorum. Onu taburcu etmeye hazır mıyız?"

Yüksek sesle bir iç çekiş duyuluyor ve ardından arka planda bir kapı kapanırken bir sandalye gıcırıyor.

"Size söylemiştim," diye mırıldanıyor ve sesini bir oktav düşürüyor. "Hastamın bakımını yetkili olmayan personelle tartışmam."

"Tek istediğim basit bir evet ya da hayır, Sarah." Onun bile görme yetkisi olmadığı kadar çok tıbbi kayda erişimim var ama bu bilgiyi vermiyorum.

"Çalışmalar devam ediyor. Vekaletname sahibi aile üyesinin taburcu edilmesi için imza atması gerekiyor."

"Bu sadece aciz durumdaysa geçerli," diye itiraz ediyorum.

Kız kardeşinin artık onun için neyin en iyi olduğuna karar verme hakkı yok ve küçük Stardust'ım üzerinde benden daha fazla kontrol sahibi olması fikri beni kızdırıyor.

"İşimin inceliklerini anlatacak değilim. Size söyleyebileceğim tek şey, üzerinde çalıştığım ve önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde ortaya çıkması gerektiği."

"Bağışımın ikinci yarısı buna dayanıyor..." Beni gördüğü zengin pislik rolüne bürünerek ona hatırlatıyorum.

Her iki şekilde de doğru. Eğer onu dışarı çıkarmazlarsa, fonları tamamen kesilecek.

"Anlıyorum Bay Lancaster," diye kestirip atıyor. "Haber aldığımda sizi ararım. Hoşça kalın."

Böylece hat kesiliyor ve ben de bir gün daha kız arkadaşımınla birlikte o lağım çukurunda oturmak zorunda kalıyorum.

Bölüm 6

Jovie

Yarın beni Sunnybrook'tan çıkaracaklar.

Yirmi yedi uzun, sefil gün boyunca kendi isteğim dışında burada sıkışıp kaldım. Halen'in yeni bulduğu -sınırlı da olsa- gücü sayesinde her saniye hayatımı kendi ellerime geri almak için savaşıyordum gibi hissettim. Akıl sağlığımın yerinde olduğunu kanıtlama yükü omuzlarımda daha önce hiç deneyimlemediğim bir ağırlık oluşturdu.

Kendi hayatınızın kontrolünü kaybetmek çok kolay. Kendimi bir daha böyle bir durumda bulmayı kesinlikle reddediyorum.

Neyse ki terapistim sadece durumuma sempati duymakla kalmadı, aynı zamanda söylediklerimi gerçekten dinlemeye ve haftalarca duyduktan sonra sözlerimdeki gerçeği görmeye istekliydi. Tabii ki Gabe ve annemin o geceki ifadelerinin çok dağınık olması ve hızla örmeye çalıştıkları hikayeye pek uymaması da yardımcı oldu.

Sonunda yanımda birinin olduğunu hissetmek ona açılmamı kolaylaştırdı ve Gabe'in beni istismar etmeye ben kaçış fonumu toplamadan ve o ilaçları damarlarıma zerk etmeden çok önce başladığını fark etmemizi sağladı. Ona karşı suç duyurusunda bulunma sürecinde bana yardımcı oldu ve hatta yasaklama emri almam için gerekli evrakları temin etmeye kadar gitti.

İki gün sonraki özel seansımızda da en kısa zamanda serbest bırakılacağımı söyledi.

"Gerçeği bilen tek kişi ben değilmişim gibi görünüyor," diye belli belirsiz açıkladı, yüzü şaşkın bir şekilde buruşmuştu. "Ama yine de ilerleme şansına sahip olduğunu görmekten mutluyum."

Bunu ona söylediğimde Ginny inanmadı. Onu kendimden uzak tutmak için elimden geleni yapmama rağmen, benimle asla kaçamayacağı bir dostluk kurdu. Tek umudum iyileşmeye giden uzun ve dolambaçlı yolu kat etmeye istekli olması. O zamana kadar desteğimi her şekilde göstereceğimden emin olabilirsiniz.

Sunnybrook'tan ayrılışıma üzülmüş görünen tek kişi Halen. Terapiye gitmemin sadece durumuma yardımcı olduğunu fark ettiğinde, çabalarını farklı bir yöne çevirdi.

Taburcu olacağımı haber vermek için aradığım gece telefonda bana "Kiliseye gitmeyi düşündün mü?" diye sordu.

"Bunu neden yapayım ki?" Telefonu daha sıkı kavrayarak gülerек soruyorum.

Halen, çocukken gittiğimiz kilise tarafından en sert şekilde reddedilen kişilerden biri.

Benim için kilise hiçbir zaman dinle ya da Tanrı'yla bir ilişki kurmakla ilgili olmadı. Kilise haftada bir gidebildiğimiz ve güvенеbileceğimizi düşündüğümüz yetişkinler tarafından gerçekten görülüp ilgilenildiğimiz bir yerdi. Her Pazar ve Çarşamba, Halen ve ben o merdivenlerden çıkar ve bir topluluğun, bir ailenin parçası olduğumuzu hissederdik. Annemiz alemlere gittiğinde ve ailemizin geri kalanı hayatımızda olmadığına, bu umutsuzca arzuladığımız bir şeydi. Her şey harikaydı, ta ki Halen ve Kennedy en iyi arkadaştan daha fazlası olarak halka açılana ve kaba ve küçümseyici yorumlar gelmeye başlayana kadar.

Birkaç ay içinde, bizi aileden biri gibi sevdiklerini iddia eden insanlar bu sevginin ne kadar koşullu olduğunu kanıtladılar. Hayatlarımızı onların saçma sapan kurallarına göre yaşamaya istekli olmadığımız sürece, artık her insana borçlu olduğumuz temel saygıyı hak etmediğimizi gösterdiler. *Tanrı'nın yarattıklarına.*

Bizi kollarını açarak evlerinde ağırlamak yerine, sanki hiç tanışmamışız gibi markette yanımızdan geçtiler ve Halen ile Kennedy'nin ilişkisinin *doğal olmadığı* ve bunun yerine bir *erkek*le birlikte olmaları gerektiği hakkında küçümseyici yorumlar fısıldadılar.

Tüm bunların ötesinde, yaşım ilerledikçe ve farkındalığım arttıkça, hepsinin çok sevdiği ve çok korktuğu bu Tanrı'yla ilgili kendi endişelerim ortaya çıkmaya başladı.

Tamamen sevgi ve ışıktan yaratılmış ne tür bir varlık bizimki gibi uygun olmayan bir anneye bakması için iki çocuk verir? Ne tür bir tanrı bu çocukların açlıktan ölmesine ve dilenmesine izin verir? Ne tür bir tanrı aynı annenin bir avuç uyuşturucu yüzünden kendi çocuğunu neredeyse öldürmesine izin verir? Bir adamın gücünü ve kuvvetini sevdiğini iddia ettiği kadına karşı kullanmasına ve onu diğer tarafa göndermesine izin verir?

Ne tür bir Tanrı bu kadar sefil ve dayanılmaz, anlaşmazlık ve çekişmelerle dolu bir hayat yaratır?

Buraya Tanrı tarafından gönderildiğimi sanmıyorum. Bence buraya ona inanan herkese bir ceza olarak gönderildim. Dünyada yedi ölümcül günahın çok daha kötü şeyler olduğunu hatırlatmak için.

Halen'in alçak sesi iç konuşmamı bölerek, "Sadece temel konulara geri dönmen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Buradan çıkmam gerek," diye ısrar ediyorum, ses tonumdaki yüzleşme ifadesi onu karşılık vermekten caydırıyor. Kilise ya da Tanrı hakkında daha fazla konuşmayacağım.

Hattan yüksek sesle bir iç çekiş sesi geliyor ve sonra ayak seslerinin koridordan odasına doğru sürüklendiğini duyuyorum - muhtemelen Kennedy'nin duyamayacağı şekilde. "Sadece ben ve Kennedy dışında *bir şeylere* sahip olmanı istiyorum. Korkarım sana ihtiyacın olan tüm desteği verebilecek donanıma sahip değiliz."

Bu itiraf bana beklediğimden daha sert çarpıyor. Kemiklerimi kırıyor ve kalbimi paramparça ediyor. Benimle başa çıkamayacağını, onun için çok fazla olduğumu düşünüyor. Kız kardeşimle ilişkim en iyi arkadaş ve suç ortağı olmaktan çıkıp işlevsizliğe ve hantallığa dönüştü. Annemizle aynı seviyeye düştüm - onun başa çıkması gereken bir zorunluluk.

Hayal kırıklığı yerleşip kök salarken sandalyeme çöküyorum ve kendime bunun Gabe'in benden çaldıkları listesine eklenecek başka bir şey olduğunu söylüyorum.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, sesim kırılıyor ve beni ele veriyor. "Bekle, Jovie. Öyle demek istememiştım-"

Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum, kendimi koridorda sürüklüyorum ve telefon etmek için bıraktığımdan daha ağır bir şekilde odama geri dönüyorum.

Bölüm 7

Jovie

HALEN VE KENNEDY, iki yatak odalı mütevazı evlerinden, ayaklarımın üzerinde durana kadar kalacağım bitmiş bodrum katına doğru yürürken sessiz kalıyorlar. Parmaklarım sahip olduğum her şeyin içinde bulunduğu küçük çantayı sıkıca kavıyor, gerginlik içimde zonkluyor. Bu sabah resmen taburcu olduktan sonra Sunnybrook'un lobisine girdiğim andan beri Halen'in dudakları düz bir çizgi halinde ve bunun tek sebebinin tüm çirkin ve saldırgan düşüncelerini kendine saklaması olduğunu biliyorum. Kennedy kırk beş dakikalık eve dönüş yolunda garip bir şekilde havadan sudan konuşarak tökezledi, Halen'in çarpık mantığını boğazıma tıkmaya çalışacağı tek b i r konuşma boşluğu kalmamasını sağlamak için çaresizce çabaladı - tıpkı hastaneye kabul edildiğim andan beri yaptığı gibi

benim isteğim dışında.

Geçen geceki konuşmamızdan etkili bir şekilde kaçınıldı ve genellikle annemiz için belirlediğimiz hayali *asla bu konuda konuşmama* kutusuna itildi. O gecedan beri kutunun içine bir şeyler yığıyor ve bir şey çıkmadan önce zorla kapatıyoruz. Yine de bir şeylerin ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Halen, Gabe'in beni öldürmeye çalıştığına inanmıyor. Annemizin kızının hayatı yerine bir paket kokaine değer verdiğini kabul etmeyi bile reddediyor ve sözde "tedavi planının" sonuna kadar Sunnybrook'ta kalmam gerektiğini düşünüyor.

"O bizim annemiz, Jovie. Ne kadar çok hata yapmış olursa olsun, bu gerçeği inkâr edemezsin."

"Yıllardır sana çok iyi baktı. Seni öldürmeye çalıştığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Her kelimesi azarlayıcı bir tonda ve buna uygun sakarın bir gülümsemeye söyleniyor. Kolayca kandığı anlatıya inanmam için beni gazla aydınlatma çabası.

Son birkaç haftadaki konuşmalarımızdan bunu zaten bilmiyor olsaydım, terapistim kapıdan çıkarken beni onun hakkında uyardığında öğrenmiş olurum.

Sunnybrook'taki terapistleri ve yöneticileri intihara meyilli *olmadığıma* ve o gece başıma gelenlerle kesinlikle hiçbir ilgim *olmadığına* ikna etmeye çalışmak imkansız bir işti. Bu, o tesiste beni kurutmaktan başka bir işe yaramayan enerjilerle birlikte olmanın verdiği saf yorgunluğun üstüne eklenince beni *gerçekten* çıldırtmaya yetti.

Danışmanım ağzından kaçırıp kız kardeşimin o ilaçları asla uyanmamak niyetiyle aldığımı söylediğinde tamamen çılgına döndüm. Halen'e, eğer böyle hissediyorsa onunla kalmaktansa Styx şehir merkezinin ortasındaki Roxana Park'ta diğer evsizlerle birlikte uyumayı tercih edeceğimi söyledim. Tabii ki Kennedy onu kurtarmaya geldi, sadece endişelendiğini ve benim için en iyisini istediğini söyledi. Halen'in karar verdiği her şeyin benim irademe karşı olduğunu hissettiğimde buna inanmak zordu - en başta benden asla alınmaması gereken bir irade.

Bu işe yaramayınca, Kennedy bir gün Halen'in arkasından beni ziyaret etti ve tüm bunlar olduğundan beri onlar için ne kadar zor olduğunu anlattı. Annem ve Gabe'in mazeretlerini nasıl ikiye katladıklarını ve Halen'i yalan söylediğime ikna etmek için onu bir numaralı hedefleri haline getirdiklerini, ona benim üzerimde vekaletname verildiğini bildiklerini söyledi.

Kontrol istiyorlar.

Benim üzerimde. Durum üzerinde. Zedelenmiş itibarları üzerinde.

Kontrol tamamen şans eseri Halen'e verildi, çünkü Gabe'in tüm dikkatli planlamalarına rağmen, sözde yaptığım şeyle ilgili haber vermek için aradıklarında, geç vardiyadan eve dönerken hastanenin önünden geçeceğini asla tahmin edemezdi. O daha içeri girmeye zahmet etmeden on dakika önce acil servise koşacağını. Ya da hayatımı kurtarmak için acele ederken, hastanenin benim sesim olmadığında benim sesim olacak birine ihtiyacı vardı ve bu kişinin en yakın akrabam olan o olması çok mantıklıydı.

Ve planı işe yaramadığı için Gabe'in iyileşmek için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ben yaşamayı ne kadar çok istediğimi kanıtlamak için mücadele ederken, o ve annem arkamdan hasar kontrolü yaparak, o gece beni resmettikleri deli, intihara meyilli bir kaçış riski gibi görünmemi sağlamaya çalışıyorlardı.

Kennedy'nin dışarı çıktığımda ve onlarla birlikte yaşadığımda Halen'in gerçeği göreceğine körü körüne inanma isteğine hemen boyun eğmedim. Ama dürüstlük ruhu içinde, Kennedy ve Halen benim gerçeğime inanmalarını gerçekten önemsemişim tek kişiler.

Ayrıca, Roxana Park tehlikeli ve değişken bir yer.

Bu yüzden bir hafta boyunca düşünüp taşındıktan sonra -çünkü akıl hastanesinde yapacak başka bir şey yok- Halen masadaysa tekliflerini kabul etmek istediğimi Halen ve Kennedy'ye bildirdim. İki hafta sonra akıl sağlığımın yerinde olduğu tespit edildi ve taburcu edildim.

Halen bana böylesine düşmanca bakarken onunla yüzleşmenin ne kadar zor olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Böyle bir güvensizlik. Sanki profesyonelleri gerçeğe ikna etmeyi başardığım için kızması gereken bir şey varmış gibi.

Yine de dilimi ısııyorum ve enerjimi saklamam ve bana gerçekten haksızlık eden insanlar için savaşmam gerektiğini bilerek yoluma devam ediyorum. Halen'in tepkileri onun koşulsuz sevgi ve desteğinden kaynaklanıyor. Beni orada istiyor çünkü iyileşmek için buna ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Ama tıpkı Kennedy'nin dediği gibi, beslendiği yalan bulutunun ötesini görmek için zamana ihtiyacı var. Ona saldırmak bu konuda yardımcı olmaz.

Sunnybrook'a nakledilmeden önce hastanede bir an ne yaptıklarını kimseye söylememeyi düşündüm. İstediklerini söylemelerine izin vermenin ve tamamen sessizlik içinde huzurumu korumaya odaklanmanın ne kadar özgürleştirici olabileceğine dair kısa bir düşünce. Herkesin beni, erkek arkadaşı üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak için uzun, abartılı bir hikaye planlayan kız yerine intihara meyilli bir kız olarak görmesi ne kadar kolay olurdu, sanki beni zaten elinde tuttuğu istismarcı kısaç yetmiyormuş gibi.

Annesinin uyuşturucu ve bir erkek için onu sattığı kız.

Ve bu sessizliğe katlanmak herkes için daha kolay olsa da, benim için sağır edici olurdu.

Kendi hayatım için felaket olurdu - geri dönmek için deli gibi mücadele ettiğim bir hayat.

Bu yüzden bu düşünce aklıma girdiği anda hemen geri itildi. Başkalarını daha rahat ettirmek için kendimi küçültmeyeceğim. Gerçeği kabullenmeleri ne kadar zor olursa olsun, kendimi her türlü kapanıştan ya da adaletten mahrum etmeyi reddediyorum. Bu korkunç eylemleri ben yapmadım ve birileri bana bakıp alevlerin içine atıldığında ve tek başıma ölüme terk edildiğimde oluşan sert kabuğu görmekte zorlanabileceği için kesinlikle *daha az* muamele görmeyi hak etmiyorum.

Hayır. Gerçeğimi alıp en yüksek dağın tepesinden haykırmayı planlıyorum. Ve eğer bunu yutmakta zorlanan olursa, sindirmelerine yardımcı olmak için boğazlarından aşağı iteceğimden emin olabilirsiniz.

Gabe ve annemin koyun postuna bürünmüş canavarlar olduğunu inkar edemeyecekler. İlk yarısını katlanarak geçirdiğim tüm korkunç ve çirkin şeylerden arınmış, uzun ve bereketli bir hayatı hak ettiğime dair hiçbir şüphe olmayacak.

Zayıf ve kötü niyetli insanlar tarafından bana kurulan bu tuzakta yaşamaktan bıktım.

"Sana dolaşman için bir araba buldum. Arkadaşım el altından ödemeyi kabul etti. İlk üç ayı ben ödedim, böylece sen de iş bulmaya odaklanabilirsin," diye geveliyor Kennedy, gözleri Halen'in bana nefret dolu bakışları ve benim kız kardeşimden *başka bir* yere bakma çabalarım arasında sinirli bir şekilde gidip geliyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

Kennedy omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

"Geri ödeyeceğim," diye ısrar ediyorum utangaç bir tavırla, yüzünde *kesinlikle* geri ödeyeceğimi belirten bir ifade beliren Halen'a bakarak.

Ama Kennedy teklifimi elinin tersiyle itti. "Bunun için endişelenme. Sen ailedensin." Halen'in aynı fikirde olmadığını söyleyebilirim ama ağzı daha da sıkı,

kelimelerin çıkmasını engelliyor. Bu, bana kızması için başka bir neden olacak. Beni çaresiz gösterecek ve onun saygısını kazanmamı sağlayacak başka bir şey.

Neden buradasın ki? Ona sormak istiyorum. Madem bu duruma karşı bu kadar kararlı, neden asık suratı ve söze dökülmemiş cevaplarıyla burada durma zahmetine katlanıyor?

Ama onun gibi ben de dilimi ısıyorum. Şimdilik.

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında Kennedy yüksek sesle ellerini çırpıyor, sonra da birbirine sürtüyor. "Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakalım. Eminim biraz huzur ve sessizlik bekliyorsunuzdur."

Başımı sallayıp ona yarım bir gülümseme sunuyorum ve onlar da bunu kovulma olarak kabul ediyorlar. Yine de onlar gittikten sonra, katıksız yalnızlık rahatsız edici. Haftalardır izlenmeden kıcımlı bile silemedikten ve yıllarca çeşitli oda arkadaşlarıyla yaşadıktan sonra, bu inanılmaz derecede garip geliyor. Kennedy ve Halen'in ayak sesleri ve üstümdeki sessiz tartışmalar bile. Tüm hayatımın küçük bir çantaya sığıldığı düşünülürse, yerleşmem uzun sürmüyor. Gabe tüm eşyalarımı -giysiler, hatıralar, mobilyalar- buradan birkaç mil ötede paylaştığımız evde saklıyor.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, benim için buraya taşıdıkları boş yatakta sızıp kalıyorum ve yarın ayaklarımın üzerinde durabilmek için yapacağım her şeyi düşünüyorum.

Ginny ve kız kardeşinin sahibi olduğu kahve dükkânına iş başvurusu yapmakla başlar.

Bölüm 8

Bash

Herkese hayatta ve iyi olduğumu kanıtlayacak ve yönetim kurulumuza artık bir risk olmadığını gösterecek kadar uzun bir süredir işimin başındayım ve CEO olarak pozisyonumu bir kez daha güvence altına aldım. Genişlememiz iki aylık gecikmenin ardından resmen tamamlandı ve Lancaster Tech'i tarihin en hızlı büyüyen teknoloji girişimi haline getirdi. Elbette böylesine büyük bir başarının getirdiği yenilik ikinci seferde o kadar da güçlü olmuyor. Buraya daha önce de gelmişim - bunu zaten yaşamıştım - ve bu dünyanın bir parçası olabileceğimi ama tamamen buralı olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor.

Lancaster Tech'teki diğer herkes benim ikramım üzerine şık bir akşam yemeğiyle kutlama yaparken, ben akşamı ailemin evinde geçirdim ve Stardust'ı geri alma planımın ilk aşamasına başlayabilmek için annemi Styx kulübesini bana satmaya ikna ettim.

Onu yalnız bırakmak istiyordum. Hayatına geri dönmesine ve yeniden uyum sağlamasına izin vermek için. Ama onun da benimle aynı işkenceyi yaşadığı fikrinden kurtulamadım. O da bu lanetli gerçekliğe bir öncekini tamamen hatırlayarak atılmış ve benim onu özlediğim gibi o da beni özlüyor.

Beni o hastanede tanıdı. Ona seslendim ve o da bana ismimle karşılık verdi. Sienna'nın madalyonunu takıyordu, Tanrı aşkına. Kendime bu gerçeği kabul etme izni verdiğim an, onu bulup bana geri getirme takıntım çiçek açtı. O günden beri Uyanık olduğum her saat onu bana getirmenin bir yolunu arıyorum.

Ama hala beni tanımaması için küçük de olsa bir şans var. Anıları tekrar çalınmış olabilir ve ben de onun güvenini tekrar kazanmak zorunda kalabilirim. Bu durumda, bir yedek plana ihtiyacım olacak. Şüphelerini uyandırmadan ona yaklaşmanın bir yolu.

Bunu yapmak için bizi başlangıcımıza götürmekten daha iyi bir yol var mı? Ona kulübeyi teklif etmek ve o farkına bile varmadan onu koruyucu kanadımın altına almak.

O yanımda olmadan birkaç ay daha geçirmeyi başarabilirim, eğer bu her şey boka sarmadan önce bize borçlu olunan yaşam süresini elde etmem anlamına geliyorsa.

Yine de annem bunu kolaylaştırmıyor.

"Finansal kararlar almak için doğru zaman olduğunu düşünmüyorum Sebastian," diyor bana, sesi ergenlik çağında onu kızdırdığımda hep olduğu gibi yükseliyor.

Hastaneden ayrıldığımızdan beri endişe maskesi takarak takındığı patronluk taslayan tavrı beni geri dönüşü olmayacak şekilde kızdırdı. Resmen herkese karşı sabrımı kaybettim.

beni sorgulayanlar. Ne bildiğim ya da ne gördüğüm hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Ben gayet iyiyim. Eğer duymadıysanız, daha bu öğleden sonra şirketimin büyüklüğünü üç katına çıkaran bir anlaşmaya imza attım. Küçük bir emlak anlaşmasını da halledebilirim."

Sienna gözlerini devirerek -ne zaman kendi istediklerini elde etmek için mantığı hiçe saymak isteseler Sienna'ya miras kalan bir özellik- oturduğumuz yemek masasını düzeltmekle meşgul oldu.

"Ne zamandan beri mülk yönetimiyle ilgileniyorsun? *Yeni anlaşmanla* biraz meşgul değil misin?" Kelimeleri yüzüme alaycı bir ifadeyle geri fırlatıyor.

"Tek bir şeye bağlı kalmam gerektiğini kim söyledi?"

"Sadece neden *tek bir* mülk olması gerektiğini anlamıyorum. Varlıklı olduğunuzu açıkça belirttiniz. Styx'teki herhangi bir mülkü karşılayabilirsin. Ya oraya geri dönmek istediğimize karar verirsek?"

"Yıllardır orada kalmadınız ve Sienna'nın da okulu bitmek üzere. Bu, ayak parmaklarımı daldırmak için harika, düşük riskli bir fırsat. Sienna sayesinde Styx'e aşinayım. Burada bir çatı katı için ödeyeceğim fiyatın dörtte biri. Ve tam yatırım yapmadan önce küçük bir şey denemek istiyorum."

Bahaneler dilimden hızla dökülüyor, hiçbirini inandırıcı kılmak için biraz fazla hızlıyım. Ama umurumda değil. Her halükarda ona bu işten vazgeçmeyeceğimi göstermek gibi bir amaca hizmet ediyorlar. Bana istediğimi verene kadar olmaz.

Haklı, anlamıyor. Asla da anlamayacak. Ama Kristal Kulübe olmak *zorunda*. Benim ve Stardust'ın başladığı yer olmalı.

"Bu konuyu babanla konuşmam gerek..." Hastane odama girdiği ve bende bir şeylerin ters gittiğini fark ettiği günden beri gözleri beni aynı rahatsız edici şekilde tararken sesinin uzaklaşmasına izin veriyor.

Sienna'nın yaptığı gibi bir şeylerle doğrudan yüzleşmek istemediği için bunu bahane ediyor ama bunun onu endişelendirdiğini söyleyebilirim. Bendeki değişimi kız kardeşimin hissettiği gibi, sadece bir kadının gerçekten hissedebileceği şekilde hissediyor. Oğlunun bir gece ortadan kaybolduğunu biliyor ve en büyük korkusu olan bir daha geri dönmemiş olabileceği ihtimaliyle yüzleşmekten korkuyor. Tam olarak değil.

Bana kulübeyi verecektir. Vereceğini biliyorum, babam reddetmeye çalışsa bile.

Bunu yapacaktır çünkü benim isteğime boyun eğmek, gerçek korkularıyla yüzleşmekten daha kolaydır. Çünkü bana istediğimi vermek, savaşmaktan daha iyidir.

Beni duymaya hazır olmadığı bir şeyi itiraf etmeye zorluyor: En çılgın hayallerinin ötesinde bir şeye kapılmış olabileceğimi. Beni kapıp tekrar ondan uzaklaştırabilecek bir şey.

Bunun onu zayıf mı yoksa zeki mi yaptığına karar veremiyorum. Ama bunun için minnettarım. Benim ve Stardust'ın yeniden bir araya gelmesinin önündeki engellerden biri daha azaldı.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve sahte bir hayal kırıklığı gösterisiyle ellerimi arkamda birleştiriyorum, kazandığını düşünmesine izin veriyorum.

"Ne dediğini bana haber ver," diyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Anlaşman için tebrikler Sebastian. Seninle tahmin edebileceğinden çok daha fazla gurur duyuyoruz."

Ön kapıları olarak kullanılan asansöre ulaşana kadar geri dönmüyorum ve döndüğümde, yüz hatlarında parlayan gururu görüyorum. Suçluluk duygusu, korku ve yorgunluğun yanında o da vardı. Ve o hastane odasında uyandığımdan beri ilk kez *yeni* bir şey deneyimliyorum. Geçmiş gerçekliğimde eksik olan bir şeyi. Çünkü şirketim en çılgın hayallerimin ne kadar ötesine geçerse geçsin, annem Sienna'yı kaybetmenin acısına o kadar kapılmıştı ki, başarılarım karşısında gözünü bile kırpmadı.

Onu bu kadar mutlu görmek... Bu yeni bir şey. Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim, bu yüzden duygularımı kendim çözene kadar göstermeyi reddediyorum. O beni nasıl etkilediğini görmeden önce sertçe başımı sallıyorum ve kapılar kapanana kadar gözlerimi yere dikerek asansöre doğru yürüyorum.

Benimle gurur duyuyorlar.

Gerçekte kim olduğumu ya da intikam adına yaptığım korkunç şeyleri öğrenselerdi pek de gurur duymazlardı.

Kader beni bu gerçeklikten ayırmış olabilir ama o hala içimde yaşıyor. Bana ve aileme haksızlık edenlerin canını almak için duyduğum o doyumsuz ihtiyaç. Onlara daha önce yaptıklarının bedelini ödetmek için - fırsatını bulsalar yine yapacaklarını bildiğim şey. Ama teslim olamam. Henüz vermedikleri kararlar yüzünden insanların hayatlarını anlamsızca almayı haklı çıkaramam.

Bunun yerine, sevdiğim insanları yakınımda tutmaya ve hasta ve çarpık sosyal çevremizin gölgelerinde yaşayan canavarlar tarafından dokunulmalarını önlemeye odaklanacağım.

Bölüm 9

Jovie

Özgürlüğümle birlikte yaptığım ilk şey arabamı bankaya götürmek ve kaçış fonumu kontrol etmek oldu. Benim ve Gabe'in g e z i n t i s i n d e n hiçbir şey çıkmadı ve Gabe öfke nöbeti yüzünden kendini topuk gibi hissettikten sonra konuyu tamamen kapatmış gibi görünüyordu. Beni öldürme girişiminden önceki haftaları taramak için sayısız saatim vardı ve o hesabı bulması her şeyi harekete geçiren katalizör gibi görünüyor.

İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla geceyi keşke annemi terk etseydim ve hazır olduğum anda tüm parayı alsaydım diye düşünerek geçirdim.

Bir yığın hediye kartını asla öğrenemedi. Muhtemelen hala bagajımda güvenle saklanıyorlardır. Sorun şu ki, Gabe o arabayı ben Sunnybrook'a başka bir krizle gönderildiğim anda sattı. Halen'den beni hastaneden eve göndermesini istemiş, o da buna yanaşmayınca, onu terk ettiğim faturaları ödemek için paraya ihtiyacı olduğunu iddia etmişti. En azından Kennedy'nin bana söylediği buydu.

Araba muhtemelen arkasında duran paradan daha az değerliydi, ama umarım onu satın alan kişiye yardımcı olur.

"Bu hesabın bakiyesi beş dolar," diyor veznedar kibarca cıvıldıyor.

Midem sıkışıyor, hayal kırıklığı üzerime öyle ağır çöküyor ki göğsüm sıkışmaya başlıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Orada binlerce dolarım vardı ve..."

Halen'den çıkmak için bu paraya güveniyordum.

Kız başını tekrar bilgisayara çevirdi, gözlerini kısarak etrafı taradı. "Görünüşe göre üç hafta önce nakit para çekilmiş."

"Bu mümkün olamaz." Ellerimi tezgâhın üzerine koyup anahtarlarımı ve cüzdanımı yüzeye bırakıyorum. "Üç hafta önce bir akıl hastanesindeydim."

Gözleri irileşiyor ve başımı eğerek bir şey söylemesi için cesaretlendiriyorum. O kadar heyecanlıyım ki orada olmamam gerektiğini açıklamak umurumda bile değil. Sadece paramı istiyorum.

Sistemine geri dönüyor ve bir şeye daha tıklıyor. "Makbuz imzalanmış ama okunaksız."

"Bir bakayım."

Ekranı çevirince, Gabe'in karalanmış imzasının bulunduğu dijital bir makbuz çıkıyor. Gözlerim irileşince, yüzünü ona çeviriyor.

"Bu parayı ayrılmak için kullanacağım adam bu," diye açıklıyorum yavaşça, göğsümü kaplayan korku dalgasına rağmen. "Hesapta adı yoktu ya da hesaptan bir şey almaya yetkisi yoktu."

Birikimi biliyordu ama hesapta sadece benim olduğuma emin oldum. Hatta hesabı benim için açan kadına durumu açıkladım ve şu anda bu veznedarın bana attığı sempatik bakışın aynısını attım. Beni aramak için buraya gelirse, bu paranın varlığından asla bahsetmeyeceklerine dair bana güvence verdi.

Bu bana ikinci kez ihanet edişleri.

"Peki bu parayı kendiniz çekebilmeniz bir yolu yok mu?"

Başımı sallayarak bir müdürle konuşmam gerektiğini söylüyorum ve beni hemen bir müdürün yanına götürüyor. Kadın bolca özür diliyor ve Sunnybrook'ta olduğumu kanıtladığımda, kapsamlı bir soruşturma yürüteceklerini ve muhtemelen bittiğinde paramı hesaba geri koyacaklarını açıklıyor.

Ama bunların hiçbiri şu anda bana yardımcı olmuyor.

Sunnybrook'tan ayrıldığım zamankinden daha da yenilmiş hissederek ayrılıyorum.

O para olmadan tekrar kendi başıma dışarı çıkmam aylar sürebilir.

Başka çarem kalmayınca, Ginny'nin bana bahsettiği kafeyi GPS'ime kaydedip iş dilenmek için yola koyuluyorum.

Bölüm 10

Bash

BEKLENDİĞİ GİBİ, BABAM planımın önündeki en büyük engel. Onu Kristal Kulübeyi bana satmaya ikna etmek sinir bozucu derecede uzun zaman alıyor, bunun tek sebebi de benimle uğraşma fırsatına karşı koyamayan fırsatçı bir pislik olması. En azından önceki yaşamında olduğu gibi zehirli bir pislik olduğundan emin olabilirim.

Kazadan bu yana Emir konuşmalarını benden uzak tutsa da, bunu katılımımdan yararlanmak için mükemmel bir fırsat olarak görüyor gibi görünüyor. Ve zaman bana karşı işlediği için, bazılarını kabul etmek zorunda kaldım.

"Böylesine prestijli bir kardeşliğe katılmak birçok erkeğin uğruna cinayet işleyeceği bir fırsat," diye açıklıyor masanın karşısında, on altı yaşıma girdiğim ve onun izinden gitmeye niyetim olmadığını itiraf ettiğim andan beri bana söylediği aynı sözleri tekrarlayarak.

Annem gözlerini deviriyor ve alay ediyor, onun ısrarcı konuşmasını ne kadar iyi karşılayacağımı ölçmek için gergin bir şekilde yüzümü yakalıyor. Beni bu konuşmaya zorlamaya çalıştığı son seferde olanlardan sonra, babamın onu başından savmak için yaptığı kaba girişimlere rağmen, annem işini şansa bırakmayı ve bizi bir saniye bile yalnız bırakmayı reddetti.

"Bu iki erkek arasında geçen bir konuşma. Senin kulakların için değil" demişti konuyu ilk açtığında.

Neyse ki annem güçlü duruyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, babamın küçümseyici sözleri karşısında hissettiğini bildiğim acı sarsıntısını maskelemek için içkisini yudumluyor ve sonra ona elini sallayarak konuşmaya devam etmesi gerektiğini, çünkü gitmeye niyeti olmadığını söylüyor.

Ve babam omurgasız bir domuz olduğu için destek için bana bakıyor. Onunla aynı fikirde olmadığımı açıkça belirttiğimde, saçma sapan konuşmasına devam ediyor.

"Erkeklerin Tarikat'a girmek için neler yaptığını çok iyi biliyorum." Burnum tiksintiyle kırışıyor.

Tabii ki laftan anlamıyor ve şartlarını açık açık söyleyerek zorlamaya devam ediyor. "Gelecek ay Yıldız Gözlem Balosu'nda bize katılırsan belgeleri imzalarım. Sadece gel ve neler kaçırdığını gör. Kollarını açmış seni karşılamayı bekleyen koca bir kardeşlik var."

Çaresizliği tiksindirici. Oğlunun, örgütlerini kesinlikle küçümseyen tek mirasçılardan biri olduğu gerçeğinden duyduğu utanç, sahip olduğu tüm gurur kırıntılarını bir kenara bırakmasına yetiyor

ve tekrar düşünmem için bana yalvarıyor. Bir emlak anlaşması gibi önemsiz bir şeyden yararlanmak sadece onun ne kadar derin bir utanç içinde olduğunu kanıtlıyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Onu bu şekilde hissettirmek için neyle tehdit ediyorlar? Ve bunu durdurmak için ne kadar zamanım var?

"Yıldız Gözlem Balosu'na sayısız kez katıldım. Tarikat'ın ne olduğunu biliyorum." İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla etkinliklerine katıldım. Bir ömür boyu yetecek kadar.

Ama Yıldız Gözlem Balosu, tüm seçkinlerin önünde zenginlik gösterisi yapmak için kullanılan bir balodur. Gezegendeki en zengin ve en güçlü insanlardan bazılarıyla dirsek teması kurmak için. Tanınmış Üyeler aileleriyle birlikte katılmak için ülkenin dört bir yanından geliyor ve sessiz çekilişler ve korkunç bağışlarla birbirleri üzerindeki hakimiyetlerini gösteriyorlar. Tüm bunlar kansere çare bulmak için bir yardım kampanyası kisvesi altında yapılıyor.

Bir tedavi bulmak için milyonlar toplayacaklar, ancak tek bir kişi bile bunu amaç için yapmamış olacak. Tüm bu hayır galaları erkekler için halka açık sidik yarışmaları ve eşlerinin perde arkasında caddy dramalarını sürdürmeleri için bahanelerdir. Gerçekte oldukları gibi dürüst ahmaklar gibi görünmeden zenginliklerini birbirlerine pervasızca göstermenin bir yoludur.

"O zaman bir tane daha? Eğer yazlığı istiyorsan, işte böyle alacaksın."

İçeri ilk girdiğimde masanın üzerine koyduğum evraklara dokunuyor, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine atıyor ve ayak bileğini dizlerine dayıyor. Sanki bu sıradan bir konuşmaymış gibi, her halükarda işe yaramaz bulduğu bir mülk parçası için tüm ahlaki değerlerimden vazgeçmemi istediği bir konuşma değilmiş gibi.

"Peki," diye kabul ediyorum ve annemin martini bardağının üstünden şaşkın bir kaş çatıyorum.

"Sebastian, o kadar insanın arasında olmak senin için iyi bir fikir mi..." diye itiraz etmeye başladı, ama sevgili kocasına bir bakışıyla içine kapandı ve sözleri kesildi.

"Bu senin için iyi olacak," diyor ikimize de güvenle.

"O zaman anlaştık. Ben sizin küçük balonuza gideceğim, siz de emlakçımın bu akşam e-postanıza gönderdiği teklifi imzalayacaksınız."

"Gözden geçireceğim ve herhangi bir değişiklik olursa size haber vereceğim," diyor kibirli bir edayla.

Kafasının yan tarafını tutup, her yer kanıyla lekelenene kadar bu mermer masaya çarpmak istiyorum. Başladığım şeyi bitirmek istiyorum.

silahını çekip beni öldürdüğü gece ne yapacağımı bilmiyordum. Bıçağımın derisini kestiği o pürüzsüz hissi hayal ediyorum. Öldürdüğüm onca adam arasında önemli olan tek kişi onun ölümüydü ve ben her şeyi o kadar berbat ettim ki artık doğru dürüst göremiyorum bile.

Şiddet dolu düşüncelerime yenik düşmek yerine sandalyemden kalkıp asansöre doğru ilerliyorum ve resmi bir vedalaşma zahmetine girmiyorum.

"Bu hafta yemekte görüşürüz, değil mi?" diye sesleniyor annem arkamdan, uzun adımlarıma yetişmeye çalışırken sesi titriyor. Tabii ki babam dışarıda, verandada kalıyor.

"Burada olacağım," diye onu nazıkçe temin ediyorum ve aşağı inmek için düğmeye basıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolunu boynuma dolayarak beni nadiren ve sıkıca kucaklamadan önce uzun bir süre birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

"Seni bu şekilde tuzağa düşürdüğü için üzgünüm. Lütfen, bizden uzaklaşma." Sesi dehşet ve şüphe dolu çaresiz bir yalvarış.

Bunun bizi yıkacağını biliyor. Sadece şimdiden ne kadar kırdığını bilmiyor.

Tartışmak ya da tehdit etmek yerine ona "Hiçbir yere gitmiyorum" diyorum.

Asansör açılıyor ve gözünden akan bir damla yaşı silip uzaklaşıyor. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar sevgi gösterisinden etkilenmiş bir şekilde başımı sallayarak veda ediyorum ve sonra asansöre biniyorum.

Ertesi sabah, birkaç hafta sonraki hayır galalarına katılacağımı tekrar teyit ettikten sonra, evrakları imzalayıp emlakçıma gönderiyor. Chantel o öğleden sonra bir kontrat hazırladı ve ben bu fikri anneme sunduktan sadece iki hafta sonra kontratı kapattık.

Bölüm 11

Jovie

OLD SOUL CAFE, Styx şehir merkezindeki bir ara sokakta, birbirine benzeyen iki katlı binaların arasına gömülmüş eklektik küçük bir mücevherdir. O kadar küçük ki nereye bakacağınızı bilmezseniz gözden kaçırabilirsiniz. Beyaz kül bloklı dış cephesi ve renkli pencereleri biraz köhne ve şehirli hissettiriyor, ancak ön kapıyı açtığınız anda Ginny ve kız kardeşinin inşa ettiği şeyin gerçek büyüyle karşılaşıyorsunuz.

Merdiven, yamalı örgü hırkası, mor kargo pantolonu ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak pembe tonundaki kıvrıkcık saçlarıyla karşımda duruyor. Sipariş tezgâhının sonundaki kapı kacağı yerleştiriyor ama başımın üzerinde zil çaldığı anda dönüp tüm dikkatini bana veriyor.

"Hey, birazdan geliyorum," diye selamlıyor ve adımlarını hızlandırıyor.

Etrafı tamamen özümsemek için bir an duruyorum, hemen Ginny'yi ve onun ilginç kişiliğini özlüyorum. Gözümün takıldığı her şey bana bir şekilde onu hatırlatıyor. Her duvar farklı bir renkle boyanmış -mor, mavi, turuncu ve yeşil. Sarı tezgah kafeyi boydan boya kaplıyor ve çalışma alanını yemek alanından ayırıyor. Etrafa uyumsuz masa ve sandalyeler serpiştirilmiş, tezgahın karşısındaki uzun duvarda, renkli pencerelerin altında kitaplıklar sıralanıyor. Arka tarafta banyo ve ofis olduğunu tahmin ettiğim üç kırmızı kapı var ve görüş alanımın hemen dışında küçük bir mutfak alanı bulunuyor.

Rosie pipetleri kendilerine ayrılan kutuya atarken bir avuç dolusu pipet yere düşüyor ve ben de aceleyle onları toplamasına yardım ediyorum.

İki kişi farklı masalarda oturmuş, kulaklarına taktıkları kulaklıklarla dizüstü bilgisayarlarında çalışıyorlar ve az önce olanlardan habersizler.

"Teşekkürler," diyor ve tüm bu pipetlerin artık çöp olduğunu anladığında nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanıyor, sonra onları siyah bir çöp torbasına atıyor. Kapı açılıyor ve üç yeni müşterinin geldiğini haber veren ziller tekrar çalıyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor pipetleri temizledikten sonra, sipariş penceresinin yanında benimle buluşmak için tezgahın etrafından dolanırken.

"Aslında ben Ginny'nin bir arkadaşıyım. Yardıma ihtiyacınız olabileceğinden bahsetmişti..."

Yüz ifadesi gerginleşirken sesim kesiliyor, gözleri vücudumda gezinirken dudakları büzülüyor ve yana doğru itiliyor.

"Sunnybrook'tan mısınız?" diye soruyor sessizce, sesi aniden sertleşiyor.

Yavaşça başımı sallayarak elimi tezgâhın üzerine koyuyorum; bu, kendimi savunmak için verdiğim doğal bir tepki. "Öyleyim ama oraya ait değildim, o yüzden ayrıldım."

"Oraya *ait* değil miydin?" Bana inanmaz gözlerle bakıyor.

"Hayır, ben oradaki insanlar gibi değilim..."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Rosie sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye atıyor, bacaklarını savunma pozisyonunda hareket ettirirken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Arkamızdaki üç kişi Rosie'nin tavrındaki değişimi sezmiş olacaklar ki konuşmalarını susturdular.

"Kız kardeşim de *o insanlardan* biri. Onun arkadaşı olduğunu iddia ettiğini sanıyordum."

Kahretsin. Bu hiç iyi gitmiyor. Hiç denemeden hem onu hem de Ginny'yi aynı anda kızdırmayı başardım. Şimdi dönüp gitsem iyi olacak.

Ama gider miyim? Hayır. Bunun yerine, açıklamaya çalışarak kendimi daha da derine gömüyorum.

"Hayır, yani... Ben Ginny'nin arkadaşıyım. Teknik olarak oda arkadaşydık ama ne demek istediğimi anladınız. Sunnybrook'taki hastalarla ilgili bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Sadece en başta oraya gönderilmemem gerektiğini söylüyorum ve... şey, bu uzun bir hikaye." Utanç verici derecede uzun bir süredir saçmalıyorum ve Rosie beni durdurmak, ikna etmek ya da kovmak için hiçbir hamle yapmadı. Orada öylece duruyor, sanki üç kafam varmış gibi bana bakıyor, kolları hâlâ sımsıkı kavuşturulmuş.

"Gideceğim," diye kabul ediyorum sonunda, başparmağımı geriye doğru atıyorum.

Ama tam gitmek için döndüğümde Rosie'nin kolları çözülüyor ve arkasına uzanıp duvardaki kancalardan birinde asılı duran pembe önlüklerden birini kapıyor.

"Yardım etmek istediğini söylediğini sanıyordum," diye arkamdan sesleniyor ve önlüğü bana doğru tutuyor.

"Evet, istiyorum. Sadece... Bilmiyorum." Elinden almak için uzandım, yüzünde geniş bir gülümseme belirirken yavaşça göğsüme soktum.

"Şimdi seni eğitmeye başlayacağım."

Bir noktada donup kaldığım, aptalca, inanmaz bir gülümsemeyle ona baktığım garip, garip bir an var. Rahatsız edici bir süre geçtikten sonra gözleri açılıyor, kaşları alnına doğru kalkıyor ve kararını tekrar gözden geçiriyor. O geri adım atmadan, ben önlüğü boynuma geçirirken diğer müşterinin siparişini alması için kenara çekilmek üzere hayallerimden sıyrılıyorum.

Rosie içecekleri rekor bir hızla hazırlıyor, tezgâhın arkasında kolaylıkla vızıldıyor, tıpkı önceki garsonluk işimde yaptığım gibi. Eski hayatıma duyduğum özlem beni tamamen şaşırtarak karnıma vuruyor. Gabe ile olan ilişkimde ne kadar mutsuz olsam da, faturalar ve borçlar içinde boğulsam da, yaşanabilir bir ücretten daha az maaş veren işlerde çalışsam da, rahat ve tanıdık. Duştan çıktığım ve Gabe tarafından yere yatırıldığım geceden beri hissetmediğim iki şey.

Ama artık o yere geri dönemem. Eski patronum beni geri kabul etse bile -ki etmeyecek- böylesine büyük bir geri dönüşün ruhsal durumuma ne yapacağını bilemem. Zaten Halen'in bodrumunda bir tür evsiz barksız gibi zar zor tutunuyorum.

Üç müşteri ön kapıdan çıkana kadar Rosie bana tekrar dikkatini veriyor, başını tezgâhtaki küçük aralığa doğru eğiyor ve onunla birlikte arkaya gelmemi işaret ediyor.

Espresso makinesini çöpe boşaltırken, "Ginny en azından o yokken biraz yardım edebilir," diye söze başladı. "Haftalardır yardım aranıyor ilanı veriyorum ama hiç ilgi görmedi, o yüzden elimdeki en iyi seçenek sensin. Sanırım seçici olamam."

"Teşekkürler... Sanırım."

Bana göz kırıyor ve grup filtresini makineye geri itiyor.

Doldurmam gereken bir yığın evrak ve ezberlemem gereken tariflerle dolu bir menüyle beni göndermeden önce onunla iki saat antrenman yapıyorum. Ön kapıdan çıkıp arabama doğru yürürken vücudumu yeni bir rahatlama duygusu sarıyor, çünkü imkansızı başarmıştım. Eski bir akıl hastanesi hastası olarak bile bir iş bulmayı başarmıştım.

Ücret küçük bir kahve dükkânı için inanılmaz, çalışma saatleri harika ve Rosie tanıdıkça kişiliği daha da güzelleşen birine benziyor.

Arabama yaklaşıırken, telefonum bölgedeki yeni kiralık ev ilanları için ayarladığım e-posta uyarısının bildirimiyle pırıldıyor. Bir iş bulmam ne kadar sürer bilmiyorum ama Halen'deki ilk gecemden beri bütün kiralık ev sitelerini tarıyorum, elime biraz para geçer geçmez makul bir fiyat aralığında *bir* yer bulabilmek için çırpınıyorum. Ve astronomik bir aylık ücret karşılığında tek bir oda kiralamak istemediğim sürece, Rosie'nin cömert ödemesiyle bile seçeneklerim çok az.

Sürücü koltuğuna geçip e-postayı açıyorum. En yeni ilan Crystal Gölü kıyısında, Halen'in karşısında, yüksek bir tepede, büyük bir tatil evi için.

Styx'in uç tarafı. Öyle bir fiyat belirlendi ki, iki kere düşündüm. Bölgedeki herhangi bir evin kirasının yarısından daha az ve kayıtlı listemdeki diğer tüm listelerden önemli ölçüde daha ucuz. Kesinlikle bir yazım hatası olmalı.

Yine de... Ya değilse? Eğer dolandırıcılık gibi geliyorsa, gidip görmem. Bir hata yapmışlarsa, e-postam onları uyaracak ve düzeltmeleri gerektiğini bildirecektir.

Sadece başvurursam ne kaybederim?

İkinci bir tahminde bulunamadan, şanslı serimi paraya çevirmeye karar veriyorum ve benimle iletişime geçmeleri için bilgilerimi gönderiyorum, sonra telefonumu bardak tutucusuna bırakıyorum, böylece Halen'e geri dönmek için kısa bir yolculuğa başlayabilirim.

Bölüm 12

Jovie

GABE beni Halen ve Kennedy'den almaya gelmeden önce İKİ HAFTA BEKLEDİ. Ön kapının gürültüyle vurulduğunu duyduğum anda onun geldiğini anladım ve vücudum tamamen kapandı.

"Onunla konuşmam gerek, Hales," diye zorluyor Halen onu nazikçe göndermeye çalıştığında. Ağır ayak sesleri yine de başımın üstünden oturma odasına doğru ilerliyor.

Peşinden koşan Halen'in küçük adımlarının pıtır pıtır sesini duyuyorum. "Şimdi zamanı değil, Gabe," diye sesleniyor nefes nefese.

Bodrum merdivenlerinin dibindeki kapıyı kilitledim, zorla içeri girmeye karar verirse diye kapı koluna bir sandalye dayadım. Bugünlerde işleri böyle hallediyor gibi görünüyor.

Uzaklaştırma emrim bu hafta başında dosyalandı. Şeytanın kendisinden gelen bu ani ziyaretin nedeninin bu olduğundan hiç şüphem yok.

"Jo-Jo!" diye sesleniyor merdivenlerden aşağıya, annemin bana taktığı lakabı kullanarak.

Bu nostaljinin beni duygulandıracağını sanıyor ama tam tersini yapıyor, ikisinin de bana nasıl ihanet ettiğini hatırlatıyor. Merdivenlerden iniyor ve sonra kapının tokmağını çevirmeye çalışıyor, kilitli olduğunu fark edince hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Ona zaman tanımalısın," diye sesleniyor Halen arkasından.

"O akıl hastanesinde ona yeterince zaman verildi. Artık eve dönüp normale dönme zamanı geldi."

Gözlerimi deviriyorum ve kaşlarımı çatarak orta parmağımı agresif bir şekilde kapalı kapıya doğru kaldırıyorum. Benim için en iyisinin ne olduğunu söylemek tam ona göre. Sanki beni oraya gönderen kendisi değilmiş gibi Sunnybrook'u küçümsemek.

"Gitmen gerek," diyor Kennedy'nin sesi merdivenlerin tepesinden, tonu alçak ve ciddi. Bu bir öneriden çok bir uyarı.

"Bana sadece beş dakika ver, Jo-Jo," diye bağıyor kapıdan, Kennedy ve Halen'i görmezden gelerek. Yumruğu kapıyı yumruklarken kapı tıkırdıyor. "Bütün bunları açıklığa kavuşturabiliriz."

Cevap vermedim. Ona en ufak bir ilgi göstermenin durumu daha da kötüleştireceğini biliyorum.

"Bırakın onunla konuşalım. Her şeyin normale dönmesini biz de en az sizin kadar istiyoruz," diyor Halen zayıf bir müzakere girişimiyle. Şu anda kapının hemen dışında. Muhtemelen onun yanında duruyor.

Bunun sadece onu evinden çıkarmak için bir taktik olduğunu düşünürdüm ama ifadesinin arkasında bir gerçek olduğunu biliyorum. Benimle bir saniye daha uğraşmaktansa beni paketleyip evine geri göndermeyi tercih ederdi, özellikle de bu olaydan sonra. Bana sunmaya çalıştığı her kurala ya da ültimatoma karşı koyup mücadele ettiğimde.

"Git buradan, Gabe," diye bağıyor Kennedy. "Siktir git," diye karşı çıkıyor.

Kapının diğer tarafından belirgin bir boğuşma sesi geliyor. Gabe homurdanıyor, Halen bağıyor ve bir şey kapıya çarpıyor. Sonra sessizlik. Kanepede doğruldum, kapının kilidini açıp huzur için onu dinlesem mi diye düşündüm.

"Aman Tanrım. Polisi arıyorum," diye bağıyor Halen, adımları evin içinde hızla ilerliyor. "Orada kal, Ken!"

Kanepeden uçuyorum, kanepeden merdivenlere kadar olan mesafeyi üç hızlı adımda geçiyorum.

Gabe tekrar tekrar özür dilemeye başlıyor, ağzından çıkan her zayıf "özür" ile sesi yükseliyor. Parmaklarım kilide dolanıyor, çevirmeye ve kişisel kâbusumla yüzleşmek için kapıyı kırbaçlayarak açmaya hazırım. Ama tam bunu yapmadan önce Kennedy'nin sesini duyuyorum.

"Ona yaptıklarından sonra buraya gelip onu bir mal gibi geri almaya çalışacak kadar taşaklısın," diye homurdanıyor. "Defol git evimden, seni pislik,"

"Ben-" diye başlıyor ama sesi kesiliyor.

Alnım tahtaya çarpıyor, her kelimeyi duymak için zorlanırken düzensiz nefesler alıyorum.

"Senin yaptığını biliyorum," diye hırlıyor Kennedy, sesi o kadar sert ki, adam yalanlamaya bile zahmet etmiyor. Yüzünün nasıl görüldüğünü sadece hayal edebiliyorum. Ne kadar korkmuş olmalı. Gücünü ona karşı kullandı bile ve o korkmuyor bile. Sahip olduğu tek savunma bu.

"Yoldalar," diye sesleniyor Halen evin önünden.

"Saçma sapan bahanelerini onlara inanacak birine sakla," diye mırıldanıyor Kennedy, Halen'in duyamayacağı kadar alçak sesle. "Suç duyurusunda bulunmadan önce git."

Gabe birkaç zayıf özür daha diler ama Kennedy bu koruyucu moddayken onunla tartışmak mümkün değildir. Özellikle de denediği için onu hapse attıracaksa. Ayakları merdivenleri tırmanıyor, sonra oturma odasını geçip ön kapıdan çıkıyor.

Kapıyı açıyorum ve bir sonraki nefesimde Kennedy'nin yanında yere diz çöküyorum. Onun için o kadar minnettarım ki ağlayabilirim.

Ve ağlıyorum da.

"Buraya geri dönmeyecek," diye söz veriyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Halen merdivenlerin başında beliriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Ama söylediklerini unutmadım.

Bölüm 13

Jovie

Kristal Göl'deki evi aldım.

Güzel, tamamen mobilyalı, geniş bir çiftlik evi. Komşu evler birbirinden o kadar uzak ki, onları zar zor görebiliyorum; Gabe'le yaşadığım eski evime kıyasla büyük bir tezat oluşturuyor; arabamızı garaj yoluna komşunun tuğlasına sürmeden park edemiyorduk. Emlak yönetim şirketindeki kız bana burayı gösterdiğinde neredeyse bayılacaktım. Ev gibi hissettiriyordu ama yine de ulaşamayacak kadar uzaktı.

Tanıdık ama ulaşılmaz.

Bunların bir arada olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu kadar düşük bir fiyattan listelendiğine inanamayarak gösteriyi tamamladık. Teyit etmek için sahibini bile aradı.

"Dürüst olmak gerekirse, bu şirket için gösterdiğim ilk mülk," diye utangaç bir şekilde itiraf etti ve daha birkaç gün önce işe alındığını ekledi. Adam tarafından ilk elden onaylandığında bile şok olmuş görünüyordu.

"Bu civardaki evler bir haftalık kiralama için bu fiyatın iki katını istiyor. Burada sahip olduğu altın madeninin farkında olduğunu sanmıyorum," diye düşündü elini mermer tezgahta gezdirirken.

Bana bir ton başka ilgi olduğunu söylediğinde çekip gitmeye tamamen hazırdım. Yakın bir iş geçmişim ve gelir belgem olmadan diğer adaylarla nasıl kıyaslanabilirdim ki? Ama yine de başvurmam için beni teşvik etti ve başvurmazsam pişman olacağımı biliyordum.

Umutlanmak kendimi hayal kırıklığına hazırlamak gibi geliyordu. Geri aranmayı beklerken bunu düşünmemeye çalışarak kuşkusuz müstehcen bir zaman geçirdim, bu da beni sadece daha fazla takıntılı hale getirdi.

Halen ve Kennedy'nin bir yer aramaya başladığımdan haberleri yok, ancak attığım her adımı bilme ihtiyaçları çok hızlı bir şekilde yorucu hale geldi. Kapıdan her çıkışımda, Halen'in nereye gittiğine ve ne zaman döneceğine dair bir dizi sorusuyla karşılaşıyorum, sanki tam özerkliğe sahip yetişkin bir insan değilmişim gibi. Kennedy bana bunu önemseydiği için yaptığını birkaç kez hatırlattı.

"Makinelere bağlı yaşadığın o günler onu resmen parçaladı. Uyum sağlamak ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var" der hep.

Bu beni suçlama çabası değil. Dürüst olmak gerekirse Kennedy'nin, özellikle son ziyaretinden sonra, Gabe'in dış görünüşünü gerçekten gören birkaç kişiden biri olabileceğini düşünüyorum. Ama her halükarda aynı etkiyi yaratıyor.

Kız kardeşimi asla gereksiz yere strese sokmak istemem. Biliyorum ki roller tersine dönseydi ben de aynı şekilde tepki verebilirdim. Görünüşe göre ikisi de

hiçbirimiz şu anki durumumuzdan memnun değiliz ve taşınmak tek çözüml gibi görünüyor.

Başvurumu gönderdikten altı gün sonra seçildiğime dair e-posta aldım. Kafede sabah vardiyasının ortasındaaydım ve öyle bir çığlık attım ki Rosie soyulduğumuzu düşünerek arka ofisten içeri daldı.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle "Alacağınızı biliyordum," diye ciyakladı ve beni kutlama amaçlı bir kucaklamanın içine çekti.

Onun için çalıştığım iki hafta içinde hızlı birer arkadaş olduk. Onunla ilgili bir şey, eskiden en iyi arkadaşım olarak gördüğüm bazı insanların bile bilmediği parçalarımı rahatlıkla paylaşmamı sağlıyor. O da benimle bir şeyler paylaşıyor. Kız kardeşiyle ilgili endişelerini, işiyle ilgili stresini, iş hayatı ile özel hayatı arasında nasıl denge kurmaya çalıştığını ve bu üçü yüzünden ilişkilerinin çoğunu nasıl kaybettiğini.

Sanırım birbirimizi, her ikimizin de dünyadan saklamayı tercih ettiğimiz tek şey aracılığıyla bulmamızın da yardımı oldu: Sunnybrook -küçük kirli sırrımız. Ginny'yi ne kadar sevse de, Rosie'nin herkesle, hatta onu içeri girmeden önce tanıyan insanlarla bile konuşmaktan hoşlandığı bir konu değil. Bana ne olduğunu ona sadece bir kez açıklamak zorunda kaldım ve söylediğim her kelimeye hemen inandı.

Sempatik bir baş eğme yok. Dilini acınası bir şekilde tıkırdatmadı. Gabe ya da annem için bir gerekçe göstermedi. Akıl sağlığımdan şüphe duymadı.

Aldığım olağan tepkilerin hiçbiri yoktu.

Kaşlarını çatarak, *"Bu adamın boğazına hızlı bir yumruk ve taşaklarına diz atılması gerekiyor gibi görünüyor,"* dedi.

Ondan sonra konuyu kapattık. Ne zaman Halen'le ya da hayatımın o dönemindeki herhangi biriyle ilgili bir şey olsa, içimi dökebileceğim bir kulak olarak yanımda oluyor.

Sanırım bu şimdiye kadar sahip olduğum en işlevsel dostluk.

"Başka biriyle gideceklerinden emindim," diye itiraf ettim ona, hâlâ şok olmuş bir halde. "Bana daha fazla para için birkaç teklif aldıklarını söylediler."

Bir yanıml bunu hak etmediğimi düşünüyor.

"Senin olması gereken bir şeyi kaybedemezsin," diye cevap verdi ve bu sözlerdeki bir şey onu alma konusunda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Halen ve Kennedy'ye haberi vermek biraz farklı oldu.

"Kristal Göl'den mi?" Halen'ın tiz sesi şüpheyle sordu. "Orası kapalı bir site değil mi?"

"Kapılı değil, sadece özel."

"Cehennem kadar pahalı evlerle dolu," diye alay ediyor Kennedy.

"Bunu nasıl karşılayacaksın, Jovie? O kahve dükkânı sana o kadar para vermiyor, değil mi?" Halen'in burnu tiksintiyle kırıştı.

Old Soul'da çalışmamla ilgili bir sorunu vardı, özellikle de Rosie'yle.

-Ona söylediğim günden beri. Güya, akıl hastanesinde tanıştığım biri aracılığıyla bir işe girmemi kabul etmiyor. Gerçekte, sanırım yeni arkadaşımın kurduğum ilişki onu korkutuyor, oysa bizimki dikiş yerlerinden ayrılıyor gibi görünüyor. Eski arkadaşlarımızı terk edip yeni arkadaşlar edinmeyi başarmış olmama da katlanamıyor.

Bunun yerine, barmenlik yaptığı spor barında onunla birlikte çalışabileceğimi bana defalarca hatırlattı. Garanti olmayan bir ücretle rastgele vardiyalarda. Bunu yaparsam, faturalarımı ödeyebilmek için bir, belki de iki iş daha yapmam gerekecek.

"Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum. Olanları geride bırakmazsan bunu nasıl yapabiliriz?" diye sordu bana bir gece, üçüncü kez yemeğe çıkma planlarını geri çevirdikten sonra.

İçindeki kontrol manyağı, kendi 'normal' anlayışının artık var olmadığı gerçeğini bir türlü kabullenemiyor.

"Kira çok düşük ve Rosie bana iyi para ödüyor," diye savunmaya başlıyorum ama daha ileri gitmeden kendimi durduruyorum. Halen'in onayına ihtiyacım yok ve onun da bu konudaki her ayrıntıyı bilmesine gerek yok.

"Bunun bir aldatmaca olmadığına emin misin?" diye soruyor, ses tonu ciddi.

Sanki biri beni manipüle ettiğinde bunu fark edemeyecek kadar acizmişim gibi. Bu ironi gözümünden kaçmıyor.

"Halen," diye uyarıyor Kennedy, gözlerini kızgınlıkla kardeşime çevirerek. "Bu harika bir haber. Senin adına çok mutluyuz Jo."

"Sadece neden bir yer bulmak için acele ettiğinizi anlamıyorum. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Evet, eski sevgilim her an kapıdan içeri dalaabilir ve üçümüze de fiziksel şiddet uygulayabilir.

Gözlerimi devirerek toparlanmaya başlamak için bodrum merdivenlerine doğru dönüyorum, gitme kararında öncekinden daha da haklı olduğumu hissediyorum.

Kennedy kardeşime bir şeyler tıslıyor ve sonra ayak seslerinin merdivenlerden aşağı beni takip ettiğini duyuyorum. "Dur, Jovie. Halen'in nasıl olduğunu bilirsin. Bir şeylere alışması biraz zaman alır."

Şifonyerimin önünde durup üst çekmeceyi açıyorum ve içindekileri kollarıma alıp bir bavula dolduruyorum.

"Daha ne kadar onun çocukça davranışları için bahaneler uyduracağız Ken?"

"Çocukça davranmıyorum, gerçekçi davranıyorum!" Halen merdivenlerden aşağı seslenerek beni haklı çıkardı.

Eşyalarımı yatağın üzerine bırakırken bavulumun hâlâ dolapta durduğunu fark ediyorum. Kolumu Halen'in sesinin geldiği yöne doğru atıyorum ve kaşlarımı inanmaz bir şekilde karısına kaldırıyorum.

"Neden benim için mutlu olamıyorsun, Halen? Tanrım, burası çok boğucu. Bu ortamda kimse büyüyemez ya da ilerleyemez," diye haykırıyorum.

"Boğucu mu?" Halen çığlık atıyor, ayaklarını basamaklardan aşağı vuruyor. Kennedy onun önünü kesmeye çalışıyor ama o iterek geçiyor. "Size önerdiğimiz aylık sıfır dolarlık kira bedeli standartlarınıza uymadığı için üzgünüm."

"Halen..." Kennedy tekrar uyarıyor ama kız kardeşim dudaklarını büzüp kollarını kavuşturuyor ve inatla geri adım atmayı reddediyor.

Ona neredeyse evsizliği onunla kalmaya tercih ettiğimi haykırmak istiyorum. Son iki aydır yaşadığım her stresli ve dayanılmaz anın, onun kontrol ve düşmanlarıma destek ihtiyacıyla doğrudan ilişkili olduğunu. Aklıma gelen her hakareti yüzüne kükreyerek söylemek ve bana yaptığı gibi onu da bir hiç haline getirmek istiyorum.

"İşimiz bitti. Pişman olacağım bir şey söylemeyeceğim," demek yerine görevime geri dönüyorum. Hemen gitmediklerinde omzumun üzerinden "Anahtarlarımı alır almaz buradan gideceğim" diye fırlatıyorum.

Ayak seslerinin merdivenleri tırmandığını duymadan önceki birkaç dakika içinde arkamda ne tür bir sessiz alışveriş yaşandığından emin değilim, ama o gece Kennedy'nin ayak sesleri oturma odasına girmeden önce tartıştıklarını duydum ve sonra ev soğuk, taş gibi bir sessizliğe gömüldü.

Bölüm 14

Jovie

YENİ EVİM sessiz ve şirin; her zaman bildiğim kaosun tam tersi. Halen ve Kennedy'nin evinde bile ben orada yaşarken bana karşı savaşan ve beni bir öcü gibi oradan çıkarmak için çırpınan bir enerji vardı.

Burada öyle bir şey yok. Sadece huzur ve sessizlik, nötr bir alan, hazır ve birinin onu kendine ait yapmasını bekliyor. *Benim* de kendime ait kılmam için.

İyileşmek için mükemmel bir sığınak.

Nihayet fırtına dindi ve enkazdan yeniden inşa etmeye başlayabilirim.

Bir haftadır taşınmış durumdayım. Kafede çalışmadığım zamanlarda etrafa saçılmış mobilya ve biblolarla uğraşıyorum. Tek başıma ikinci el mağazalarını gezip, kar küreleri başta olmak üzere ilgimi çeken tuhaf şeyleri toplamayı kendime bir hobi edindim. Şimdiden etkileyici bir koleksiyon biriktirdim.

Terapi gibi oldu. Daha önce hiç alışveriş yapma ve bir şeyin *benim* zevkime uygun olup olmadığını düşünme şansım olmamıştı. Annem için değil, moda uysun diye değil. Sadece kendim için.

Olmaya devam eden tek tuhaf şey, rastgele yerlerde birdenbire ortaya çıkan gizemli incirler. Sanırım ben taşındığımda oradaydılar ve ben yollarını daha yeni kesiştiriyorum. Başka herhangi bir alternatif, enerji harcamak için çok korkutucu geliyor.

Sosyal hayatım büzüştü ve öldü. Sunnybrook'tan çıktıktan sonra sözde arkadaşlarım bana ulaşma zahmetine girmiş olsalardı bile, davetlerinin hiçbirini kabul edeceğimi sanmıyorum. Aktive olan yeni bir korku var; bir zamanlar sonuna kadar yanımda olacağını düşündüğüm herkese karşı güven eksikliği. Kumda bir çizgi çizildi ve iki farklı taraf belirlendi.

Ne yazık ki başımı kaldırıp baktığımda, çok sevdiğim insanların çoğunun karşı tarafta durduğunu ve sanki hikayelerindeki kötü adam benmişim gibi bana baktıklarını gördüm.

Kendimi bulmak için sadece bir adım daha. Beni ruhsal düzeyde çağıran insanları kendime çekmek ve geldiklerinde onlara sıkıca tutunmak. Dr. Forrest, bozmadığım dostlukları onarmanın öncelikler listemde alt sıralarda yer alması gerektiğini açıkça belirtti.

Bu yüzden tasarruf ediyorum. Ve çalışıyorum. Televizyon izliyorum, günlük tutuyorum ve on yıldır ilk kez resim yapıyorum. İnsanlardan ya da zayıf temelimin çatlaklarından her zaman yolunu bulacak gibi görünen öfkeli düşüncelerden kaçınmak için her şeyi yapıyorum.

Her günü geldiği gibi kabul ediyorum, çok ilerisini planlamamaya dikkat ediyorum. Gabe'in bana yaptıklarına ne kadar içerlesem de, beni içimi dışıma çevirmeye ve dışarıda kalanlara gerçekten bakmaya zorladığı için minnettarım. Olmak istediğim kadınla bunu karşılaştırmak ve aradaki farkı nasıl kapatacağımı not etmek.

Ancak hiçbir minnettarlık ya da iç huzur, her an her şeyin yeniden olabileceğine dair felç edici korkuyla rekabet edemez. Gabe ön kapımı kırabilir, beni yere düşürebilir ve hayatımı ikinci kez alabilir.

Bu yüzden, inzivaya çekilmemi endişe ve kendini gerçekleştirme ile ne kadar haklı çıkarmaya çalışırsam çalışayım, hepsi tek bir şeye indirgeniyor: kontrolü tekrar kaybetmenin tüyler ürpertici dehşeti.

Günlük tutmak yardımcı oldu. Zihnimi reality TV ya da sosyal medya ile uyuşturmak yerine, kendimi not defterime uzanmak için eğittim. Arka bahçemdeki figürü ilk kez gördüğümde de bunu yapıyorum.

Dışarısı neredeyse zifiri karanlık. Yorgun bahar güneşi hala erkenden kendini içeri atıyor, yaz daha fazlasını talep etmeden önce dinlenmek için zaman ayırıyor.

Bir gölgeden başka bir şey değil. Siyahın daha koyu bir tonu, arkasında parıldayan göle karşı duruyor. Yüzünün eve dönük olduğunu söyleyebilirim; gözlerinin bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. Onu gördüğüm anda kemiklerime bir ürperti yayılıyor, derimin altına sızıyor. İnce bir hareketle yanıma uzanıp telefonumu alıyorum, sol elimi hâlâ yazıyormuşum gibi günlüğe dayıyorum ki bir şeylerin ters gittiğini fark etmesin. Umarım, karanlık gökyüzüne bu kadar iyi uyum sağlamışken onu göremediğimi düşünür.

Başımı eğerek yüzümü kucağıma çeviriyorum ve sol elim kâğıt üzerinde tembel daireler çizerken hoparlör düğmesine basarak çevre birimlerimden 911'i arıyorum.

"911, acil durumunuz nedir?" Operatörün sakın sesi odayı dolduruyor. "Arka bahçemde duran bir adam var. Sanırım beni izliyor." dudaklarımın kıpırdadığını görmemesi için çenemi göğsümün içine doğru daha fazla bastırarak titretilen bir nefesle açıklıyorum.

"Yalnız mısınız hanımefendi?"

"Evet."

Adresimi sordu, ben de verdim.

"Yolda bir ekip arabamız var. Güvende olmak için evde gidebileceğiniz bir yer var mı?"

"Bilmiyorum. Orada durmuş beni izliyor. Hareket edersem beni takip edeceğinden korkuyorum."

Kalp atışlarım on kat arttı. Ne yaptığımı anlayacak ve yardım gelmeden önce buraya saldıracak diye çok korkuyorum.

Polisi beklerken hatta kalmamı istiyor ve adam hakkında benden daha fazla bilgi almaya çalışırken elinden gelen en iyi konuşma girişimini yapıyor.

Söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim tekrar pencereye kayıyor ve adama takılıyor. Yüzünü aydınlatan ve keskin, erkeksi yüz hatlarına gölgeler düşüren yumuşak ışıltı karşısında irkiliyorum.

Telefonum gelen bir mesajla kanepede titriyor ve başım hemen kontrol etmek için dönüyor, operatörün sesi kulaklarım çınlamaya başlarken uzaklara doğru kayboluyor.

Bilinmiyor: *Evine hoş geldin, Stardust.*

Bu kadar. Tek söylediği bu. Bahçeye dönüp baktığımda gitmişti.

Telefonumu kaptığım gibi koltuktan kalkıyorum ve cesurca pencereye doğru gidip arka bahçeyi ondan bir iz var mı diye tarıyorum.

Sanki bir anda ortadan kaybolmuş gibiydi.

Operatörle görüşmeyi sonlandırıyorum ve bir süre sonra polis kapımı çalıyor.

Geldiklerinde, yepyeni güvenlik kameralarımın çektiği görüntüleri birlikte gözden geçiriyoruz, ancak hiçbiri onu etrafta dolaşırken yakalayamamış gibi görünüyor. Arka tarafa, onu gördüğüme yemin ettiğim yere bakan kamera bile yetersiz kalıyor.

Memurlar rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor, muhtemelen aklımı kaçırdığımı fark ettiklerinde bakışlarını paylaşıyorlar. Görüntüleri kendileri de izlediler; aradığım sırada orada kimse yoktu. Onların bu hızlı reddedişi yüzünden metni kendime sakladım. Benim bahçemden geldiğine dair bir kanıt yok. Bu herhangi birinin bana yaptığı bir eşek şakası olabilirdi ve daha fazla açıklama yapmaya çalışarak akıl sağlığımı feda etmek istemiyorum.

Belki de delirdim.

Yine de soruşturmalarına devam ederler, evraklarını doldurabilmek için her soruyu gönülsüzce sorarlar. Ayrıldıklarında, bunu tımarhaneden çıkmış bir başka deli olarak değerlendirip yollarına devam edecekler.

Ne giyiyordu? Evinizin yakınına park etmiş garip bir araç fark ettiniz mi? Bugün sizi eve kadar takip edebileceği bir yere gittiniz mi?

Hiçbirinin önemi yok. Sanki gizli kapılar ardında saklanıyormuş gibi, hiç fark edilmeden ortadan kaybolabilen birine hiçbir şey yapamazlar. Kim kaçır

tüm güvenlik kameralarını izliyor ve sokakta fark edilmeden yanlarından geçip gidiyor.

Beni kurtaramazlar. Ne ondan, ne de Gabe'den.

Onu polise ihbar edeceğimi biliyordu. Ama yine de mesajı g ö n d e r d i . Hala beni izliyordu. Tepkimi görmek için bekledi.

Onlardan korkmuyor ve bu beni daha da korkutuyor.

Bölüm 15

Jovie

Ertesi gün Old Soul'da yavaş bir vardiyanın yarısındayken kapıdan bir kadın giriyor, sarı saçları sonbaharın keskin havası kafenin sıcaklığıyla buluştuğunda dar, kalp şeklindeki yüzünün etrafında uçuşuyor. *Ne olduğunu* anlayamasam da onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var.

Bu da o şeylerden biri, sürekli yaşadığım anılardan biri. Bir kişi ya da yer göğsümde bir sızıyı ateşliyor, daha önce burada *bulunduğumu*... onları daha önce *gördüğümü* haykırıyor. Ancak iş nasıl ve nerede olduğunu hatırlamaya geldiğinde hafızam her zaman yetersiz kalıyor.

Her seferinde, Gabe'in saldırısının beynimi bir şekilde değiştirdiğine dair korkularım ön plana çıkıyor, pençelerini içeri sokmak ve beni Sunnybrook'ta bulunduğum o karanlık yere geri götürmek için çaresizce çabalarıyorlar. Kendimi şimdiki zamana geri çekmek itiraf etmek istediğimden daha fazla çaba gerektiriyor, yine de her seferinde bunda daha iyi oluyorum.

Kadın küçük alanda adeta süzülüyor, omuzları arkada, sırt çantasıyla bile, çenesi yüksekte, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Zenginlik çılgınlıkları atıyor. Profesyonel manikürlü tırnaklarından -sade bir ten rengi- neredeyse fırçalanmış makyajına ve nötr, üst düzey kıyafetlerine kadar.

Önümde duruyor ve kırmızıya boyanmış dolgun dudaklarının ardındaki mükemmel inci beyazı dişlerini ortaya çıkaran geniş, dostça bir gülümseme sunuyor.

"Merhaba, Jovie."

Sanki daha önce tanışmışız gibi beni selamlıyor ve o tuhaf his daha da yoğunlaşıyor. Ama tam da onu hatırlamadığımı fark ettiğimde, o yeşil gözler pembe önlüğüme iliştirilmiş isim etiketine kayıyor ve kapıdan içeri girerken onu süzdüğümde bunu okumuş olması gerektiğini anlıyorum.

Boğazımı temizleyerek, paranoyakça kızarmamı gizlemek için yanımdaki vitrini düzenliyormuş gibi yapıyorum. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Üç krema ve şekerli büyük bir sade kahve alabilir miyim?"

Başımı sallayarak ona sırtımı dönüyorum ve kahveyi doldurmaya başlıyorum. Utanmadan doğrudan bana bakan o yoğun gözlerden kaçınmak için her şeyi yaparım. Basit içecek hazırlandıktan sonra sistemimize giriyorum ve ona toplam tutarı söylüyorum.

"Çok güzel bir madalyon," diye iltifat ediyor ve kredi kartını bana uzatıyor.

"Teşekkürler."

"Eskiden bende de bunun gibi bir tane vardı. Gerçi benimkini bir şekilde kaybettim." Kartını ve fişini benden geri alırken kendini küçümseyen bir göz devirmeyle başını sallıyor, ardından da *nasıl olduğunu bilirsın* dercesine geniş bir gülümseme takınıyor.

"Berbat bir durum. Umarım bulursunuz," diyorum ve hemen ardından daha zekice bir şey söylemek için bir saniye ayırmış olmayı diliyorum.

Bu kadın, her şeyi doğal karşılayan karizmatik kadınlardan sadece biri. Sadece onun yanında olmak bile tüm kusur ve eksikliklerime ışık tutuyor, beni bocalar ve güvensiz bırakıyor. Yine de, tüm garip kekemeliğim boyunca ne kadar arkadaşça davrandığına bakılırsa, bunların hiçbirini bana karşı asla kullanmayacak bir tip gibi görünüyor.

Fincanını alıp benden en uzaktaki koltuklardan birine yerleşmeden önce bana sadece sert bir baş sallama hareketi yapıyor ve öğleden sonranın geri kalanını orada geçiriyor.

O gece eve geldiğimde masamın üzerinde karalanmış bir not duruyordu. Buzdolabımın üzerinde tuttuğum not defterinden koparılmış, kalemi hala yanında duruyor, sanki yazan kişi çabucak tükenmek zorundaymış gibi.

Seni özlediğim için üzgünüm. Yakında döneceğim.

Sadece birkaç acele kelime ve kanım donuyor. O buradaydı, evimin içinde.

Ne yapmak için eve gelmemi bekliyordu? Polisi aramam konusunda benimle yüzleşmek için mi?

Halen'in tahmin ettiği gibi beni öldürmek mi?

Rahatlatıcı olduğu kadar tedirgin edici de. Şimdi, delirmediğimi biliyorum. Arka bahçemde bir adam vardı ve muhtemelen evimin içinde bulduğum incirlerle bağlantılı.

Ama sonra tekrar... *arka bahçemde bir adam vardı ve muhtemelen evimdeki incirlerle bağlantılı.*

Polisi tekrar arayamam. Kendini gösterene ve varlığını inkar edene kadar olmaz. Şimdilik bekleyeceğim.

O gece yastığımın altına bir bıçak koyuyorum ve gözüme uyku girmiyor.

Bölüm 16

Jovie

Delirdiğimi hissediyorum.

Olmayan şeyleri görmemin ve duymamın tek açıklaması bu gibi görünüyor. Eski yazlık evimin gıcırtiları ve iniltileri zihnimde ayak seslerine ve sessiz hareketlere dönüştü. Bütün bir varlık hayal gücümde kök saldı, bana musallat oldu ve beni takip ediyor.

Masamda gizemli bir şekilde belirmeye devam eden incirler de yardımcı olmuyor.

Mektuplar da öyle.

O gece bahçemde gördüğüm kişinin o olduğunu düşündüm ama o kişi geri dönmedi ve kameralarda eve benden başka kimsenin girdiğine dair bir iz yok.

Sanki biri bana iğrenç bir şaka yapıyor. Gabe'in psikolojik bir savaş yürüttüğünü düşünmezdim ama bu durumdaki her şey tuhaf geliyor. Böyle bir şeyi bu kadar uzun süre yapabilecek kadar sabırlı değil.

Bunları Halen ve Kennedy'ye itiraf etmesi söz konusu bile olamaz. Eğer onlardan biri tehlikeli bir durumda olduğumu anlarsa, ben itiraz edecek nefesi bile toplayamadan eşyalarımı dışarı taşırlar. Daha da kötüsü, bunların hepsinin kafamda olduğu ortaya çıkarsa, beni Sunnybrook'a geri gönderirler.

Hayır, bu konuda tek başımayım, ki muhtemelen en iyisi de bu, tüm bunların aşırı aktif hayal gücümün belirtileri olduğunu düşünürsek. Büyük ihtimalle çok fazla izolasyondan.

Old Soul Cafe'de çalışmak faturalarımı ödemeye yetiyor, neyse ki. Gabe ile yaşarken yaptığım gibi ikinci ya da üçüncü bir iş yapmak zorunda kalmamak için kuruşları kısıyor ve kuponları kesiyorum. Tüm hayatınız sadece geçici, çıkmaz işlerle dolu olduğunda, başka pek çok şey için motivasyonunuzu kaybetme eğiliminde oluyorsunuz. Aslında Sunnybrook'taki insanların kendimi öldürmek istediğine inanmalarına neden olan şeylerden biri de üç işte çalışmamdı.

Neyse ki Rosie cömert bir ücret teklif ediyor ve bahşişlerim geri kalanını telafi ediyor. Tek dezavantajı, her akşam sekizde sızmaya hazır olmam. İzin günlerimde bile.

Beni sadece Gabe hakkında sorgulamak ve onun için kampanya yapmak isteyen tüm insanlarla birlikte olmaktan kurtulmak için harika bir bahane sağlıyor. Bu gece de bir istisna değil.

Telefonum önümdeki sehpanın üzerinde duruyor ve Halen'in üçüncü aramasının titreşimiyle camın üzerinde dans ediyor. Bir grup arkadaşımızla akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıkmış ve benim de onlarla buluşmamı istiyorlar.

Saatlerdir yalvarıyorlar ve gece ilerledikçe aramalar daha da çaresizleşiyor. Ama kendimi savunacak ya da anlama kapasiteleri olmayan şeyleri rasyonalize etme girişimlerini engelleyecek enerjim yok. Bir keresinde onlara hak vermeyi denedim ama beni dinlemeyi reddettiler.

Birlikte büyük adımlar attığım Halen bile onların hayalperest bandwagonuna atladı ve Gabe'in sözlerine biraz fazla benzeyen senaryo saçmalıklarını kusmaya başladı.

Evine girip Kennedy'ye el kaldırdığı için onu affetmiş gibi görünüyor. Sanırım manipülatif taktikleri onu her zor durumdan kurtarabilir ve Halen sorunun ben olduğuma inanmak için o kadar çaresiz ki hatalı olduğunu kabul etmek zorunda kalmamak için her şeye kanabilir.

Gökyüzünü ikiye bölen şimşek dikkatimi telefonumun ekranından alıyor, onu karşımdaki rafta duran cam bibloları sallayan gök gürültüsü takip ediyor. Lambam titriyor, elektriğim hayata tutunmaya çalışıyor.

Bu gece kim dışarıda olmak ister ki zaten? Hava durumu kanalı bunun son yılların en şiddetli fırtınası olacağını iddia ediyor.

Fırtınalardan nefret ederim. Kendimi bildim bileli onlardan nefret ediyorum ve korkum ancak bir gece Sunnybrook'un üzerinden bir hortum geçtiğinde ve bizi sığınağa sokma zahmetine bile girmediklerinde tam anlamıyla dehşete dönüştü. Çevredeki mahalleler tamamen yerle bir oldu ve haber kanalları bir hafta boyunca bu olaydan bahsetmekten vazgeçmedi. Üzerimizden atlayıp bir mil ötede tekrar yere inmesi bir mucizeydi.

Söyledikleri buydu. *Bir mucize.* Ve Sunnybrook'taki yönetim bizi odalarımızdan, pencerelerden uzaklaştırma zahmetine bile girmedi.

Ben oradayken başka bir olay olmadı ama bu yaz yaşanan fırtınalar inanılmaz derecede tehlikeliydi. Özellikle de suyun yükseldiği ve şaşırtıcı derinlikleriyle benimle alay ettiği Kristal Göl'ün kıyısında olmak. Elektriğimi kesiyorlar ve beni karanlıkta, güneş doğup tekrar nefes alana kadar bir topun içinde kıvrılmış halde bırakıyorlar.

Bu yüzden bunun *en kötüsü* olacağını söylediklerine göre... bu beni olduğum yerde donduruyor, saklanmam gerekirse diye en ufak bir değişikliği dinliyorum.

Sanırım gecenin bir yarısı evlerinde bir yabancının ya da hayaletin dolaşmasına minnettar olduklarını kabul etmek için gerçekten deli olmak gerekir, ama ben akıl sağlığımın beni çoktan terk ettiğini kabul ettim. Ben

Açıkça itiraf etmeliyim ki, eğer perili olmak isteyeceğim bir zaman olsaydı, bu gece olurdu.

Tekrar şimşek çakıyor, ardından sokağımın aşağısında bir yerden yüksek bir çarpma sesi geliyor. Saniyeler sonra elektrikler kesiliyor ve oda tamamen karanlığa gömülüyor. Rüzgâr büyük pencere camlarını sarsıyor, bahçemi kaplayan yaşlı, kalın ağaçları neredeyse ikiye büküyor. Dolu camlara çarparak onları paramparça etmekle tehdit ediyor.

Panik pençelerini geçirirken nefesim hızlanıyor, göğsüm sıkışıyor. Dizlerimi çeneme çekiyorum, kendimi sakinleştirmek için koltuğumda sallanıyorum. Bir an için işe yarıyor, göğsümdeki ağrıyı dindiriyor, ta ki bir şimşek daha odayı aydınlatıp hemen arkasından gök gürleyene kadar.

Histeri beni o kadar hızlı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken dudaklarımdan bir hıçkırık kopuyor ve tıpkı bu üzücü varoluş bahanesindeki diğer her şeyde olduğu gibi kontrolümü kaybediyorum. Duygular bir tsunamideki dalgalar gibi içimde yuvarlanıyor, beni boğana kadar birbiri üzerine çarpıyor. Onlardan çok bunalmış durumdayım, nefes almak için savaşıyorum, *serbest kalmak* için savaşıyorum.

Daha fazla ağlama, daha fazla hıçkırık, daha fazla gözyaşı şeklinde gelen serbest bırakma.

Panik yumruğunu üzerime sıkıyor, ciğerlerimde hava kalmayana ve kuru kusana kadar sıkıyor.

Kontrolden çıktım. Her şey darmadağın oldu, parçalanmış bir insan kabuğundan başka bir şey olmayana kadar beni parçaladı. Gabe'in istediği buydu. Annemin istediği. Hayatımı kontrol etmeye çalıştılar ve ben kaçmanın bunu engelleyeceğini düşündüm. Yasaklama emrinin Gabe'i durduracağını. Ama temas olmasa bile başardı.

Kazandı. *O*

kazandı. "O

kazandı."

"Hayır, kazanmadı."

Bu sözleri yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum, ta ki bu sözler kulağıma mırıldanılana kadar. İri, güçlü eller kollarımın ve bacaklarımın altından kayarak beni yerden kaldırıp -ne zaman yere düştüm *ki ben-* beşik pozisyonuna *getiriyor*. Kurtarıcım kulağıma yatıştırıcı sözler üflerken sert bir göğüs sol tarafıma çarpıyor.

"Güvendesin. Kazandın," diye tekrarlıyor derin ses zihnimde dönüp duran kaosun içinden. Düşüncelerimin derinliklerine atılmış bir can yeleği gibiler, beni yüzeye çekiyorlar ki sonunda bu sarmalı durdurabileyim.

Sanırım bir yere götürölüyorum. Ayaklarım odam olduğuna inandığım odanın kapısına doğru kayıyor, sonra birkaç adım daha atıp yavaşça yatağa yatırılıyor.

"O kazandı," diye tekrarlıyorum, çünkü ağzımın oluşturmaya istekli olduğu tek kelimeler bunlar gibi görünüyor.

Yatak arkama doğru eğilmeden hemen önce yorganımın yumuşak pamuğu omzuma dökölüyor ve beni buraya taşıyan aynı güçlü kollar tekrar etrafımı sararak beni sıcak, sert bir göğse doğru çekiyor.

Bir erkeğin göğsü.

Ama Gabe'in değil. Bunu kesinlikle biliyorum.

"Şşş, o kazanmadı, Stardust," diye mırıldanıyor derin ses. "Bir daha kimse sana tecavüz edemeyecek."

Bu yabancı bir şekilde bana ne olduğunu biliyor. Ama nasıl?

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ama odamın zifiri karanlığında tek görebildiğim, beyaz yastık kılıfımın üzerinde karmakarışık duran siyah saçlar.

Hastaneye yattığımdan beri rüyalarımnda gördüğüm dağınık, ipeksi saçların aynısı. Bu nasıl mümkün olabilir?

Kimsin sen, kara melek?

"Rahatla, bebeğim. Ben buradayım." Kolunu göğsümde sıkıyor ve göz kapaklarımı açık tutmak için elimden geleni yapmama rağmen -yüzünü daha iyi görebilmek için vücudumu ona doğru kaydırıp çeviriyorum- tamamen tükenmiş durumdayım. Zihnim savaşıyor ama bedenim pes ediyor ve saniyeler içinde uyku beni altına çekiyor, yağmurun camlarıma çarpan sesi uzak bir anıya dönüşüyor.

Bölüm 17

Jovie

TEKRAR GELDI.

İlk ziyaretinden bu yana üç hafta geçti. Kendini göstermeye zahmet etmeden önce varlığını hissedebiliyorum.

Artık onunla hep böyle. Gölgelemin arasında sinsice dolaşıyor, yırtıcı bir hayvan gibi beni takip ediyor, kalıplarımı ve davranışlarımı öğreniyor.

-Işığa çıkıp kendini gösterecek kadar rahat hissetmeden önce. Ona seslenmeyi, küfürler savurmayı ve kendini göstermesini talep etmeyi denedim. Asla işe yaramadı.

Gizemli adamım sadece zamanının geldiğine inandığında kendini gösteriyor.

Bu onu hala arkasında notlar ve incirler bırakmaktan alıkoymuyor. Sanki varlığının ağırlığı onu ele vermiyormuş gibi, ne zaman burada olduğunu bildiğimden emin olmak istiyor. Özellikle de onu kaçırma ihtimalime karşı.

Notlar her zaman rastgele posta parçaları veya post-it'ler üzerine özensiz, erkeksi bir yazıyla karalanmış tuhaf, şifreli mesajlarla doludur. Sanki aceleyle, sonradan düşünülmüş gibi bir araya getirilmişler.

Programını anlayamıyorum. Bir programı varmış gibi bile görünmüyor. Ama bir işi, ailesi ya da arkadaşları olmalı. Beni izlemek dışında *bir şeylere* sahip olmalı ve bunları nasıl ya da ne zaman sığdırdığını anlayamıyorum. Paradan geldiğini söyleyebilirim, sadece konuşma tarzından. Bir insanın bir sonraki yemeğinin ne zaman geleceği ya da o ay elektriğinin kesilip kesilmeyeceği konusunda endişelenmek zorunda kalmadığını bilirsiniz. Bu adam bu zorlukları hiç yaşamamış. Ve eğer sadece ona bakarak bunu anlayamasaydım, ağzını açtığı anda anlardım.

Düşündüğü ve söylediği her şey bambaşka bir dünyadan geliyormuş gibi hissettiriyor. Belki de bende bu kadar çekici bulduğu şey budur. Doğal ortamlarında vahşi bir hayvanı izler gibi, beni alt sınıftan, çok çalışan bekar bir kadın olarak açık bir ilgi ve merakla gözlemliyor. Başka biri olsaydı bu beni rahatsız ederdi, ama ondaki bir şey benimle diğer insanlar arasındaki o garip katmanı söküp atıyor. Muhtemelen mahremiyetimi çoktan ihlal etmiş olmasından kaynaklanıyor; konu ona gelince kaybedecek pek bir şeyim kalmıyor.

Ve sadece bu gerçek bile onu taşaklarından tekmeleyip polisi aramak istememe neden olması gerekirken, olmuyor. Çünkü benden çaldığı her bilgi için, takip etmem için kendisi hakkında ekmek kırıntıları bırakıyor. Her etkileşim bir alışveriş, dikkatlice paylaştığımız

kendimiz hakkında giderek daha fazla şey öğreniyoruz. Bu alışverişte tüm gücün çoğunlukla onun elinde olması beni kesinlikle çıldırtıyor.

Kendi durum tespiti yapıp ve onu takip etmeye çalıştım. En iyi girişimlerin sonuçsuz kaldığını bildirmekten utanıyorum. Gizemli adam sadece bir gizem gibi görünüyor. Hayal gücümün bir ürünü. Ziyaretlerine dair fiziksel, somut kanıtlar bırakmasaydı, onun gerçek olmadığına tamamen ikna olurdum.

Bölüm 18

Bash

Kendime söz vermiştim, ona dokunmadan yaklaşacaktım. Bakacaktım ama asla dokunmayacaktım. Onun iyiliği için yapıldığı sürece takip etmeyi ve karışmayı mantıklı bulabilirim. Sonunda onu elime geçirdiğimde durumun böyle olacağını söyleyemem. Ama açıkça boğulurken ve hiç kimse - işe yaramaz kız kardeşi bile - onu zihninin derinliklerinden çekip çıkarmaya gelmemişken bunu o kadar imkansız hale getiriyor ki.

Gözlerinin önünde yitip gittiğini göremiyorlar mı?

Ona yakından göz kulak olmak için boş yatak odasında kalmaya başladım. Milyarlarca dolarlık bir şirketi uzaktan yönetirken bir yandan da gölgelerde sürünmek, teknik olarak sahibi olduğum bir evde fark edilmemek için gıcırdayan döşeme tahtalarından kaçmak ideal değildi ama onu güvende tutmak için her şeyi yaparım.

İncirler bir zamanlar bizim için çok sembolikti - tüm bunların bir zamanlar ne kadar yasak ve tabu olduğunu temsil ediyordu. Ve sanırım benim varlığımdan kesinlikle haberi olmadığını düşünürsek bu hala doğru. Ama zihni hangi anıları tutmaya ya da atlamaya karar verirse versin, kendimizi hangi çarpık yaşamın içine düşmüş bulursak bulalım, o her zaman *benim* olacak. Onun ruhu bana ait. Ona olan aşkımla ilgili hiçbir şey yasak değil; sadece çoğu kişi tarafından yanlış anlaşıyor.

Bu yüzden, benim için bir zamanlar sahip oldukları anlamı taşımasalar da, burada olduğumu bilmesini sağlamak için incirleri bırakıyorum. *Birinin* burada olduğunu. Ve eğer incirler onun zihninde bizi hatırlamasına yol açacak bir tür farkındalık yaratırsa, bunu mutlu bir kaza olarak kabul ederim.

Gerçek Jovie tarzında, tüm varlığımı inkar etti. Tüm gücüyle buna karşı çıktı ve savaştı. Onu gerçekten deli olduğuna ikna etmelerine izin verdi ve bu da benim güzel küçük yıldız tozumu kararmış kurumdan başka bir şeye dönüştürmedi.

Böylece mektuplar başladı. Sözlerimi tanıyabilecek derin bir parçasına hitap edeceğini umduğum hızlı, karalanmış düşünceler.

Hızlıca, *üzgünüm seni özledim* ya da *bugün çok güzel görünüyordun*. Ellerinde tutabileceği ve ne kadar gerçek olduğumu hissedebileceği fiziksel bir simge. Varlığımı inkar etmesini imkansız kılmak için. Ellerimi kullanmama yaklaşımım göz önüne alındığında, bu ters etki yaratıyor. Yine de kendini yok etmesini engellemek için bir şeyler yapmalıyım. Onu delilikten uzaklaştırmak için.

Eğer o kulübeye girip onu korkutmadan ruhumu açabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Ama ona zaman ve mekan borçluyum. Bana dönüş yolunu bulacaksa, bu kendi rızasıyla olmalı.

Bu gece, başka seçeneğim yoktu. Çok derinden acı çekiyordu ve gözümün önünde parçalanıyordu.

Beni çok korkuttu, gök gürültüsü ve şimşekler etrafını sararken neredeyse komaya girecekti. Onu kollarıma almaktan başka çarem yoktu. Onu hissetmek ve yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için. *Onun* bir bok kazanmadığını. Ve sonunda dokunuşumla sakinleştiğinde, dinlenirken onunla birlikte uzandım. Bu cehennemde uyandığımdan beri ilk defa sonunda *evimdeydim*. O uyanmadan önce yatağından ayrıldığımdan emin oldum. Gözlerinin içine bakıp beni gün ışığında tanımasını ne kadar istesem de, onu test etmek için doğru zaman gibi gelmiyor. O kadar şey yaşamışken olmaz. Onun yerine, uyuyan halinden uzaklaşıyorum ve gizlice Çalıştığım ve izlediğim boş yatak odası, onun gözüne görünmez.

Bölüm 19

Jovie

YILDIRIM, sokağımın sonundaki trafolardan birine çarparak onu tamamen yok etti. Arka bahçem ağaç dalları, yapraklar ve rüzgara kapılıp etrafa saçılan molozlarla doldu. Elektrik şirketi en az bir hafta boyunca elektriğimi geri veremeyeceklerini söyledi, bu da bana tamir edilene kadar Halen ve Kennedy ile kalmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Ama istemiyorum. İçimdeki her şey buna karşı çılgılık atıyor ama karanlıkta tek başıma bir gece bile zor dayanırım. Bir hafta nasıl hayatta kalacağım?

İşin iyi tarafı, bu bana düşüncelerimi toparlamak için kulübeden uzakta zaman geçirme şansı veriyor. Görünüşe göre burada ne kadar uzun kalırsam her şey o kadar karmakarışık oluyor. Sanki eski evin kendine ait bir hayatı varmış gibi.

Güneş ufukta başını gösterdiğinde adam yatağımdan ayrılmıştı ve yüzüne iyice bakmam için her türlü fırsatı elimden almıştı. Öğlene kadar uyanık kalmaya yakın bile değildim.

Bunu düşündükçe kafam daha da karışıyor ve korkuyorum.

Gecenin bir yarısı oturma odamda tek başıma panik atak geçirdiğimi nereden biliyordu? Gabe hakkında saçmalarken neden bahsettiğimi nasıl anladı? Ve nasıl oluyor da rüyalarımın musallat olan o ele avuca sığmaz figüre tıpatıp benziyor?

Saçını gördüm ve nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum. Kokusu uzak bir anı gibiydi - dilinizin ucunda duran ama asla gerçekleşmeyen bir kelime. Biliyorum ve sonra bilmiyorum.

Hiçbir anlam ifade etmiyor ama yine de sanki her şey biraz fazla kolay bir araya geliyormuş gibi geliyor.

İncirler... harfler. Nedense, bahçemde polisin gerçek olduğuna bile inanmadığı gizemli bir figürden başka bir şey olmadığında sindirilmeleri daha kolaydı. Sadece arada bir yolumda beliren rastgele nesneler. Herhangi biri için olabilirlerdi. Şimdi, işler çok daha karmaşık. Çok daha tehlikeli.

Çünkü o gerçek. Gerçek olduğunu *biliyorum*. Onu hissettim, kokladım. Ve beni paniğe sürüklemek yerine, varlığı beni sakinleştirdi. Karmakarışık düşüncelerimin arasından sıyrılmamı sağlayacak kadar beni yere bağladı.

Halen'in dikkatli ve kontrol edici bakışları altında olma düşüncesinden ne kadar korksam da, tüm bunları zihnimde çözme şansını dört gözle bekliyorum.

"Dün gece çok eğlendik. Sen de gelmeliydin," diyor Halen, getirmem için ısrar ettiği pizzadan bir dilimi ağzına atarken. Kan çanağına dönmüş gözleri akşamdan kalma bir coşkuyla başının arkasına yuvarlanıyor.

Kennedy ona sadece gülüyor, kendi diliminden bir ısırık almadan önce dilimini ranch sosuna batırıyor.

Benimki dokunulmadan masada yanımda duruyor.

"Herkes nerede olduğunu soruyordu. Seni özlemişler," diyor Kennedy yemeğinin etrafında ve Halen homurdanarak onaylıyor.

"Görünüşe göre sen de onların telefonlarına cevap vermiyorsun." Kız kardeşim utanç içinde sandalyeme büzülmeme neden olan bir bakışla beni yere yapıştırıyor.

"İşle meşguldüm. Artık sadece ben varım ve faturaların ödenmesi gerekiyor."

Bu zayıf bir bahane ve onlar da bunu biliyor. Ama benimle tartışamazlar. Hayatımda neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yokken olmaz. Ayrıca, hiçbir bir ev dolusu faturayı tek başına taşımak zorunda kalmadı. Her zaman birbirlerine sahip oldular.

"Sen sadece o kafede çalışıyorsun, değil mi?" Halen kaşlarını kaldırarak bana soruyor. Başımı sallayarak cevap verdiğimde, "Programın o kadar yorucu olamaz" diyor.

Ses tonundaki bir şey beni yanlış yönlendiriyor. Bu bir suçlama. Bir meydan okuma. Kendimi herkesten dışlamam için ona yeterince gerekçe sunmadığımı düşünüyor.

Kuralları çiğnerken yakalanmış bir çocuk gibi beni kendimi açıklamaya zorluyor.

Kennedy gerilir, başını Halen'a çevirir, sanki ona senaryo dışına çıktığını hatırlatıyormuş gibi.

Kız kardeşimin bana yaptıkları için ona hayatımı borçlu olduğumu düşünmesinden -özerkliğimi çalmasından ve gerçekle yüzleşmek zorunda kalmamak için beni akıl hastanesine göndermesinden- çok yoruldum. Herkesin, ben aklımı başıma toplayıp bu maskaralığa bir son vermeden önce öfke nöbetlerime eşlik ediyormuş gibi davranmasından bıktım. Sanki kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp dilimde bir özürle Gabe'e geri dönmemi bekliyorlarmış gibi.

"Aslında değil."

"O zaman bir telefona cevap vermek neden bu kadar zor? Ya da bir akşam yemeği randevusu için zaman ayırmak?"

Sandalyemde arkama yaslanıp meydan okuyan bir sırtışla kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve Kennedy nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor. Bir süredir

Bu işin nereye varacağını bilecek kadar çok tartıştık ama şu anda ne kadar sert mücadele etmek istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Genelde geri çekilmeden önce birkaç dakika düşünürdüm.

Artık öyle biri değilim.

Hepsi özgürlüğümü çaldı. Halen ve Kennedy bunu iyi niyetle yapmış olabilirler ama yine de yaptılar.

Bu konuda ne hissettiğimi öğrenmelerinin zamanı geldi.

"Zor değil, Halen. Sadece istemiyorum ve burada olmak için ölümle savaştığım gerçeğini göz önüne alırsak, zamanımı artık beni mutlu etmeyen şeylerle harcamakla gerçekten ilgilenmiyorum."

"Bak Jo, seni asla rahatsız etmek istemeyiz-" Kennedy yatıştırmaya başlar ama Halen onun yerine konuşur.

"Gerçekten mi? Kız kardeşin ve arkadaşlarıyla takılmanın *zamanını boşa harcamak* olduğunu mu düşünüyorsun? Yüksek atından in ve gerçekliğe geri dön, Jovie. Hepimiz o lanet uyuşturucuyu senin aldığını biliyoruz. Suçu annemle Gabe'in üzerine atmaya çalışmaktan vazgeç."

Kennedy'nin nefesi aramızdaki boşluğu dolduruyor - o kadar genişlemiş ki bir kanyon bile olabilir mi gibi geliyor. Geri çekildim, sözleri yüzüme indirebileceği herhangi bir fiziksel darbeden daha sert bir tokat gibi çarptı.

Böyle hissettiğini biliyordum. O hastane odasına girdiğinden beri yaptığı her hareket bunu kanıtlıyordu. Ama bunu açıkça itiraf ettiğini duymak?

Lanet olsun, acıttı.

Bu mutfak masasını odanın öbür ucuna fırlatıp yüzünü duvara yapıştırmak ve aklımdan geçen her zehirli kelimeyi haykırmak istiyorum. Onu bana bakmaya ve bir kez olsun beni görmeye zorlamak istiyorum; bunun bana verdiği zararı görmesini istiyorum. Beni *dinlemesi* ve hikayeme inanması için onu zorlamak istiyorum, çünkü her kelimesi doğru ve herkesin bana bağımlı annemin reenkarnasyonuymuşum gibi bakması beni parçalıyor.

İçimde daha önce var olmayan yeni bir öfke yaşıyor. Tasmaından kurtulmak için yalvaran bir öfke.

Ama o zaman onun seviyesine inmiş olurum ve iyileşmek için bunun için çok çalıştım.

Bunun yerine yavaşça sandalyemden kalkıyorum, yanımdaki spor çantasını yerden alıyorum ve bir saatten kısa bir süre önce girdiğim arka kapıya doğru yürüyorum. Kız kardeşimin yanından geçerken bakışlarını tutuyorum ve onun ne kadar yabancı biri gibi görüldüğünü fark ediyorum.

Ŗeytanın yanında yer almak onu irkinleŖtirmiŖ.
BaŖımı dik tutmaya odaklanarak, "Siktir git Halen," diye bağırıyorum.
Sözlerinin içime nasıl işlediğine ve beni nasıl mahvettiğine tanık olmasına
izin vermeyi reddediyorum.

Bölüm 20

Jovie

Çarşafaların arasında kıvranıyorum, yorganım yatağın kenarından fırlamış, ısınan tenimi gecenin serin havasına maruz bırakıyor. Sonunda gözlerimi açabildiğimde, yatak odamın penceresinden bana doğru parlayan dolunayın parlak ışığıyla karşılaşıyorum. Elim kendi isteğiyle bacaklarımın arasında hareket ediyor, utanarak geri çekmeden önce uyarılmışlığımla merkezimin her tarafına kaydırıyor.

Daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Gecenin bir yarısı elim pantolonumun içinde, orgazmın eşiğinde uyanmamıştım.

Evin tüm rastgele seslerini bastıracak bir vantilatör ya da başka bir beyaz gürültü olmadan uykuya dalmak yeterince zordu. Halen'lerden ayrıldıktan sonra Rosie'ye onunla kalmama izin verip vermeyeceğini sormayı düşündüm, ama bu çok fazla gibi geldi. Onu bunaltmak ve kovalamak istemediğim için eve döndüm, birkaç mum yaktım ve günlük tuttum.

Sonunda uykuya daldığımda, o rüyalarımıydı. Beni aynı anda hem rahatsız eden, hem baştan çıkaran, hem korkutan hem de heyecanlandıran gizemli adam. Onun çekici olduğunu düşündüğümünden değil - henüz tam yüzünü görmedim - bu sadece kendini tutma şekli. Beni kayıtsız şartsız desteklemesi ve içimdeki fırtınayı başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde dindirmesi.

Gerçek olmasını o kadar çok isterdim ki. Ve eğer bu bir rüyadan fazlasıysa, o zaman normal olmasını dilerdim. Yollarımız daha geleneksel bir şekilde kesişseydi, böylece her etkileşimimizden şüphe duymazdım. Onun benim gördüğüm versiyonu her neyse, başkalarına da gösterdiği versiyonu olsun ve sadece bir aldatmaca olmasın.

Sağ elim vibratörümü almak için komodinin en üst çekmecesine uzanırken, sol elim şortumun kemerinin altından kayıyor ve parmaklarım yarığıma giriyor. Onu sadece birkaç kez kullanmıştım. Gabe vibratörüm olmasından hiç hoşlanmazdı. Seks hayatımızı renklendirmek umuduyla eve getirdiğim anda beni bundan dolayı ayıplamıştı.

"Ben sana yetmiyor muyum?" diye küçümseyerek sormuş, sonra da komodinime geri atmıştı.

Ona hayır demek istedim. Beni üç kez boşalttığımda, bunun onun yaptığı herhangi bir şeyden çok kendi elimin aramızda kaymasından kaynaklandığını.

Şimdi, ne zaman istersem kullanabilirim. Ancak Gabe artık resimde olmasa da, her açtığımda sözleri hala aklımda çınlıyor.

Bu gece de bir istisna değil.

Birkaç dakika klitorisime srtndkten sonra, onun kklemi yargısını aklımdan çıkaramıyorum ve kendimden zevk alamıyorum. Yenilgi içinde i çekerek düğmeyi çeviriyorum ve yatağın üzerinde yanıma koyuyorum.

"Sakin durayım deme," diye homurdanıyor biri odamın en karanlık köşesinden.

İrkiliyorum, dirseklerimin üzerinde doğrulup gölgelerin içine bakıyorum, tam o sırada öne doğru adım atıyor ve beni buraya getiren tanıdık maskeli yüzü ortaya çıkıyor. Omuzları karanlıkta daha geniş görünüyor, gölgeler sanki ona aitmi gibi sırtına yapııyor. Gözlerim düğmeleri çözülmüş kot pantolonuna takılıyor, altından boxer klotu ve etkileyici bir çıkıntı çıkıyor.

"Onu geri al ve devam et," diye sertçe talimat veriyor, sesi ehvetle ağırlaıyor.

Yine de hareket etmiyorum.

Bunun yerine, farlara yakalanmış bir geyik gibi ona bakıyorum, tüm bu süre boyunca beni izlediğini fark ettiğimde kaslarım aağılanmılıktan kaskatı kesiliyor.

Beni bu kadar geç saate kadar ayakta tutan şeyin *ona* duyduğum tuhaf çekim olduğunu gösterecek bir şey söylemiş olabilir miyim?

İtaat etmeyeceğim belli olduğunda, aramızdaki mesafeyi iki hızlı adımda kapatıyor, öne doğru eğılip üzerime gelirken dizini kalamın yanındaki yatağa gömüyor. Yumrukları iki yanıma iniyor, sıcak teni dirseklerime sürtünerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Bu pozisyon onun yüzünü birkaç santim uzağıma koyuyor ve daha da önemlisi, kasıkları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Eğer otuz saniye içinde yastığa yaslanmaz, vibratörü tekrar eline alıp amında gezdirmezsen, bunu senin için yapacağım," diye homurdanıyor ve öne doğru kayarak alınlarımızı birletiriyor.

Bunu benim üzerimde kullanacağı dencesiyle kalarım kalkıyor. Parmaklarının klitorisimde çalışması, beni tatmin etmesi ne kadar erotik olurdu. Bu, sağıduyu tarafından biraz geç kovalanan hastalıklı bir fantezi.

Yine sırlııklam oldum.

Dncelerimi çok kolay okuyarak inliyor. "Ne kadar yaramaz bir kızsın... döllerini bir yabancının elinin üzerinde hayal ediyorsun."

Ağırlığını dizlerine vererek parmaklarını çenesinin olduunu hayal ettiğim noktaya koyuyor ve dnyormu gibi yapıyor. "Yoksa ağızımı mı kullanmalıyım?"

Altında kıvranıyorum, zonklayan merkezime karşı sürtünme için aresizim. Rahatsızlığımı fark edince elini aşağı indirip beni kavırıyor,

Ağrıyan göbeğime şok dalgaları gönderen en küçük miktarda basınç uyguluyor. Bir çılgılık attım, kalçalarım öne doğru savruldu. Dokunuşunun derinliklerine.

Bunun üzerine kıs kıs gülüyor, vibratörü işaret ederken başını sallıyor. "Kullan onu. *Şimdi*."

Elim çarşafın üzerinde kayarak talimatlara uyup vibratörü açtığında kendimi korumaya yönelik tüm hislerim uçup gidiyor. Soğuk ucu klitorisimde gezdirirken şortumu benim için kenara ittiğinde daha önce hissettiğim tüm aşağılanma duygusu kayboluyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, başımı yastığa geri atıyorum. Parmaklarının leğen kemiğime değmesi bile beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor; o kadar çaresizim ki.

"Ah, işte bu, bebeğim. Bunun için o kadar uzun zamandır bekliyordum ki." Bu şaşırtıcı itiraf, boğucu ve yumuşak bir sesle dilinden dökülüyor.

Yine de şu anda bunu takıntı haline getirecek kapasitem yok. Vibratörü merkezime doğru itmek için elimi yönlendirdiğinde, içime hafifçe sokmadan önce tembel daireler çizerek ovuşturduğunda değil.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor ve ağırlığını öne vererek bir kez daha üzerimde geziniyor.

Sonra herhangi bir uyarıda bulunmadan vibratörü elimden çekip alıyor ve ağzına doğru götürüyor, maskeyi yeterince yukarı iterek dolgun dudaklarını açıp dilini sıcak pembe silikonda gezdirerek tadına bakmasını izleyebiliyorum. *Beni* tadarken.

"Mm," diye inliyor ve tekrar bacaklarımın arasına indiriyor.

Şortumu tekrar kenara itmek yerine, vibratörü yarığıma yerleştirmek için elimi bel bandının altından geçiriyorum. Şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı iterken göğsünden alçak bir homurtu yükseliyor ve neredeyse ikiye ayırıyor.

Onları ayak bileklerimden tekmeleyip yere fırlatıyorum, o da avuçlarını her bir uyluğumun etrafına sarıp onları birbirinden ayırıyor.

Bu çılgınlık. Kesinlikle delice. Ve beni şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz orgazma sürüklüyor.

Bu benim hakkımda ne söylüyor? Onun hakkında ne söylüyor?

"Rahatla güzelim," diye cilveleniyor, tavrımdaki değişimi hissediyor.

Vibratörü alıyor ve yarığım boyunca gezdiriyor, sonra alaycı bir hareketle karnıma doğru geri gidiyor.

Bu beni kendime getirmeye yetiyor. Altında kıvranıyorum, ama hızını artırırken beni yatağa sabitlemek için ön kollarını kullanıyor. Sonra, uzun bir vuruşla vibratörü leğen kemiğimin üstünden merkezime kadar sürüklüyor ve olabildiğince derine daldırıyor. Parmaklarının uçları neredeyse vibratörle birlikte batana kadar.

Yumuşak silikon içimde mükemmel bir açıyla kıvrılıyor ve gözlerimin başımın arkasına dönmesine neden olan noktaya ulaşıyor. Orgazmım oluşmaya başlayana kadar kalçalarımı ileri iterek ve vibratörü daha da içeri sokarak inliyorum.

Tekrar ayak bileklerinin üzerine oturuyor ve vibratörü içimden çıkarırken aynı zamanda külotunu da çıkarıyor. Vibratörü içime geri itmeden önce bir kez uzunluğunu okşamasını izleyecek kadar uzun süre vücuduma bakıyorum ve başka bir inilti bırakıyorum.

Ben coşkuya kapılmadan önce sadece üç kez daha tekrarlıyoruz, ecstasy çığlıklarım odayı o kadar yüksek sesle dolduruyor ki, komşularımın neyin yanlış olduğunu görmek için polisi arayacağından eminim.

Bir yandan kendini okşarken bir yandan da şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmıla oynacağı üzerimde çalıştırmaya devam ederken sırtım kavisleniyor, merkezim titreşiyor ve seğiriyor. Tam doruktan inmeye başladığımda, adımları inlediğini duyuyorum ve sonra dölünün sıcak fişkırımlarla amımın her yerine indiğini hissediyorum.

Yatağın üzerinde öne doğru düşüyor, ağırlığı sol avucunun üzerinde kayarken, diğeri uyarılmasının geri kalanını çalıştırıyor ve yarığımın her tarafına uçuruyor.

"Lanet olsun," diye inliyor nefes nefese.

Kolunu bırakıp yanımdaki yatağa doğru savruluyor ve başı doğrudan yastığımın üzerine düşüyor.

Yüzüme bu kadar yakinken buna odaklanamıyorum, parlak yeşil gözleri sanki beni şu anda birlikte olduğumuz fiziksel alemin ötesinde görüyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Şu anda terleyen ve birbirine sürtünen iki bedenden daha fazlasıyız. Birbirine bağlanan iki ruhuz. Uzun bir aradan sonra birbirimizi selamlıyoruz.

Az önce aramızda geçenler bir erkekle yaşadığım en samimi, en erotik şeydi ve o bana neredeyse hiç dokunmadı.

Yüzünü bile görmedim.

Gözlerim maskeye kaydı, kumaş onun düzensiz nefes alış verişiyle yükselip alçalıyordu.

"Tadın çok nefis," diye düşünüyor sessizce. "Neredeyse unuttuyordum."

Neredeyse unuttuyordum. Bununla ne demek istedi?

Elimi aşağıya uzatıp ortamdaki d llerinden bir kısmını temizledikten sonra parmağımı hızla ağzıma götürüp emerek temizliyorum. Geri çekildi, gözleri şaşkınlık ifadesi olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde açıldı. Ya da tiksinti.

"Senin tadına bakamadım," diye açıklıyorum, parmağımın her tarafını yalayarak temizlemeye büyük  zen göstererek.

Bu hareket onun gözünden kaçmıyor ve uyarılmışlığını hissetmemem için kendini benden nasıl uzaklaştırdığını ka ırmıyorum.

"Ve?"

Omuz silkiyorum, ilgisiz bir şekilde tavana bakıyormuş gibi yapıyorum.

"İyiymi."

Tuzluydu."

Bir inilti daha ve başını avucunun üzerine koyuyor. "Dikkatli ol, yoksa seni bu yatağa yatırır ve gerçek bir tat vermen için sıkımi gırtladığına kadar sokarım."

"Söz m ?" Dudaklarımı yalayarak alay ediyorum.

Tam olarak bunu yapmasını istiyorum. Odaya girdiği anda harekete geçen vahşi bir yanımda var. Ona doyamayan bir yanımda. En karanlık şeyleri arzulayan.

Ama tehdidini yerine getirmek yerine, kolunu bana doluyor ve vücudunu benimkiyle birleştirerek yakınıma sokuluyor.

"Biraz dinlen, güzel kız. Beni başka bir gün boğazından aşağı indirebilirsin."

Bölüm 21

Bash

"BU DA NE?" ELIZA ertesi pazartesi günü hiçbir uyarıda bulunmadan ofisimin kapısını kırıp içeri girerek bana soru soruyor.

Elinde bir kâğıt tutuyor, öylesine hiddetle sallıyor ki içinde ne olduğunu göremiyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum, incelediğim hesap çizelgesini bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Hugh Kensington ile yapılmış bir sözleşme. Babanın yönettiği şu erkek kulübünün lideri değil mi o?"

Hugh Kensington Tarikat'ın en yüksek rütbeli Büyük Üstadı. Aynı zamanda büyükbabamın en yakın arkadaşı ve Lancaster ailesinin yatırım işleriyle çok içli dışlı. Bana her zaman büyükbabamdan daha nazik davranmıştır.

Tarikatın adı olmadan bu ismi nasıl tanıdığı hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanlar genellikle onu çevresinde görmedikçe kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmazlar.

"Evet, öyle," diye onaylıyorum, düşündüğümde daha fazlasını bildiği ortadayken ona yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar veriyorum. Her iki durumda da, Hugh ile yapılan anlaşma hakkında hiçbir bilgim yok. "Sözleşmeyi görebilir miyim?"

Mektubu masama fırlatıyor, sonra da parmağıyla adının yazdığı yeri işaret ediyor.

"Sana saygı duyuyorum Sebastian ve bu şirketi önemsiyorum. Ama lütfen bana o yılanlarla iş yaptığını söyleme." Son kelimede burnunu kırırtıyor ve Tarikat hakkında maaş derecesinden biraz fazla şey bildiğini ele veriyor.

Çoğu insan onların adını bile duymamıştır.

"Hugh ya da Tarikat'la çalışmak gibi bir planım yok," diyorum ona, ne hakkında olduğunu anlamak için belgeyi gözden geçirirken.

Lancaster Tech'ten hisse almak için yaptığı bir teklif, ki bu daha da tuhaf. Bunlar Eliza'nın masasından neredeyse hiç geçmez.

Bu nasıl bir test böyle?

"O kalabalıktan uzak durduğunu sanıyordum," diye suçluyor dudaklarını büzerek.

Kontratı bırakıp gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. "Bana söylemediğin ne biliyorsun Eliza?"

Başını sallayarak inatçı bir surat ifadesiyle çenesini yukarı itiyor. "Bela olmalarından başka bir şey değiller ve ihtiyacın olan son şey ellerinde daha fazla bela olması."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Ben kardeşliğin bir mirasçısıyım. Tüm ailem bunun bir parçası ve yarın onlara katılmak istersem, bana izin vermek zorunda kalacaklar."

"Ne demek istiyorsun?"

Sandalyemi geriye iterek tek parmağımı ona doğrultuyorum. "Öncelikle, benim ne yapıp ne yapamayacağımı sen belirleyemezsin." İkinci parmağımı kaldırıyorum. "İkincisi, belli ki bana söylemediğin bir şey biliyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yüzünü buruşturuyor. "Başkalarının konuştuğunu düşünmeyecek kadar kibirli bir grup musunuz? Buralarda sahip oldukları şöhret yüzünden herkesin kaçtığı başka bir sokak çetesi de olabilirler."

Uzun bir süre onu izliyorum, patlamasında Tarikat'la işimin karışmasından duyduğu basit bir endişeden daha fazlası olup olmadığına karar veriyorum. Yine de ifadesini okullu tutmakta çok başarılı, hiçbir şey söylemiyor. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla birbirimize benziyoruz.

"Sen iyi bir adamsın Sebastian. Seni kötü bir grupla birlikte görmek istemiyorum," diyor sonunda ve sessizliği yumuşamış ses tonuyla bozuyor.

"Onlarla çalışmak gibi bir planım yok," diye onu temin ediyorum ve ne demek istediğimi kanıtlamak için sözleşmeyi masama geri atıyorum.

Bununla birlikte, tüm bunların neyle ilgili olduğunu araştıracağım. Benim işime dokunmalarına izin verilmiyor. Bunu açıkça belirtmiştim. Büyükbabam ve babam iş kurmamı engellemek için mirasımı iptal ettiklerinde içlerinden bir tanesi bile beni desteklememişken olmaz.

Eliza bir toplantı için masasına dönmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak aceleyle dışarı çıkıyor ve o gider gitmez babamın numarasını çeviriyorum.

Bölüm 22

Jovie

Old Soul'daki ilk izin günüm uzun ve yalnız geçti. Elektrik sadece üç gün sonra geri geldi ve ışıklarım tekrar yandığında karanlıkta yalnız kalmaktan duyduğum mantıksız korkunun üstesinden gelmişim.

Karanlık benim düşmanımdı. Beni boğdu, topuklarımı kemirdi ve onun tarafından tüketildiğim geceyi yeniden yaşamaya zorladı. Ve bir mucize eseri, bu zor ve korkunç figürün yardımıyla onu fethettim. Her şeyin karanlıkta da aydınlıkta olduğu gibi aynı görüldüğünü görebilmem için gözlerimi yeterince uzun süre buna alışmaya zorladım. Tek fark korku ve korku sahip olmayı reddettiğim bir zayıflık.

Lambalarım tekrar yandığında ve ortalığı ışık kapladığında, artık bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. O şeytanları öldürdüm ve daha büyük sorunlara geçtim.

Halen sessiz tavrını sürdürüyor, bunu konuşarak halletmesi için yalvardığım her aramayı ya da mesajı kasıtlı olarak görmezden geliyor.

Daha önce de tartışmıştık - hangi kız kardeş tartışmadı ki? - ama hiç bu kadar uzun süre dayanamamıştı. Kendime bu konuda çok derin düşünme izni verirsem, ona daha da içerliyorum. Her hareketimi ve duygumu kontrol etme ihtiyacı bizi buraya getirdi ve Gabe'in saçma, taciz edici davranışlarıyla yarışıyor.

Onu sarhoşken arayacak cesareti bulduğumda üç martini içmiş oluyorum. Arama doğrudan sesli mesaja döndüğünde, içkimi sehpa bırakıyorum, koltuğumda ayağa kalkıyorum ve mikrofona bağıyorum.

"Kendine gel ve beni geri ara, seni aptal sürtük!"

Bu mesajdan tatmin olmuş bir şekilde aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu yere atıyorum, eğilip bardağımı geri alıyorum ve kocaman bir yudum alıyorum. Mutfığa koyduğum küçük hoparlörden müzik sesi yükseliyor ve kendimi kalçalarımı sallarken ve kendi sessiz dans partimde şarkı söylerken buluyorum.

Arkadaşları siktir et. Ailemin canı cehenneme. Erkek arkadaşımı siktir et. Tek ihtiyacım olan kendim.

Şarkı bittiğinde, beceriksizce koltuktan kalkıyorum ve önümdeki masada duran incirlerden birini alıp ellerimde yuvarlıyorum.

Kim olduğunu sanıyor ki, canı istediğinde gelip gidiyor? Bir hayalet gibi bana musallat mı oluyor? Ürkütücü bir sapık gibi beni takip mi ediyor?

"Hayalet mi?" diye sesleniyor derin bir ses mutfaktan, müzik kesilmeden hemen önce.

Kendinden emin ve kendini beğenmiş bir şekilde oturma odasına doğru yürüyor. "Zekice bir değerlendirme, sanırım. Ama bir hayalet seni benim gibi doruğa çıkaramaz, güzel kuzum."

Ağzım kapandı, çenem sıkıca mühürlendi. *Bunları yüksek sesle mi söyledim?*

Gizemli adamım her zamanki siyah kıyafetiyle karşımdaki duvara yaslanıyor ama bu sefer maskesini çıkarmış.

Bu beni sersemletiyor.

"Hadi, bırak da alayım," diye kışkırtarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ağzım bir balık gibi sonuna kadar açık, ona bakmaktan başka bir şey yapmadığımda sırtıyor. "Oh, şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne zamandır buradasın?"

"O bardaklardan dördünü içişini izleyecek kadar uzun süredir. Uzak duracaktım ama müdahale etmezsem kendini komaya sokacaksın diye korkuyorum."

Dört bardak mı? Bunun sadece üçüncüsü olduğuna yemin edebilirdim. Düşündüm de... belki de saymayı tamamen unutmuştum.

Karanlık kıkırdaması odayı dolduruyor, sesi çok yumuşak ve bağımlılık yapıcı. Onun gibi birinin sık sık güldüğünden şüpheliyim. Gülümsediğinden bile şüpheliyim. O seksi, için için yanan bakışı bolca pratik yapmadan mükemmelleştirebilmesinin imkânı yok.

Şarkı değişiyor ve dikkatimi midemde kıvrılan utançtan uzaklaştırıyor.

"Benimle dans et," diye biraz fazla agresif bir şekilde bağıyorum.

Talebimi geri almak istiyorum ama yüzündeki şaşkınlık ifadesi dilimi ısırma neden oluyor.

İyi oldu. Onu diken üstünde tutmayı seviyorum. Beni fazla tahmin edilebilir bulmaya başladı.

Sözsüzce itaat ediyor, elini uzatarak bana doğru yürüyor. Elini tutuyorum ve beni koltuktan kaldırıyor, neredeyse yüzüstü halıya düşmeden önce beni tam zamanında yakalıyor. Dengemi sağladıktan sonra kollarımı boynuna doluyor, kendi kollarını da kalçalarımın etrafında dolaştırıyor.

Arka planda hızlı tempolu bir şarkı yükselmeye başlıyor, ama o bizi yavaş bir daire içinde yönlendiriyor, daha önce çalana uymak için etrafımızda çarpışan tempoyu tamamen görmezden geliyor. Fazla gelmeye başladığında eğilip şarkıyı çok daha uygun bir şarkıyla değiştiriyorum.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Alkol, normalde bu kadar içten konuşmaktan duyacağım utancı engelliyor. Güzel bir şey. Etrafımdaki tüm kaosu durdurmak ve kimse her hareketimi kontrol etmeye çalışmadan nefes almak için bir an ayırmak gibi.

Başımı kaldırıyorum ve bana bakan o açık yeşil gözlerin etkisi altında kalıyorum. Çok dikkatli. Sevgiyle.

Sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi beni izliyor. Sanki yaptığım her hareket tanık olduğu en ilginç, en çirkin şeymiş gibi. Her zaman Gabe'in bana bakmasını umduğum ama döndüğümde başka bir yere baktığını gördüğüm gibi.

Beni aşık bir adam gibi izliyor.

Ve ben buna inanacak kadar sarhoşum. Bunun normal olduğunu düşünerek kendimi kandırıyorum.

Bakışlarım onun açık dudaklarına düşüyor, sonunda maskesini çıkaracak kadar bana güvenebileceğine karar verdiği için minnettarım. Son derece güzel biri. Başyapıtlara resmedilen ve aşk romanlarına basılan türden bir adam. Benim her parçam sıradanken, o tamamen eşsiz hissettiriyor. Ulaşılamaz. Süper modellerle birlikte olması gereken bir adam.

Yine de bir şekilde, bir Cumartesi gecesi dans ettiği yer *benim* evim. Elleriyle sıkığı benim belim. Yüzüme hayranlıkla bakıyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diye mırıldanıyor hemen.

"Ne gibi?"

Gözlerini kısarak mırıldanıyor: "Sanki seni omzuma atıp yatağa götürmemi istiyorsun."

Dudağımı ısıyorum, aklım birlikte olduğumuz fantezilerle doluyor, vibratörümü üzerimde kullandığından beri olduğu gibi.

Avuç içiyle sırtıma bastırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Çenesini başımın üstüne bırakıyor, derin bir hırıltı çıkarırken göğsü kulağıma doğru gürliyor.

"İyi olmaya çalışıyorum, küçük kuzum."

"Bunu neden yapmak istiyorsun ki?" Gömleğinin içine doğru soruyorum, yanıt olarak kasları etrafımda gerildiğinde sırıtıyorum.

Bir nefes alıyor, yanağımdan kaybolmadan önce tam bir saniye duraklıyor ve birden havaya fırlıyorum. Beni omzunun üzerinden atarken oda dönüyor, elini gürültülü bir çatırtıyla kışıma vuruyor ve sonra gidiyoruz.

Ona karşı kıpırdanmaya çalışıyorum ama eli sadece bacaklarımı sıkıyor ve beni savunmasız bırakıyor.

Birkaç dakika sonra dikkatlice yatağa atıyorum ve o da vücuduma tırmanıp sırtımı çarşafıya yaslıyor.

"Sadece bu kadar kısıtlamam var," diye homurdanıyor ve başını eğip kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor.

Sonra, tıpkı oturma odasında beni tuttuğu gibi nazikçe, yumruğunu saçlarıma doluyor ve geri çekiyor, ısırmadan hemen önce ağzı kulağımın etrafında kenetleniyor ve benden bir çığlık koparıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Lütfen, *ne*?" diye soruyor, saçlarımı daha da sert çekiştirerek çenemi yukarı kaldırıyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. "Söyle, küçük kuzum. Seni şu anda becermemi ne kadar çok istediğini söyle."

"İstiyorum. Hem de çok."

"İyi bir kız olup dediğimi yapacak mısın?" "Hayır."

Bir kez daha çekiştiriyor ve bu kez boynumun yumuşak etini ısıyor. "Evet. Evet, yapacağım," diye haykırıyorum, ağırlığının altında kıvranıyorum.

Alkol görüşümü bulanıklaştırıyor ve oda etrafımda dönüyor ama kendimi toparlamak için onun gövdesine tutunuyorum.

Vücudumdan aşağı kayan parmakları taytımın bantlarının altından kayıyor ve onları aşağı çekerek bacaklarımı soğuk havaya maruz bırakıyor. Pantolonumu ayak bileklerimden sıyrıp odanın diğer ucuna fırlatırken titreyerek tekmeliyorum. Elleri kalçalarımı okşuyor, kaslarımı sıkıyor ve yoğuruyor.

Parmakları külotuma ulaştığında, onları kenarın hemen altından kaydırıyor, geri çekmeden önce kalçamı yuvarlıyor ve beni kızdırarak yukarı doğru izlemeye devam ediyor. Ellerini gömleğimin altına yerleştirip çıplak göğüslerimin altını sıyrana kadar yukarı doğru hareket ettirdiğinde gömleğim yükseliyor.

En hassas yerlerime dokunması için çaresizce düzensiz bir nefes alıyorum. Göğüslerimi avuçlarının arasına almasını ya da daha önce yaptığı gibi aşağı uzanıp merkezimi avuçlamasını.

Ama bunların hiçbirini yapmıyor. Bunun yerine bizi yatakta ters çeviriyor, böylece ben onun beline sarılıyorum. Gülümsüyorum, sonunda biraz kontrol sahibi olduğum için mutluyum. Tam amımı onun ereksiyonuna sürtmeye başladığımda, dilini şaklatıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor, sonra beni dışarı, ondan uzağa çeviriyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Sızlanıyorum ve sonra kıcıma tekrar vurduğunda inliyorum - bir ceza.

Elleri kalçalarımı sarıyor, ortam yüzüyle mükemmel bir şekilde hizalanana kadar onları geri çekiyor, dizlerim her iki taraftaki yatağa kazıyor.

göğsünün yan tarafına. Sırtıma bastırıyor, beni o kadar sert ileri itiyor ki dizlerine dayanmak zorunda kalıyorum.

Memnun bir mırıltıyla başparmağını tangamın içine sokuyor, onu itiyor ve dilini uzun, kışkırtıcı bir vuruşla merkezim boyunca gezdiriyor.

"Vay anasını," diye haykırıyorum, daha iyi erişebilmesi için dizlerine daha fazla yaslanıyorum.

Alay etmeyi bıraktı. Dili içimde derinlere dalıyor, parmakları klitorisime ve merkezimin derinliklerine doğru çalışıyor, ben de saf bir coşku içinde ona karşı kıvranıyorum. Orgazmımın oluşmaya başlaması sadece birkaç dakika sürüyor. Kaslarım geriliyor, nefesim kesiliyor ve zevk dalgaları içimde yuvarlanırken onun kucağında inliyorum.

"İşte bu, bebeğim. Yüzüme gel," diye övüyor merkezime doğru, her damlayı yalayıp yutarak.

Beni sabitlemek için kalçalarımı sıkıca kavırıyor, parmakları o kadar derine iniyor ki yarın tenimde morluklar olacağını biliyorum. Bunun ne kadar coşkulu olduğunu hatırlatacaklar.

Ne kadar *gerçek* olduğunu.

Kaslarım gevşeyene ve titreşim durana kadar dili yorulmadan bana karşı çalışıyor, orgazmımı şimdiye kadar başardığımdan daha uzun süre diziyo. İşim bittiğinde ve odadaki tek gürültü nefes alış verişlerimiz olduğunda, beni kaldırıp tekrar döndürüyor ve beni doğrudan katı, örtülü uzunluğuna yerleştiriyor.

Öne doğru eğiliyorum ve yumuşak ağzını, narin ve minnettarlıktan hızla muhtaç ve vahşi bir hale dönüşen minnettar bir öpücükle yakalıyorum. İkimizin arasında bir şey yok gibi görünüyor.

Bacaklarımın arasına uzanarak kot pantolonunun düğmelerini açıyorum, tam zamanında siyah külotuyla birlikte onları da yolumdan çekip çıkarıyor. Ereksiyonu kalçalarımın doğru serbestçe yayılıyor ve hemen avuçlarımın içine alıyorum. Onu üzerimde okşarken izlediğimde hatırladığımdan çok daha büyük hissediyorum.

Ellerimi yukarı ve aşağı doğru pompalıyorum, avucum onu ilk kez fırçaladığında nasıl seğirdiğini fark ettiğimde ucunu nazikçe okşamak için bir nokta yapıyorum. Kalçaları altımda hareket ediyor, her vuruşta onu dokunuşuma daha da yaklaştırıyor.

"Üzerine otur," diye talimat veriyor ve hazır olup olmadığımı kontrol etmek için parmaklarını merkezimde gezdiriyor.

Hemen hareket etmediğimde, altımda kayıyor ve başını girişime hizalamak için kendini ellerimden kurtarıyor.

"Dedim ki..." Diğer eli kalçamı sararak beni geriye doğru itiyor ve ona tam erişim sağlıyor.

"Otur." Ucu amımın etrafında dönerek döllerimi etrafa yayıyor.

"Başla." İçeri kayıyor ve sonra kalçalarını ileri atıyor, ben nefes nefese kalırken beni bir vuruşta dolduruyor. İri elleri omuzlarımı sarıyor ve onları aşağı iterek kendini içimde daha derine zorluyor.

"Sikim," diye inliyor, beni üzerinden kaldırmadan önce emrini tamamlıyor, sadece kendini tekrar içine sokmak için.

Sonunda aklım başıma geliyor, o içime girerken kalçalarım onunla birlikte yuvarlanıyor, ucu amımın derinliklerinde bir noktaya çarpıyor ve zevkle boynumu geriye atıyorum.

Göğüslerimi tutuyor ve yoğuruyor, daha hızlı bir şekilde içime girip çıkarken meme uçlarımı işaret parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

"Çok sıkı, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Bana böyle binerken bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Sırıtiyorum, kalçalarım onunla birlikte hareket ederken kendimi sabitlemek için avucumu göğsüne koyuyorum. Yeni pozisyon klitorisime yeterince sürtünme sağlıyor ve ufukta başka bir orgazm hissetmeye başlıyorum. Bu sefer, benimle bitirmesini istiyorum.

"Boşalacağım," diye kısık sesle uyarıyorum onu.

"Henüz değil." Hareketini durduruyor, içimde hareketsiz kalıyor.

Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çatıp ona baktığımda beni kaldırıp karnımın üzerine fırlatıyor. Saniyeler sonra, bir kol altımdan kayıyor ve kalçalarımı yukarı doğru çekiyor, kığım yukarıda ve yüzüm yastığa gömülü olacak şekilde beni konumlandırıyor.

Onun hızlı hareketlerine ayak uyduramayacak kadar sarhoşum.

Gürültülü bir *şaplak geliyor* ve sonra kığım yanıyor. "Sana boşal dediğimde boşalacaksın. Anladın mı?"

"Bunu nasıl durdurabilirim ki?" Sızlanıyorum, elim içgüdüsel olarak şimdi zonklayan merkezime gidiyor.

Ama o elimi itiyor, sertleşmiş siki kıkç yanaklarımın arasına sürtünürken kendi iki parmağını yarığıma sokuyor.

"Sana söylediğimde boşalacaksın, bir saniye bile erken değil," diye tekrarlıyor, sesi daha sert.

"Tamam."

Kığım avuçluyor, yukarı kaldırıyor ve ucu merkezimi bulup içeri iterken kaldıraç olarak kullanıyor, bu sefer çok daha yavaş. Her çıkıntıyı hissedebiliyorum

İçime girerken, sonra kendini dışarı çekerken.

Ve vücudum hemen tepki veriyor.

Oluşan basınçla savaşımaya çalışıyorum. Kendimi onun içimde nasıl hissettirdiğinden uzaklaştırmaya çalışıyorum, aklımı Halen'le olan tartışmama, işte yapmam gereken rastgele işlere ve uzun bir günün ardından kokan eski çoraplara geri getiriyorum. Hiçbiri işe yaramıyor, özellikle de o hızını artırdıkça ve yanağım yastığa daha da gömüldükçe.

"Ben... boşalacağım!" Nefes nefese uyarıyorum, çünkü tamamen kontrolüm dışında hissediyorum.

Ama çenemi kapalı tutmalı ve daha sonra benim için planladığı cezaya katlanmalıydım, çünkü uyarıma içimden tamamen çekilerek karşılık veriyor. Bedenimin çaresizce arzuladığı orgazm yerine, kendimi boş ve hüsrana uğramış hissediyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanarak yumruğumu yatağa vuruyorum.

"Burada duralım mı, yoksa uslu bir kuzu olup emirlerime itaat edecek misin?"

Sinir bozucu, egoist adam.

"İyi olacağım," diye söz veriyorum, kıcıımı havaya kaldırıyorum, çünkü tek istediğim boşalmak ve bedenimin oraya sadece ellerimle ulaşacağını sanmıyorum. "Lütfen."

"Mm, bu doğru," diye mırıldanıyor, kış yanağımda bana tokat attığı yerdeki çığ noktayı ovuyor. "Çok yakınım bebeğim. Sadece beni bekle. Birlikte geleceğiz."

Başka bir uyarıda bulunmadan tekrar içeri dalıyor ve orgazmım hemen beni yakalıyor, merkezim yeni uyarımla zonkluyor. Beni bu şekilde tahrik etmeye devam ederse daha fazla dayanmamın imkânı yok.

"Henüz değil," diye bağırdığımda uyarıyor, parmaklarımın klitorisimi ovmasını engellemek için elini kalçalarımın etrafına sarıyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum, bu bastırılmış enerjiyi serbest bırakmak için çok çaresizim. "Ah, kahretsın," diye mırıldanıyor parmakları sırtıma doğru çalışmaya başlarken.

Yine ben.

"Bitirebilir miyim?" Nefes nefese soruyorum, neredeyse patlamaya hazırım.

Yanıt vermeden bir saniye geçiyor ve klitorisime daha fazla baskı uygulayarak kendini olabildiğince derine itiyor. Bu benim kırılma noktam. Orgazmımı daha fazla tutamıyorum.

Ve tam dizginleri bırakıp kendimi coşkulu bir uçuşuma bırakmaya başladığımda, siki içimde titreşiyor.

"Benimle gel," diyor ve ben de geliyorum.

Orgazmım bir gelgit dalgası gibi içimden geçiyor. O kadar güçlü ki, beni yakalayıp uyarılmışlığının son parçasını amımın derinliklerine pompalamadan önce bacaklarım pes ediyor ve neredeyse şiltenin üzerine çöküyor.

İşi bittiğinde beni nazikçe yatağa yatırıyor ve ben böylesine güçlü bir orgazmın artçı şokunu yaşarken sırtımı ovuyor.

"Bu," diye nefes alıyorum, yüzümü ona dönüyorum, "şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi."

Daha önce hiç bir erkek içimde bitirmemişti. Gabe prezervatifsiz seks yapmayı reddediyordu, hatta güvenilir bir doğum kontrolü kullandığımı doğruladıktan sonra bile. Yıllarca birlikte olduktan sonra bana güvenmemesinin garip olduğunu düşündüm ama bu konuyu hiç açmadım.

Artık hiçbir şey engel olmadan bir erkeği içime almanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için bağımlısı oldum. Ve nedense, onun beni tohumuyla doldurması bin kat daha seksi görünüyor.

"İtaat üzerinde çalışmalısın," diye mırıldanıyor yanımda, sesinde alaycı bir tını var.

Uzanıp omzunu geriye itiyorum ve onu yatağa doğru uçuruyorum. Gülüyor - güzel nefesli, dumanlı bir ses- ve sonra kendini düzeltiyor.

"Bana birkaç dakika ver, tekrar pratik yapabiliriz." Ve yaptık. İki kez.

Bölüm 23

Jovie

SARIŞIN KADIN bu hafta her gün kafeye geldi.

Adı Sienna. Geldiği üçüncü gün öğrendim, Rosie aceleyle siparişini alıp bana vermeden önce paket bardağının üzerine karaladığında.

Sanırım ona yakışıyor.

O ilk gün hissettiğim yakınlık sarsılmaz ve itiraf etmek istediğimden daha fazla zamanımı onu düşünerek geçiriyorum. Sadece bir şeylerin doğru olmadığını biliyorum - önümde uzanan yapbozda eksik bir parça var.

Bu, her gece evime dadanan gizemli adamın bende bıraktığı huzursuz hissin aynısı.

İkisi de daha önce tanıştığım, deneyimlerimi paylaştığım insanlar gibi geliyor ama yine de Sunnybrook'a gitmeden önce ikisini de hiç görmediğimden eminim.

Sienna her zaman dizüstü bilgisayar ve not defteriyle bir masaya kurulur ve saatlerce orada kalır. Sadece o ve ben olduğumuzda, rastgele sohbetler başlatır; çalan bir şarkıyı sevdiğini söylemekten, bir müşterinin bana kaba davrandığını düşündüğünde gözlerini devirmeye kadar her şeyi yapar. Diğer zamanlarda, ben temizlik yaparken ya da o bir şeyler yazarken sessizce otururuz.

Sokağın aşağısındaki üniversitede öğrenci olduğunu tahmin ediyorum. Bu, onun sınıfının ve tavırlarının neden yoksul küçük şehrimizde bu kadar yersiz görüldüğünü açıklıyor. Tabii uzaktan çalışmıyorsa. Belki de internete parası yetmiyordur ve işini yapabildiği tek yer burasıdır.

Hayır, bunun doğru olmasına imkan yok. Ona bir baksana.

Çalışmaya çalışırken bunları takıntı haline getirmeye başladım. Hatta beni takip ettiğini düşünecek kadar ileri gittim, tıpkı gizemli adamın evimde yaptığı gibi. Bu işte birlikte olabilirler. Belki de Gabe'in arkadaşlarıdır ve bunca zaman beni bu şekilde takip etmeyi başarmıştır.

"Mmm, buna bayıldım," diye sesleniyor Sienna, sarmal düşünce sürecimi yarıda keserek.

The 1975'in rastgele bir şarkısının ritmiyle başını sallıyor. Panik halindeki düşüncelerimi kişisel çalma listemden hangisinin çaldığını belirleyecek kadar sıralayamıyorum ama bir kova buzlu su görevi görerek beni hızla gerçekliğe geri çekiyor.

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum, çünkü şu anda kelimelerle ifade etmek imkânsız geliyor ve telefonumu kapıp müziğin sesini birkaç kademe yükseltiyorum. Sienna da benim iç mücadelemden habersiz gülümsüyor ve defterine yazmaya devam ediyor.

Neyse ki Gabe, Halen'in evindeki o günden beri bana ulaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Ancak güvenilirliğimi yok etmek için tüm eski arkadaşlarımızla birlikte bana karşı bir karalama kampanyası başlattı.

Kulağa ne kadar korkunç gelse de, bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Eğer birileri gerçekten benim intihara teşebbüs edebileceğime, onun hayatım üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak için bana aşırı doz vermeye çalışabileceğinden daha fazla inanıyorsa, o zaman daha önce yaptığım tüm sessiz uyarılara gerçekten dikkat etmemişler demektir. Birinin -herhangi birinin- onları bulması ve gerçekten ne kadar kapana kısılmış olduğumu fark etmesi umuduyla arkamda bıraktığım küçük kırıntılar. Bunu istemeden yapardım, sanki içgüdülerim kendiliğinden hareket ediyormuş gibi, bilinçli düşüncelerimin ötesine geçerek fark edip dinleyebilecek herkese uyarı zillerini çalardım.

Sunnybrook'taki terapistim de bana böyle söylemişti. Bizi bir araya getiren olaydan çok daha fazlasında iyileşmeme yardımcı oldu. Yıllarca süren çocukluk travması ve ihmali üzerinde çalıştık ve son zamanlarda neden böyle olduğumun nedenlerini araştırmaya başladık.

Ona henüz sapığım ya da Sienna hakkında hiçbir şey söylemedim. Onlara dair sahip olduğum yanılsamayı yıkmak için söyleyeceklerinden korkuyorum.

Cehalet mutluluktur.

Her neyse, uzak durması vazgeçtiği anlamına gelmez. Gabe ile bu dersi zor yoldan öğrendim. Yine de, beni gece gündüz izlemesi için iki kişi tutacak kadar ileri gitmesi mümkün mü? Özellikle de gece gözcüsü dilini içime sokmuşken?

Mümkün değil.

Sienna da sıkıcı bir baristaya bakıcılık yapacak kadar paraya muhtaç görünmüyor. Belli ki başka bir şey için burada.

Hepsi bu. Kimse beni almaya gelmiyor. Kimse beni izlemiyor.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatarak paranoyaklaştığımı fark ediyorum.

Şarkı biraz daha yüksek sesli ve neşeli bir şeye dönüşüyor ve ben sesi tekrar kısarken Sienna koltuğunda kıpırdamayı bırakıyor. Yemek odasının diğer ucundan bana baktığını biraz geç fark ediyorum, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmış.

"İyi misin?" diye soruyor müzik onu duyabileceğim kadar kısıldığında.

Biraz hızlıca başımı sallayarak ona tekrar gülümsemeye çalışıyorum. Yüzü düştüğünde, bunun niyetlendiğim güven verici jeste yakın bir şey olmaktan çok yüz buruşturmaya dönüştüğünden eminim.

"Bir yere gittin..." diye suçluyor, yüzünü tamamen bana dönebilmek için bacaklarını sandalyenin etrafında kaydırarak.

Bu sözleri, sanki beni *burada* ya da *başka bir yerde* olmam arasında ayrım yapabilecek kadar tanıyormuş gibi söylüyor. Neredeyse bir yabancı olduğunu düşünürsek bu imkânsız.

"Ben hiçbir yere gitmedim. Tam buradayım," diye aptalca karşı çıkıyorum, elimi içgüdüsel olarak boynuma sarıyorum.

"Biliyor musun, ben de aynı şeyi yapıyorum. Bazı şarkılar ya da sözler bana bir şeyler hatırlatıyor ve aniden o yere geri dönüyorum..." Konuşurken gözleri başımın üzerinde kayıyor ve öyle görünüyor ki tam da bunu yapmış. Burada, önümde oturuyor ama aklı başka yerde.

"Aklım başımdan gitti," diye geçiştiriyorum.

Sienna az önce içine çekildiği anıdan sıyrılmış gibi görünüyor ve benim denediğime benzer, mahcup bir gülümseme sunuyor.

"Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım."

Evet, doğru. Yapacağım son şey tüm yükümü rastgele bir müşteriye boşaltmak olur. Rosie muhtemelen kıcıma tekmeyi basar. Sonra da beni anında kovardı. Ama bunu Sienna'ya itiraf edip bu alışverişi olduğundan daha da garip hale getirmeyeceğim.

Onun yerine "Teşekkür ederim," diyorum.

Kısa bir süre öylece oturuyor, bir şey hakkında kendisiyle savaşıyor ve sonunda konuşmak için ağzını açıyor.

"Ağabeyim New York'taki şu havalı iş adamlarından biri," diye tereddütle söze başlıyor ve konuşmasına vereceğim tepkiyi görmek için beni dikkatle süzüyor. Benim okullu, tarafsız ifademi görünce, daha samimi bir şekilde devam ederken yüzünün gevşemesine izin veriyor.

"İkiziz ama birbirimizden daha farklı olamayız. O çok ciddi, ben ise... *değilim.*" Dudaklarından kolayca bir kıkırdama dökülüyor, sanki bir iç şakayı hatırlıyormuş gibi. "Ama onun için iş yaradı. Üniversiteyi atladı ve New York'un en hızlı büyüyen teknoloji şirketini kurdu. Ben burada tıklıp kalmışken o muhtemelen çatı katında uzanmış, buradan mezun olup doktora cehennemine devam edebilmek için iş yaramaz bir sınava çalışıyordu."

"Herkesin başarıya giden kendi yolu vardır."

Alay ediyor. "Evet, Bash her zaman kendi yolunu izlemiştir." Küçük bir duraklama oluyor ve konuşmasını bitirdiğini varsayıyorum ama bilgisayarına dönmek yerine sandalyesinden kalkıp tezgâha doğru yürüyor ve tam karşımda duruyor.

Çenesini göğsüne doğru eğerek savunmasız bir şekilde açıklıyor: "Birkaç ay önce kayboldu. Haftalarca ortadan kayboldu. Onu aramalı mıyız yoksa yasını mı tutmalıyız bilemedik. Polis bizi en kötüsüne hazır olmamız konusunda uyardı. Ve sonra bir gün, Styx'in hemen dışındaki bir hastaneden bir telefon aldık, Bash'in onların John Doe'su olduğunu düşündüklerini iddia ediyorlardı."

Durduramadan dudaklarımdan bir nefes çıkarken gözlerim açılıyor. Sienna sanki bu tepkiye alışkınmış gibi başını sallıyor ve devam ediyor.

"Bu kadar uzağa bakmayı hiç düşünmemiştik. Styx'ten *nefret* ediyor ve artık New York'tan neredeyse hiç ayrılmıyor. Ama ne yazık ki, o yaptı. O hastane odasına girdiğimde ve yüzünü gördüğümde hissettiğim rahatlamayı tarif bile edemem." Başını sallayarak bakışlarını parmaklarının tembel daireler çizdiği tezgâha çeviriyor.

"Her neyse, onsuz geçen haftalar tam bir işkenceydi. Sanki bedenimin dışında hareket ediyor gibiydim - fiziksel olarak buradaydım ama zihnim onun yanında, her neredeyse oradaydı. Geri dönmüş ve güvende olsa bile, bazen belli bir şarkı ya da koku beni tekrar o ıstıraba sürüklüyor. Geçmişinizde ne tür şeytanların yaşadığını bilmiyorum ama ruhunuzu nasıl ele geçirdiklerine yabancı değilim."

Bir duraksama oluyor -aramızda garip olması gereken ama öyle olmayan bir sessizlik. Bir zeytin dalı uzatıyor. Kim olduğum ya da neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri olmayan bu yabancı, benimle geçmişte yakın arkadaş olarak gördüğüm herkesten daha iyi ilişki kurmayı başardı. Bir çift içeri girerken ön kapının üstündeki zil çalıyor ama ben hemen tepki vermiyorum.

Sienna veriyor. Doğruldu, gözleri benimle yeni misafirimiz arasında gidip geliyor ve ne yaptığını yeni fark etmiş gibi kaşları endişeyle birbirine çarpıyor.

Çifte hemen yanlarında olacağımı söyleyip dikkatimi tekrar Sienna'ya veriyorum ve masasına dönmeden hemen önce bileğini usulca kavriyorum.

"Olanlar için üzgünüm. Acınız hayal bile edilemez olmalı." "Öyleydi."

"Teşekkürler. "Kendimi daha az dışlanmış hissetmemi sağladığın için." *Bana kendimi*

Normal, *hayatımın bundan ne kadar uzakta olduğunu bilsem bile.*

Dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Ne zaman istersen, Jovie. Biz arkadaşız. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Arkadaş.

Arkadaş mıyız? Bu, bir kafedeki birkaç sohbet için cömert bir terim gibi görünüyor. Belki de bu rastgele, anlamsız karşılaşmalar ben farkına varmadan aramızda küçük, tomurcuklanan bir arkadaşlığa dönüşmüştür. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyorum.

Bu konuda kafamı fazla meşgul etmeden yeni müşterilerimin siparişlerini almak için yanlarına gidiyorum. İçkilerini bitirip kapıdan çıktıklarında Sienna bir şekilde bana fark ettirmeden sıvışmış oluyor.

Bölüm 24

Bash

Ertesi hafta aile yemeğine kadar babama Hugh Kensington'la yapılan sözleşmeyi sorma fırsatım olmadı. Konuyu telefonda açmaya yönelik ilk girişimim, onun konuyu geçiştirmesine ve cahil numarası yapmasına neden oldu. Bu konuşmayı yüz yüze yaparsak yalan söyleyip söylemediğini anlayabileceğimi biliyorum.

Eliza bu konuda garip bir şekilde endişeli. Nedense Hugh'yla ya da Tarikat'la hiçbir ilgisi olsun istemiyor ve benim de onlara bulaşmamı istemediğini açıkça belirtiyor.

Akşam yemeğinde tekrar sorduğumda babam umursamaz bir tavırla, "Hugh'nun her şeyde parmağı var," diyor. Telefonunu önünde tutuyor, gözlerini kısarak küçük ekranda ne varsa ona bakıyor.

Annem Hugh'dan bahsedilince gözle görülür bir şekilde rahatsız oluyor. Konuyu açtığım anda oturduğu yerden kalktı ve elleri bulanık bir şekilde hareket ederek sinirli bir şekilde masayı toplamaya başladı. Sienna bu değişimi hissediyor ve yardım etmek için ayağa kalkıyor. İkisiyle de ilgilenmiyor, telefonuna odaklanmış ve söylediklerimi umursamıyormuş gibi davranıyor.

"Ben yokken şirketimde özel bir hisse talep eden bir sözleşme hazırlamaya kalkışmasını tuhaf buluyorum," diyorum şüpheyle ve koltuğuma geri yaslanıyorum.

"Eminim ima ettiğin şeyle uğraşamayacak kadar meşguldür, Sebastian," diye mırıldanıyor, çatık kaşlarının altından bana bakarak.

Masaya bir şey çarpıyor ve sonra kucağım suyla ıslanıyor. Aniden ayağa kalkıyorum, oturduğum metal sandalye geriye doğru düşüp beton balkona çarpıyor ve annem bolca özür dileyip masadaki su birikintisini üzerime daha fazla sızmadan emmek için atılmış kumaş peçetelerimizi alıyor. Sienna daha fazla havlu almak için evin içine koşuyor ve babam bir dizi küfür savuruyor.

"Hadi ama Sylvia," diye azarlıyor, içkisini sıırıslam olmuş dağınıklıktan çekerek.

Babamın düşmanca ses tonu Sylvia'nın sinirlerini daha da geriyor ve Sylvia nefesinin altında kendini küçümseyen özürler sıralıyor.

"Yemek masasında böyle konuşulmasından hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine ve bir tomar damlayan peçeteyi eline alıyor.

"Sorun değil anne," diye yatıştırıyorum, pantolonumdaki lekeyi temizliyorum. "Konuyu açtığım için özür dilerim."

Sienna daha fazla havluyla dışarı fırlıyor ve pisliğin geri kalanını silmeye başlıyor.

Gecenin geri kalanında babam annemin geçirdiği kaza yüzünden duyduğu öfkeyi dindirmekte zorlanırken, onlarla birlikte gergin ve garip bir gece geçiriyoruz. Sienna ve ben ayrılmak üzere asansörün kapısından içeri girdiğimizde Hugh hakkındaki konuşma fiilen kapanmış ve bir daha da açılmamıştı.

Babamın itiraf etmek istediğinden daha fazlası olduğunu biliyorum ama ondan cevap alamayacağım da açık. Sokağa çıkıp şoförüne el sallar sallamaz, Eliza'ya daha fazla yanıt alana kadar belgeyi kuruldan saklaması için mesaj atıyorum.

Bölüm 25

Jovie

STYX THRIFTS, memleketimin sunduğu açık ara en iyi gizli mücevher. Old Soul Cafe'nin sokağındaki bir kuru temizlemecinin bodrum katına sıkışmış olan mağaza, evimin yakınındaki mağazada olduğu gibi genellikle rastgele turistler ya da üniversite öğrencileriyle dolu değil. Çoğu insanın buranın varlığından bile haberi yok. Aslında, Old Soul'da çalışırken burayı keşfetmem haftalarımı aldı ve bu sadece Rosie'nin geçerken bahsetmesiyle oldu.

Doğal olarak, en eşsiz ve değerli hazinelere sahipler.

İşten sonra haftada en az bir kez uğramaya çalışıyorum ve neredeyse her zaman kar kürelerine ve rastgele biblolarla harcamam gerekenden çok daha fazlasını harcayarak çıkıyorum. Ev sahibi Wendy, beğeneceğimi düşündüğü şeyleri benim için bir kenara ayırmaya bile başladı. Bu hafta bana, ortasında metalik yeşil bir sinek kuşu bulunan, tamamen kristallerden oluşan güzel bir kar küresi gösteriyor.

"Bunu bu emlak satışından kutusundan çıkardığım anda senin için olduğunu anladım," diye açıklıyor, gözleri heyecanla parlıyor.

Müzik anahtarını üç kez çeviriyor, sonra melodi başlarken tezgahın üzerine koyuyor, parıltılar sinek kuşunun etrafına tembelce düşüyor. Bu küreleri toplananın en sevdiğim kısmı bu. Keşke ben de onlardan birinin içine girip huzur ve sakinlik içinde sessizce dönebilsem.

"Sinek kuşlarına karşı hep bir ilgin vardı," diye arkamdan Gabe'in sesi beni irkiltiyor.

Tenime yayılan ürpertiye bastırmak için elimden geleni yapıyorum ve bir metre ötemde duranın gerçekten o olduğunu fark ettiğimde sessiz bir yardım ricasıyla bakışlarımı Wendy'ye kaldırıyorum.

Ama o bunu anlamıyor. Bunun yerine ona gülümsüyor ve sanki arkadaş olduğumuzu düşünüyormuş gibi başını sallıyor.

Sinek kuşlarına karşı hiçbir zaman bir ilgim olmadı. Annemin vardı ama.

"Bunun onun için olduğunu söyledim," diyor Wendy, ben arkamdaki cam vitrinin içine daha da büzülürken gözleri aramızda gidip geliyor.

Gabe orada öylece duruyor, ellerini masumca ceplerine sokmuş. Bakışlarının yavaşça vücudumu taramasına izin veriyor ve soğuk omzum karşısında şaşırmış gibi yapıyor.

"Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," diye devam ediyor Wendy, Gabe ve benim mutlu bir şekilde birbirimizi selamlamamız gereken konuşma boşluğunu garip bir şekilde doldurarak.

"Elbette," diyor üzgün bir ifadeyle bana gülümseyerek. "Jovie'yle eskiden bir ilişkimiz vardı."

Wendy sanki aramızdaki garipliği nihayet anlamış gibi bir kez başını sallıyor. Tezgâhtan kar eldivenini alıyor ve benim için paketlemekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor, sonra dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

"Wendy ve ben son birkaç haftadır birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz," diye açıklıyor omuz silkerek. "Buraya sık sık geldiğini duydum. Eninde sonunda seninle karşılaşmayı umuyordum."

Kalbim göğsümde spazm geçiriyor, midem bulanıyor. *Eninde sonunda seninle karşılaşmayı umuyordum.* Gabe tasarruf yapmaz. Kullanılmış şeylerden bile hoşlanmaz, bana her zaman bunların ona yakışmadığını söylerdi.

Beni bulmak için buraya geliyordu. Beni avladığını itiraf etmek yerine, tesadüfen karşılaşmışız gibi davranmak için.

Kim ona nerede olduğumu söyleyecek kadar güvenime ihanet etti?

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yasaklama emrini ihlal ediyorsun."

Alay ediyor, sonunda ellerini ceplerinden çıkarıp bana doğru uzanıyor. Ama ben geri adım atarak dokunuşundan kaçıyorum.

"Hadi ama bebeğim. Her şeyin eskiden nasıl olduğuna geri dönelim ve tüm bunları unutalım."

Ona dar bir bakış attıktan sonra ellerimi yanlarıma indirip yumruklarımı sıkıyorum. "Sana karşı açtığım davanın bunu yapmaya ne kadar az ilgi duyduğumu göstermeye yeteceğini düşünmüştüm."

"Bunun için seni affediyorum," diye mırıldanıyor küçümseyerek, sabrımı ne kadar sınıdığının farkında.

Öfkeli sıcaklık yanaklarımı doldururken burun deliklerim alevleniyor. Zar zor konuşabiliyorum. Beni bu dükkânın arka tarafında köşeye sıkıştırdı, vücudu tam önümde duruyor, böylece başımı eğip istediğim gibi gidemiyorum. Şu anda onunla bu konuşmayı yapmam için beni zorlayabileceğini düşünüyor. Kendimi ona atmam ve beni geri alması için yalvarmam için beni ikna edebileceğini sanıyor.

Bunu hissediyor -kaçma ihtiyacımı. Tüm tavrı değişirken midem dehşet içinde kıvrılıyor, gözleri kararıyor ve vermeyi planladığım mücadeleyi tahmin ettiği için kasları esniyor.

"Gözüne kestirdiğin başka bir şey var mı?" Wendy kapıdan girmeden hemen önce arkadan sesleniyor.

Gabe hafifçe sıcıyor ve ben de rahatlatarak iç çekiyorum. "Hepsi bu kadar, teşekkürler Wendy. Gitmem gerekiyor. Zaten bir arkadaşım la buluşmaya geç kaldım."

Birinin beni beklediğini düşünürse, bir an önce beni yakalamaya çalışmaktan vazgeçeceğini umarak, o anda bu yalanı uyduruyorum.

beni arabasına sürükleyecekti.

Riske girmeye razı olur muydu?

Toplam tutarı açıkladı ve ben de parayı uzatıp üstünü saklamasını, böylece daha hızlı çıkabileceğimi söyledim. Arka tarafa geçip kartımı okutmasını ya da kasayı açıp parayı saymasını bekleyecek vaktim yok.

Biz işlemi tamamlarken Gabe dükkânda rastgele şeylerle meşgulmüş gibi davranıyor ve işimiz bittiğinde rahatça ön kapıya yerleşiyor.

Yanından geçerken, Wendy'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Arabana kadar sana eşlik edeyim," diyor. Başının üzerinden ona hızlı bir el sallayarak beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Karanlık merdivenlere kapandığımızda kolumdan tutup sırtımı duvara çarpıyor.

Beni olduğum yere sabitlemek için vücudunu benimkine yaslıyor, dudaklarını kulağıma dayıyor ve fısıldıyor, "Rol yapmayı bırakıp eve gelmelisin. Yeterince uzun zaman oldu."

Ellerimi ona doğru itmek için kaldırmaya çalışıyorum ama kalın parmaklarını hızla bileklerime doluyor ve onları tutarak kar küremen olduğu kutuyu yere düşürüyor.

"Ne yapacaksın, Gabe? Beni bağlayıp bagajına mı atacaksın?" Sözcükler hırıltılı bir şekilde çıkıyor ama panikle birlikte ciğerlerim daralıyor.

Bunu yapabilirdi. Eğer istediği olacaksa, *yapardı*.

"Bunu bir uyarı olarak kabul et. Eğer bu saçma suçlamaları düşürmez ve yasaklama emrinden kurtulmazsan, aşırı önlemler almak zorunda kalacağım."

"Ya da siktir olup gidebilir ve beni rahat bırakabilirsin," diye tükürdüm, ona ve boğazımı tırmalayan dehşete karşı savaşıyor.

"Bütün bunları seni öylece bırakıp gitmek için yapmadım. Bunu düzelteceğim."

Bileklerimi son bir kez sıkıp -o kadar sıkıyor ki ellerim neredeyse uyuşacak-duvara fırlatıyor ve geri çekiliyor. Olduğum yerde donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, bir sonraki planını bekliyorum. Elektrik çarpmış gibi hissediyorum, onun yanında her zaman yaptığım gibi savaş ya da kaç durumuna geçtiğimde endişe ve paniğim göğsümü zonklatıyor.

Gabe ilk adımı atmak için dönüyor, başını çevirip dişlerini göstererek bana bakıyor.

Derisinin altına girmiştin.

Son saniyede tekrar bana doğru ilerliyor ve ayağını ayaklarımın yanında duran kutuya çarpıyor. Kar küresi patlıyor, sıvı ve simler yere dökülürken camlar etrafa saçılıyor. Sıçırıyorum, hiç gelmeyen ikinci bir darbeyi beklerken irkilerek duvarın içine doğru büzülüyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, çoktan merdivenlerin yarısına kadar tırmanmış, omuzlarını güvenle geriye itmişti. Korkaklığım sadece egosunu şişirdi.

O kapıdan çıkana kadar bekliyorum, sonra duvardan aşağı kayıyorum ve kendi üzerime çöküp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Bölüm 26

Jovie

Yüzümü yastığa gömüp, ellerimle altımdaki çarşafları sinirli bir şekilde sıkarken, hıçkırıklar vücudumu sarıyor.

Ben kırıldım.

Ailem ve arkadaşlarım böyle düşünüyor. Beni dinlemek yerine davranışlarımı açıklamak için kullandıkları bahane bu. Avazım çıktığı kadar bağırdığım kelimeleri duymak ve onlara *inanmak* yerine.

İntihara meyilli olmamı istiyorlar. Annem gibi bir bağımlı olduğumu kabul etmenin, Gabe'in karakterini yanlış değerlendirmiş olabileceklerini kabul etmekten daha kolay olduğunu düşünüyorlar. Yanlış anladıkları konusundaki ısrarım onları rahatsız ediyor, bu yüzden kaçınıyor ve inkar ediyorlar. Ve bu süreçte tüm deneyimimi geçersiz kılıyorlar.

Bundan çok yoruldum. Açıklama yapmamam gereken insanlara kendimi açıklamaktan yoruldum. Bu yüzden kendimi geri çekiyorum ve bu onları da kızdırıyor. Artık doğru bir cevap yok. Beni içine sokmak istedikleri küçük kutulara sığmak için kendimi parçalamak istemediğim sürece yok.

Bu kesinlikle bir seçenek değil.

Yatak arkamdan eğiliyor ve ben bir anlığına panikliyorum, sonra sükûnet gelip onu kovalıyor.

Hepsini.

Acı, keder, ihanet.

Sanki onun ruhu itici bir sis gibi, her şey berraklaşana ve ben yeniden nefes alabilene kadar odanın içinde tembelce akıp gidiyor.

Uzun, nazik parmakları saçlarımı okşarken, alçak, yatıştırıcı sesi kulağıma "Şşş, güvendesin," diye mırıldanıyor.

Birkaç dakika sessiz kalıp onun varlığının tadını çıkarıyorum, ardından daha fazla rahatsız edici düşünce bombardımanına tutuluyorum. Kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak etmek gibi. Ve bunun devam etmesine izin verdiğim için kendimi çarmıha geriyorum.

"Güvendiğim son adam sonunda beni öldürmeye çalıştı," diye itiraf ediyorum sessizce.

"Ben onun gibi değilim," diye mırıldanıyor başımın arkasına doğru, kolu kalçamda sertleşiyor.

Sanki neden bahsettiğimi biliyormuş gibi konuşuyor. *Kimden* bahsettiğimi. İçimi çekerek ona inanmak için kendime izin veriyorum. Sadece şimdilik. Bu anın hatırına.

Düşüncelerim bu sabaha, Gabe'in ucuzluk dükkanında bana saldırdığı zamana kayıyor. Hatırladığımdan daha farklı görünüyordu; çok öfkeli ve yırtık pırtıktı. Ben çabalarımı onu unutmaya ve hayatıma devam etmeye yoğunlaştırmışken, o tam tersini yapıyor gibi görünüyor, ayakları geçmişe sıkı sıkıya bağlı.

"Keşke onunla hiç tanışmasaydım." Bu sözleri yüksek sesle söyleyerek kendimi şaşırtıyorum. Herkes Gabe'in iyi bir adam olduğunu düşünmem için bana gaz verdi. Bunun münferit bir olay olduğunu -eğer öyle demeye zahmet ediyorlarsa- ve kendisinin de b u olayda bir rolü olabileceğini ima ediyorlar. Her şeyi görmezden gelmek istiyorlar.

onun yerine beni suçluyor.

Ama o iyi bir adam değil. Beni yıllarca kullandı ve istismar etti, çaresizliğimden ve onu kaybetme korkumdan yararlanarak beni sömürdü. İlişkimizi bitirmek başıma gelebilecek en iyi şeydi. Sırf beni öldürdüğü için olsa bile.

"Keşke ben de öyle olsaydı," diye homurdanan derin bir ses sırtıma vuruyor ve bana onun varlığını hatırlatıyor.

Ve bana bunu söyleten şeyin ne olduğunu bilmiyorum -belki de anın samimi doğası, ya da onun saldırısının tazeliğinden hissettiğim kırılğanlık, ya da tamamen başka bir şey- ama ağzımı açıyorum ve her seferinde boğazıma doğru tırmandıklarında bastırdığım kelimeleri söylüyorum.

"Keşke *onun* yerine *ben onu* öldürebilseydim. Ya da en azından onu yanımda götürebilseydim."

Başını yastıktan kaldırıyor ve gözlerinin saçlarını deldiğini hissediyorum. Ama az önce söylediklerimden sonra dönüp onunla yüzleşmekten çok korkuyorum.

"Sence bu işleri kolaylaştırır mıydı?"

"Beni pusuya düşürmek istediğinde onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan daha mı kolay? Onu uzak tutmak için bir kağıt parçasına güvenmekten daha mı kolay? Evet, ölüp gitmiş olsaydı çok daha kolay olurdu."

Bu itiraf dilimi yakan bir zehir. Bunu söylememeliydim, bunu biliyorum. Bu tür şeyleri kendime saklamam daha iyi olur, özellikle de gerçekleşmesini istemiyorsan.

Ama lanet olsun, gerçekten söylüyorum. Ondan nefret ediyorum.

Bana yaptıklarına ve üzerimde bir parça kontrol sahibi olmak için tüm varlığımı nasıl yok ettiğine dayanamıyorum. Sanki ona verdiklerim yetmiyormuş gibi. Gerçek Gabe tarzında, bana verecek bir şey kalmayana kadar aldı, aldı ve aldı. Ta ki açgözlülükle ulaşmaya çalıştığı şey benim *hayatım* olana kadar ve o zaman bile durmadı.

Kınamanın gelmesini bekliyorum. Her zaman olduğu gibi suçluluk ve utancın üzerime atılmasını.

Böyle insanların kötülüğünü istememelisin, özellikle de seni seven birinin.

Halen böyle derdi. Ben her şeyi geri alıp özür dileyene kadar beni azarlar, daha az sorunlu görünmek için kendi duygularıma ihanet ederdi.

Gizemli adam bunların hiçbirini yapmıyor. Arkamda hareketsiz duruyor, zorlukla nefes alıyor. Öyle bir noktaya geldi ki artık orada olduğundan şüphe ediyorum. Sırtıma yasladığı ağırlığı olmasa kalkıp gittiğini düşüneceğim. Tam cesaretimi toplayıp arkama bakacak ve onun dehşete düşmüş yüz ifadesine şahit olacakken nihayet konuşuyor.

"Seni görmeye mi geldi?" diye homurdanıyor, parmakları boynumda durakladıktan sonra uzun bir nefes alıyor ve uzun, rahatlatıcı bir okşayışla sırtımda gezdiriyor.

"Tabii ki gördü. Çünkü onun yaptığı şey bu. Ben yıkılıp ona istediğini verene kadar aramıza koyduğum her sınırı zorluyor, zorluyor ve görmezden geliyor," diye saçmalıyorum, ellerimi hayal kırıklığıyla etrafa savuruyorum ve bana bunu yapmam için alan açıyor gibi görüldüğünde taşkınlık kapılarını açıyorum. "Tanrım, ondan çok nefret ediyorum."

"Ölse daha iyi olurdu," diye katılıyor gizemli adamım acımasızca ve ben de yıllardır sevdiğimi iddia ettiğim bir adam hakkında böyle şeyler konuşmamam gerektiği hissini görmezden gelerek başımı sallıyorum.

"Onunla uğraşmak zorunda olmasaydım kesinlikle daha mutlu olurum."

Gabe'in beni öldürmeye çalıştığı o geceden beri hissettiğim tüm korkunç şeyleri itiraf ettikten sonra göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bu adamın bana bu kadar yaklaşmasına, yatağıma, tenime dokunmasına izin vermenin tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama onda beni onu itmekten alıkoyan bir şey var.

Hayatımdaki karmaşadan kurtulmak için yapmak zorunda kaldığım şeyler yüzünden beni yargılamıyor. Beklenmedik, çarpık bir şekilde, en kötü, en zehirli düşüncelerimi yüksek sesle itiraf etmek için güvenli alanım haline geldi. Tamamen yabancı bir adamın -benim isteğim dışında evime girmiş bir adamın-benim sığınağım haline gelmesi nasıl mümkün olabilir? Gerçekten bilmiyorum ve bunun üzerinde düşünecek zihinsel kapasiteye de sahip değilim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yerimde dönüp ona bakıyorum. O ruhani yeşil gözler bana alçakgönüllülükle göz kırpmıyor, sabırla bir sonraki hamleme karar vermeme bekliyor.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum zayıfça, öz-bilincim boğazımda bir yumru oluşturuyor.

Tereddüt etmiyor ya da beni sorgulamıyor. Bunun yerine, eli aramızda durduğu yerden kalkıyor ve yanağını kavıyor.

"Sen onun sana vermek istediğinden çok daha fazlasına layıksın," diye mırıldanıyor nefesinin altında, başparmağı alt dudağımın etrafındaki bir daireyi okşamadan önce parmak uçları çeneme ve çenemin üzerine sürtünüyor.

Hafif bir hareketle başparmağını ağzımın içine sokuyor, dişlerimin arasından geçip boğazıma doğru ilerlerken nefesimi kesiyor. Dudaklarımı parmağının boğumunun etrafında sıkıyorum, dilimi parmağının pedi boyunca kaydırıyorum ve göğsünün derinliklerinden bir inilti çıkarıyorum.

Ellerim bileğini yakalamak ve parmaklarını tenimde gezdirmek için uzanıyor ama ay ışığı Gabe'in tenimde bıraktığı morlukları yakalıyor ve benden uzaklaşıyor. Yatağın üzerinde kayıyor ve kolumu kavrayarak ışığa doğru tutuyor.

"Bunu o yaptı." Soru değil.

Yalan söylemenin bir faydası

yok. "Evet."

"Bugün seni görmeye geldiğinde sana saldırdı mı?"

"Hayır, sadece beni korkutmak istedi," diye açıklıyorum. Artık onunla ilgili şeyleri filtrelemem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Zaten bu kadar çok şeyi itiraf ettiğim için.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor üzüntüyle, avucumu bırakarak.

Omuz silkiyorum, Gabe'in şimdiye kadar yaptığı tüm korkunç şeylere karşı hissizleşmişim. Sadece onun hayatımdan çıkmasını istiyorum. "O kontrolcü bir pislik. Uzaklaştırma kararımın onu kızdıracığını biliyordum."

Yatağa uzanıyor ve kafasının içinde kayboluyor. Beni göğsüne çekmiyor ya da her zamanki gibi sarılmıyor. Aslında tüm ruh hali değişti ve daha önce paylaştığımız o samimi an çoktan yok oldu.

Onun yanında yastığıma uzanıyorum, her ikimiz de tavana bakarak düşünüyoruz.

"Seni bir daha incitmesini istemiyorum," diyor bana usulca, kolunu alnına götürerek.

"Ben de istemiyorum," diye katılıyorum.

Uykuya dalmadan önce ona söylediğim son şey bu.

Bölüm 27

Bash

O gece geç saatlerde Stardust'ın uyuyan halinden sıvıştığımda GABE'i bulmak çok kolaydı. Kristal Kulübe'yi satın aldığımdan beri onun telefonunu takip ediyordum ve onu oraya yerleştirmek niyetindeydim ama tekrar gizlice girip onu benden alma riskini göze almaktan çok korkuyordum. Kendime karşı tamamen dürüst olursam, hastaneden çıktıktan sonra Sienna'yı sırtımdan attığım anda bunu yapmalıydım. Yine de nedense onu öldürmek için Stardust'ın iznine ihtiyacım varmış gibi hissettim. Sanki bunu kendisi yapmak isterse bu seçeneği ondan alamazmışım gibi.

Bir can almak isteyeceğinden değil.

Bugün onu görmeye çalıştığını itiraf ettiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum. Onun ışık, sevgi ve dünyadaki iyi olan her şey olduğu yerde, ben siyah kanıyorum. İntikam için can atıyorum ve karanlıkta gelişiyorum. Onun yaşamı soluduğu yerde, ben ölümü doğuruyorum.

Onun ruhunu kırıyor. Doğal bir şekilde gerçekleşiyormuş gibi hissettiren metodik bir şekilde onu parça parça ayırıyor. Sanki deliriyormuş gibi. Bunun devam etmesine izin vermeyi reddediyorum. Beklersem neler olabileceğini gördükten sonra olmaz.

Evinin önüne park edip haritamı açıyorum ve birkaç dakika ötedeki yerel bir bardan eve dönüşünü takip ediyorum. *Daha önce* nnde oturduğım, Stardust'u düşünerek kendimi tatmin ederken pencereden onu izlediğim evin aynısı. O gece kapısından içeri girip boğazını kesmiş olsaydım şu anda nerede olurduk diye çok düşündüm.

Yine de bu cehennemden içine fırlatılır mıydım?

O cehennemden çıkmış bir yarasa gibi garaj yoluna girerken arabam sokağın karşısında rölantide alışıyor. Renkli camlarımın arkasına saklanıyorum, şoför mahallinden düşüp tkezeleyerek verandanın basamaklarını tırmanmasını ve kilitli olmayan kapıya doğru yürümesini tiksintiyle izliyorum.

Bu kolay bir cinayet olacak, şimdiden söyleyebilirim. İçeri girmek için tam olarak seçeceğim kişi değil ama bir süredir listemde st sıralardaydı. En iyisi onu öldürmek.

Benim için katartık olacak, Yılan Avcısı'na kolay bir geçiş olacak.

Kendime dönüyorum.

Arabamda birkaç dakika oyalandım, yan kapıya doğru giderken arabasıyla evin arasına sıkışmadan önce yerleşmesi için ona zaman tanıdım. Genelde bu kapıdan girdiğini bilecek kadar etrafı kolaçan etmiştim.

Yatak odası -eski odası- evin karşı tarafında, koridorun sonunda ve solda yer alıyor. Bu taraftan gizlice girmek bana, o burada olduğumu fark etmeden önce onu görme şansı veriyor. Gerçi, içeri girdiğinde ne kadar sarhoş olduğuna bakılırsa, muhtemelen her iki durumda da beni fark etmeyecekti.

Kapıyı gıcırdayarak açıyorum ve bodrum merdivenlerinden içeri süzülüyorum, mutfağın ışığının açık olduğunu görünce kendimi hemen karanlık köşeye atıyorum.

İki kişi sıkı bir kucaklaşmayla lavabonun karşısında duruyor. Stardust'ın dağınık, gevşek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış kumral saçlarını hemen tanıyorum. Kollarını adamın boynuna dolamış, neredeyse adamın dilini boğazına kadar emen kadının o olmadığını anlamam bir an alıyor. Kadının profiline dair sahip olduğum sınırlı görüş, daha yıpranmış, yaşlı bir cildi gösteriyor.

Bu annesi olmalı.

Eski erkek arkadaşıyla dudaklarını kilitleyerek Stardust'ın hikâyesinin doğruluğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Yumruklarım yanlarımda esniyor, parmaklarım buraya girmeden önce cebime koyduğum bıçağa sürtünüyor. İkisini de burada katletmeliyim. Vücutlarını parçalayıp birbirlerinin yanında kan kaybından ölmeye bırakmalıyım ki yaptıklarının gerçekliğini artık inkâr etmek imkânsız olsun. Böylece sevdiğim kadına karşı işledikleri günahların bedeli nihayet ödenmiş olur.

Ama annesinin ölmesini istediğine dair bir şey söylemedi ve ben de ondan kaybetmeye hazır olmadığı bir şeyi almak istemiyorum.

Gabe geri çekiliyor ve başını çevirerek benim durduğum karanlık merdivenlere bakıyor. Gözlerini kısıyor, sonra açıyor, sarhoş haliyle zoraki bir odaklanma çabası.

"Bunu duydun mu?" diye soruyor, dikkatini solgun, çilli boynunu emmeye vermiş olan kadına.

"Mmm?" diye mırıldanıyor kadın onun tenine doğru.

Adam kadının omuzlarından tutup onu geriye doğru itiyor, dengesini kaybedip kıcı yere çarptığında iyi olup olmadığına bakma zahmetine bile girmiyor. Homurdanıyor, sonra da eli göğsünden geçip, düşüşünün yükünü çekmiş gibi görünen dirseğini okşarken inliyor.

Gabe bunu görmezden geliyor ve onun yere yığılmış bedeninin üzerinden geçerek arka kapıya yaklaşıyor. Beni bulmak üzere olduğundan eminim, kendimi dövüşe hazırlıyorum,

son saniyede, aramızda sadece birkaç santim varken, kapı aralığında durdu. Dinliyordum.

Onu şu anda öldürebilirim. Tek yapmam gereken bıçağı beni onun görüşünden gizleyen ince duvarın etrafında sallamak. Geldiğinden haberi bile olmazdı. Stardust'ın annesi o kadar kendinden geçmiş ki, onun yanından geçip ön kapıya kadar gidebilirim ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmaz.

Ama ben bunu böyle yapmak istemedim. Düzenli olmasını istiyorum. Kaza gibi görünmesini istiyorum, sanki kendi yapmış gibi. Onun tüm güvenilirliğini çalmak istiyorum. Jovie'yi küçük düşürdüğü gibi onu da küçük düşürmek.

Bu yüzden nefesimi tutarak bekliyorum, burada olduğumu fark etmesin diye köşeye iyice sokuluyorum.

Gabe'in kolu ileri uzanıyor ve burada olduğumu bildiğine hiç şüphe olmadığını düşünüyorum. Ama beni tutup gölgelerden çıkarmaya çalışmak yerine, tam tersi yöne gidiyor ve yüksek bir *sesle* kapanıncaya kadar paravan kapıyı çekiştiriyor.

Tek yapabildiğim göz kırpmak, koluna bir nefes bile vermekten çok korkuyorum ve fırtına kapısını kapmak ve kapatmak için daha da eğilirken hazır olmadan önce kendimi açığa çıkarıyorum. Kilidi hızla çevirip geri çekilirken rüzgâr yüzüme çarpıp saçlarımı hışırdatıyor.

"Bu lanet kapıları kilitleme konusunda daha iyi olmalısın," diye azarlıyor hâlâ yerde inleyen yaşlı kadını.

Kadın başka bir şey söyleyemeyecek kadar sarhoş.

"Buradan herkes geçebilir," diye devam ediyor Gabe. Sandalye olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi yerde sürüklerken yüksek bir sürtünme sesi duyuluyor. Kadın bir çığlık atıyor ve Gabe onu sandalyenin üzerine çıkarırken yüksek bir *kahkaha* atıyor.

"Jovie hiç bu kadar hafif biri olmamıştı," diye homurdanıyor nefes nefese.

"Jovie hiç içki içmezdi," diye mırıldanıyor kadınsı ses, sonra hıçkırıyor. "Jovie benim gibi eğlenceli değildi."

Gürültülü bir *tokat* ve ardından acı dolu bir çığlık. "Bir daha asla onun hakkında konuşma," diye emrediyor, sesi sert.

Bir adım öne çıkıyorum, tüm planımı pencereden dışarı atmaya ve onu umutsuzca istediğim şekilde oymaya hazırım. Sallanan vücudu görüş alanımı doldurduğunda, onun öne doğru eğildiğini, başını masadaki kollarına yasladığını görüyorum. Kendinden geçmiş. Muhtemelen vuruşuyla bilincini kaybetmiş.

Elinde bir şırınga ile buruşmuş halinin üzerinde duruyor, iğneyi tenine dayamış. Önümdeki sahne, öldürüldüğü gece güzel kuzumun başına geldiğini varsaydığım şeyin neredeyse aynısı olarak ortaya çıkarken tüm öz kontrolüm dağılıyor.

Her şeyi tekrar yapmaya çalışıyor.

"Sakin bir adım daha atma," diye sesleniyorum ona, kendimi göstermek için mutfağa doğru adım atıyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye bağılıyor, geriye, duvara doğru sendeliyor.

Cevap vermiyorum. Kim olduğum önemli değil. Ona bilmenin faydasını vermeyeceğim. Canını aldığımında, Stardust'ın kafasını karıştırdığı gibi onun da kafasının karışmasını istiyorum.

Cevap vermek yerine ona doğru koşup şırıngayı elinden alıyorum ve masanın üzerinde bıraktığı şişeyi almak için dönüyorum.

Bu onu bitirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor ve bunu bana gümüş bir tepside sunmuş sayılır.

İğneyi batırıp sıvının geri kalanını emerek fiçıyı doldurduktan sonra bardağı seramik zemine fırlatıyorum. Botlarımın etrafında paramparça oluyor ve küçük parçalar halinde Stardust'ın annesinin çıplak ayaklarının üzerine düşüyor.

Gabe koşmak için dönüyor, kapıya doğru ilerleyip mutfaktan çıkmadan önce omzunu duvara çarpıyor. Ağır ayak sesleri zemini sarsıyor ve küçük oturma odasının duvarlarını kaplayan tüm fotoğrafları tıngırdatıyor. Yavaşça arkasından gidiyorum, bakışlarım onun gerileyen sırtından Stardust'ın yanımdaki gülümseyen yüzüne kayınca duruyorum.

Fotoğrafta bir düğünde oldukları görülüyor. Gabe onun arkasında duruyor, kızarmış yüzü onun omzuna yaslanmış, kolları da beline sıkıca sarılmış. Kadının üzerinde tüm kıvrımlarını saran açık pembe, ipeksi bir elbise var. Adamın kravatıyla uyumlu. Düğün partisinde birlikte olmuş olmalı, çünkü arkalarında aynı pembe tonunda dans eden bir grup insan var. Yine de yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmıyor gibi.

Aslında, yüzünün alt yarısını tamamen kapatacak olsam, heyecandan çok korkmuş gibi görünürdü.

Yanında da dört kişiyle birlikte şenlik ateşinin başında otururken çekilmiş bir başka fotoğraf var. Herkes kameraya gülümsüyor ve içkilerini *şeref*e kaldırıyor. Stardust hariç. Yüzü kameraya dönük ama gözleri alevin üzerinde iPhone'unu tutup içine düşürmekle tehdit eden Gabe'e takılmış.

Duvarlarda, her biri *Aile* ve *Anılar* etiketli kolajlarla çerçevelenmiş en az yirmi tane daha fotoğraf olmalı. Belgeleyen fotoğraflar

mutlu ya da eğlenceli olduğunu düşündükleri küçük anlar. Ve her birinde, Stardust daha rahatsız görünüyor.

Bu onun benden önceki hayatıydı. Diğer odadaki korkak yüzünden kaybettiği insanlar bunlar.

Koridorun sonunda yüksek bir çarpma sesi duyuldu ve ardından bir dizi küfür geldi. Metaller ahşap zeminde çınıyor ve küçük koridora doğru üç adım attığımda Gabe'in elleri ve dizleri üzerinde, yatağın altına yuvarlanmadan önce mermileri toplamaya çalıştığını görüyorum.

Panik haliyle yaklaştığımı duymadı. Kapı aralığından ona dik dik bakarken başını bile kaldırmıyor, gölgem acınası figürünün üzerinde beliriyor. Bir adım atıyorum ve botum silahı tutan elini kapatıyor, ağırlığım kemiklerin çatladığını duyana ve acı içinde haykırana kadar bastırıyor.

Oops. Bu adli tabibin kafasını karıştıracak.

Ağırlığımı çektiğimde, parmakları altlarında yatan silahı kavrayamayacak şekilde yayılmış olarak kalıyor. Silahı yatağın altına tekmeliyorum, sonra pır pır eden çöp parçasının yanına çömelip yakasından tutuyorum ve Stardust'ın annesine yaptığı gibi onu bir bez bebek gibi yukarı çekiyorum.

"Burada seninle vakit geçirmeyi çok isterdim ama kız arkadaşımın yanına dönmeliyim," diye kulağına takılıyorum, sonra da onu yapılmamış yatağın üzerine fırlatıyorum.

Bana bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış, dudaklarında tükürükler uçuşuyor ve merhamet diliyor.

Bunu özlemiştin. Bir durum üzerindeki gücü ve kontrolü. Başka bir adamın boktan hayatının ağırlığı ellerimde.

Beceriksizliğini görmezden gelip yatağa eğilerek dizimi göğsünün ortasına yerleştiriyor ve onu sabitliyorum. Elim kalın koluna dolanıp onu yatağa sabitlediğinde çırpınmaya ve savaşımaya çalışıyor ama benden çok daha zayıf, özellikle de sarhoşken.

Stardust bu adamda ne bulmuş ki zaten? Kurbağaya benziyor, çilleri, lekeleri ve kabukları var.

Bunu öğrenmeye hiç niyetim yok. Umarım onun ölümü, bu insan müsveddesini daha fazla düşünmemesine yetecek kadar huzur getirir.

"Jovie tüm o fotoğraflarda senin yanında çok mutsuz görünüyor," diye mırıldanıyorum dalgınca kulağına.

Onu onunla birlikte görmek beni düşündüğümde daha fazla rahatsız ediyor. Elleri vücudunun her yerinde geziniyor. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm, özellikle de ona bir daha asla dokunmayacağının güvencesiyle. Ama bu kadar çok şey görmeyi beklemiyordum.

mutluluğuna dair çok fazla kanıt yok. Sanırım mutluluğunun, onu kontrol etmek için canını almaya çalıştığında başladığını varsaydım. Bu evin her santimetrekaresinde bundan çok daha uzun sürdüğüne dair kanıtlar var.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Daha önce hiç gerçekten mutlu oldu mu? Yoksa tüm hayatı zorluklar ve eziyetlerle mi doluydu?

Daha önce annesinin ağzından duyduklarına bakılırsa, ikincisini tahmin etmek zorundayım.

Gabe'in parlak bakışları beni delip geçiyor ve bunu orada görebiliyorum - kendisinin olduğunu düşündüğü şeyi savunmak için erkeksi bir dürtü. Elimden kurtulup onun mülküne işlemek için. Onu iyice kavramadan önce adını anmak bir hata olabilirdi.

Neyse ki sarhoş. Bir şekilde beni o kalın, kambur vücudundan atacak kadar adrenalin biriktirebilse bile, tepkileri misilleme yapmamı engelleyemeyecek kadar yavaş olacaktır.

Sanki bu umutsuz gerçeği hissetmiş gibi, altımda sönüyor. İğneyi derisine yaklaştırarak, genellikle nereye gittiğini bilmemi sağlayacak başka izler var mı diye hızlı bir tarama yapıyorum. Kolunun iç kısmında küçük kırmızı noktalar ve kabuklar var, bu yüzden vurulacak en iyi nokta orası olmalı.

"Geldiğinde çok güzel oluyor," diye mırıldanıyorum, o bana karşı gönülsüzce mücadele ederken kendime zaman kazandırıyorum. Neredeyse ölmek *istiyor gibi*.

Ne kadar da hayal kırıklığı yaratan bir ölüm.

Onu uyandırmak için kendi hastalıklı girişime devam ediyorum. Bu gece daha fazla mücadele bekliyordum ama o bana hiçbir şey vermiyor. "Hiç gördün mü? Gördüğünden şüpheliyim. Gözlerinin başının arkasına yuvarlanışını... boğucu inlemelerini..."

Lanet olsun, onu düşündükçe sertleşiyorum.

Hem de başka bir erkeğin kucağındayken. Bu benim için yeni bir düşünüş.

Eğlenmek için yeni bir kurban bulmam gerekecek. Acınacak halde.

Ağırlığımı değiştiriyorum, damarlarını şişirmek için kolunu sıkarken dizim göğsüne daha fazla bastırıyor, sonra iğneyi en büyük çıkıntıya batırıyorum.

"Merak etme, ona çok iyi bakacağım," diye fısıldıyorum kulağına, sıvı damarlarını doldururken.

İlaçlar etkisini gösterip gözleri titreyerek kapanmadan önce yüz hatlarında hızlı bir tanıma ifadesi belirliyor. Bayıldığından emin olduğumda üzerinden inip geri çekiliyorum ve nefes alıp verişinin yavaşlayıp sığlaşmasını izliyorum.

Bir ruhun bedenden ayrıldığı ana tanıklık etmek benim için tedavi edici bir şey. Özgür iradenin ortadan kalktığı ve evrenin elini zorladığı özel, sessiz bir an. Ölümün tatlı ninnisi uzaktan geliyor, onu kendisine doğru çağırıyor.

Ben ve Ölüm iyi arkadaşız. Onu besledim ve o da bana hayatımın aşkıyla bir şans daha verdi. Bir zamanlar düşman olduğumuzu düşünmüştüm. Jovie ona gerçekten sahip olamadan benden alındığında. Ve yine o hastanede uyandığımda Jovie orada değildi.

Yanılmışım.

Bir ayağım fiziksel alemde, diğer ayağım perdenin arkasında, Gabe'i elinden tutup rahatlatıcı bir şekilde ona sarılışını izliyorum, iki form da ben yaşama döndüğümü hissederken kayboluyor. Son saniyede omuzlarını geriye atıp bana bakıyor ve hayatımda gördüğüm en ciddi, en güzel yüzle karşılaşıyorum. Kalbimin göğsümde çarpmasına ve durmasına neden olan bir yüz.

Çünkü o yüzü anında tanıyorum. Bu
Sienna.

Bölüm 28

Jovie

Gabe bu sabah evinde ölü bulundu.

Halen'in mesajının bildirimi beni uykumdan uyandırdı.

Tek yazdığı buydu. Açıklama yok. Duygu yok. Direkt konuya girmiş.

Onu aramaya çalıştım ama doğrudan telesekretere yönlendirdi. Kennedy'nin telefonundan da cevap alamadım. Haftalardır ikisinden de aldığım ilk iletişim şekli bu. Yıkıcı, ruhumu paramparça eden bir haber.

Aklım hemen dün geceki konuşmaya dönüyor.

"Keşke bunun yerine onu öldürebilseydim."

"Sence bu işleri kolaylaştırır mıydı?"

Bunu o yaptı. Buna hiç şüphe yok. Ona Gabe'in ölmesini dilediğimi söyledim ve o da bunu yaptı.

Ben ne yaptım?

Ben ne yaptım?

Her nasılsa, sanki düşüncelerim onu var etmiş gibi, karanlık formu yatak odamın kapısını dolduruyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Konunun etrafında dans etmekle uğraşamayacak kadar gergin bir şekilde soruyorum.

Zaten cevabı biliyorum. Yüzünde tanıma ifadesi belirmeden önce bile, hızla özür dilemeyen bir kararlılığa dönüşüyor.

Dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor, suçlarını kabul etmeyi reddediyor.

"Sana bir zayıflık anında ölmesini dilediğimi söyledim ve sen gidip onu öldürdün," diye haykırıyorum inanamayarak, ellerimi etrafa savurarak.

Kaşlarını çatarak inatla omuzlarını dikleştiriyor. "O kapanması gereken açık bir uçtu," diye cevap veriyor o soğuk, mesafeli ses tonuyla.

"O bir *insandı!* Onu seviyordum!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Yüzünü çimdikleyen derin ve sert çatık kaşlar beni şaşırtmalı. Omuzlarını rahatça silkmesine. Bir insanın hayatını hiçe saymasına.

"Ondan çok korkuyordun. Arada fark var."

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp onun durduğu yere doğru yürüyorum. "Onun hakkında ne hissettiğime dair en ufak bir fikrin yok. O benim hayatımın aşkıydı."

Bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Hayatımın bir döneminde Gabe'in benim için doğru kişi olduğunu düşünmüştüm. Onunla her şeyi istedim, her kızın umut ettiği peri masalı rüyasını. Bana kraliçesiymişim gibi davrandığında bunları dilemek çok kolaydı.

Sona erdirdiğimiz kötü muamele durumunun içine çılgınca, derin bir dalış olmadı. Yavaş yavaş değişmeye başladı. O kadar inceydi ki, tuzağa yakalanana kadar tuzağın kurulduğunu fark etmedim. Sonra da kurtulmak için deli gibi mücadele ettim. Gabe kontrol için bu işin içinde olabilirdi. Zayıf ve hatalı gördüğü bir kadını avlamak için. Ama bunların hiçbirisi hissettiğim duyguları geçersiz kılmaz.

onun için vardı.

Daha önce onda görmediğim hızlı bir duygu titreşimi var ama ne olduğunu anlayamadan kayboluyor.

"Koluna o iğneyi batırmadan önce de seni manipüle ve kontrol ediyordu. Kederinin, sırf ondan kurtulmak için kafanda inşa ettiğin sahte gerçeklik yüzünden aşkı karasevdayla karıştırmasına izin verme. Bunların hiçbirisi gerçek değildi."

"Sence sen hangi kategoriye giriyorsun? Dehşet mi, aşk mı?"

Gözleri parlıyor, ağzının kenarından işbirlikçi, şeytani bir sırıtış süzülüyor. Aramızdaki mesafeyi kısa bir adımda kapatarak avucunu boğazımın ön kısmına doluyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Güçlü parmakları derimin derinliklerine bastırarak hava kaynağımı kesmekle tehdit ediyor.

"Herkesen onun yanında hissettiğin dehşetin aşk olduğunu iddia edebilirsin. Tüm tacizlere rağmen kaldın çünkü seni resmettiği gibi itaatkâr, küçük bir kız arkadaştın. Bu umurunda bile değil." Yutkunmaya çalışıyorum, beni daha da yakınına çekip alnını alnıma sürttüğünde boğazım onun avuçlarına doğru bükülüyor.

"Ama sakın bana *bunun* seni heyecanlandırmadığını söyleme. Boğazının etrafındaki elimin külotunu ıslatmadığını söyleme. Bana yalan söyleyemezsin, Stardust. Korkmuyorsun. Sonunda *yaşıyorsun*."

Kalçalarımı oynatırken içimden hain bedenime lanet okuyorum. Adam haklı. Bu beni çok tahrik ediyor. Ama bu yaptığı şeyi değiştirmiyor.

"Onu sen öldürdün," diye mırıldanıyorum.

Gerçeklere odaklan, Jovie. Bu adam elleri boğazında olan soğukkanlı bir katil.

Küçümsüyor. "İnan bana, ben orada olsam da olmasam da bu olacaktı."

"Onu ben hallettim."

Eli beni tuttuğu yerden kurtarıyor ve beni geriye doğru iterek şifonyere çarpmamaya neden oluyor. "Yaptın mı? Bu yüzden mi her gün burada tek başına oturuyorsun? O senin arkandan anneni becerirken sen panik ataklara mı kapıldın?"

Gözlerim açılıyor, kalbim küçük parçalara ayrılıyor. Birini alıp bana böyle kaba sözler söylediği için boynuna saplamak istiyorum. Diğer herkes gibi davranıp bilgisini bana karşı silah olarak kullandığı için.

Bu keşifle yok olacağımı biliyordu. Kendi gündemi için mükemmel bir zamanlama yaptı. Tıpkı Gabe gibi beni tuzağa düşürüp manipüle ediyor.

Bu kadar yeter.

"Sen bir canavarsın," diye feryat ediyorum, avuçlarımı omuzlarına bastırmak için ona doğru koşuyorum.

Hazırlıksız yakalanıyor ve bir adım geriye düşüyor. Peşinden ikinci kez geldiğimde, görüşüm kızarmış bir öfkeyle dolu, bileklerimi avucunun içine alıp karnıma bastırıyor.

"Ben mi? Bir canavar mı?" Ben ona karşı mücadele ederken bir kahkaha atıyor. "Ah, küçük kuzum, daha yapabileceklerimin en kötüsünü bile görmedin."

"Siktir. Seni."

"Güzel. Sinirlen. Dişlerini göster ve bu öfkeyi hak eden birine karşı kullan. Yatmayı ve seni sevdiğini iddia eden herkesin saçmalıklarına katlanmayı bırak ve bir kez olsun kendini savun," diye bağılıyor bana, sırtım göğsüne gelecek şekilde bizi döndürüyor, parmakları hala onu yumruklamamı engellemek için bileklerime sarılmış. "Yoksa seni çiğneyip toz haline getirecekler."

"Yapamam!"

"Neden?"

"Çünkü..."

"Neden, Jovie? Bana yaptığın gibi onlara neden karşılık vermediğini söyle. Neden sana bu şekilde davranmalarına izin veriyorsun?"

"Çünkü..." Bir bahane arıyorum ama aklıma sadece bir tane geliyor. Soğuk, acı gerçek. Bir kez yüzleştiğimde, aklımdan çıkaramıyorum.

"Ben zayıfım," diye hıçkırarak dizlerimin üzerine çöküyorum. "Çünkü çok sevdiğim insanlar tarafından incitilmektense yalnız kalmayı tercih ederim."

Önümde diz çökmeden önce ayakları halının üzerinde kayıyor. Bileklerimi morartan aynı avuç içi şimdi sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. Yine de başımı kaldırmıyorum. Yüzüm kucağıma gömülü kalıyor, gözlerimden yaşlar akıyor ve yerde birikintiler oluşturuyor.

"Bundan daha fazlasını hak ediyorsun," diye mırıldanıyor, dudakları kafa derime bir öpücük konduruyor.

"Hayır, istemiyorum," diye sessizce karşı çıkıyorum.

"Evet, hak ediyorsun," diye ısrar ediyor, kolunu dizimin arkasından geçiriyor, diğeri de beni havaya kaldırırken sırtımı destekliyor. "Sen dünyayı hak ediyorsun, tüm evreni. Ve kimsenin sana daha kötü davranmasına izin vermeyi kesinlikle reddediyorum. Onun ölümünü hayatındaki diğer herkes için bir uyarı olarak kabul et."

"Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini duymuyor musun? Sen nasıl ondan daha iyi olabilirsin ki?"

Yüzü hâlâ aynı soğukkanlılıkla asık, basitçe, "Sana karşı hiçbir sınırlamam yok," diyor.

"Gitmen gerek," diye ısrar ediyorum, o ölümcül elleriyle bana uzandığında dokunuşundan uzaklaşıyorum.

Birkaç saniye tereddüt ediyor, vücudu tamamen hareketsizleşiyor. "Peki," diyerek başını öne eğiyor.

Kapıya yönelip başka bir şey söylemeden çıkıp gitmesini çelişkili duygularla sessizce izliyorum.

Ve sonra gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin veriyorum.

Bölüm 29

Jovie

GABE'IN CENAZESİ BUGÜN. Geçen hafta boyunca kendime işkence ettim, çelişkili duygular içinde dönüp durdum. Onun ölümü benim suçum. Gizemli adamın yarım kalmış bir işi tamamlamakla ilgili söyledikleri ne olursa olsun, oraya gidip onu soğukkanlılıkla öldürmesine neden olan benim kırılganlık anımdı. Gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla dolu bir kalabalığın yanında onun yasını tutmak uygunsuz geliyor.

Tüm bu keder ve suçluluk duygusunun yanı sıra yaşamayı hiç beklemediğim bir şey var: rahatlama. Bu his ne zaman sinsice içime girse, onu bir kenara itmek ve kendime onun bir zamanlar benim tüm dünyam olduğunu hatırlatmak zorundayım. Bu adamla bir hayat planlamıştım ve onun bana karşı yaptıkları bana aynı derecede acımasız olma hakkını vermiyor.

Yatağında bulundu, vücudu kaskatı kesilmişti ve gözleri açıktı. Aşırı doz olduğunu söylüyorlar ama ben daha iyi biliyorum. O ilaçlar ona ait olsa bile, tıpkı bana yaptığı gibi başka biri tarafından vücuduna sokulmuştu.

En kötüsü de ne? Ertesi sabah onu yatağında bulan kendi annemdi.

Gizemli adam arkamdan iş çevirdiklerini söylerken blöf yapmıyordu. Annemin bu olay yüzünden yıkıldığı duyulunca, insanlar hikâyemin ne kadar mantıklı olduğunu anlamaya başladılar.

Annesi cenaze evi yerine sokağımızın sonundaki restoranda bir 'yaşam kutlaması' düzenlemeyi tercih etti. Ambulansla götürüldüğüm günden beri o bölgeden arabayla bile geçmedim. Halen ve Kennedy ile birlikte yaşarken bile burada bulunmamak için elimden geleni yapıyordum.

Her şey aynı görünüyor ama daha farklı hissettiremezdi. Bunlar her gün hayatta kalmak için savaşıırken kullandığım yollar. Sadece hayatta kalma modunda çalışırken, uyan, çalış, acı çek, uyu gibi iğrenç bir düzeni takip ederken.

Tam bir sefaletti. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum.

Onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk eden tüm insanlarla yeniden bir araya gelecek kadar uzun süre kalmaya ve gerçekler önlerinde dans ederken fısıltıyla söyledikleri özürleri dinlemeye hiç niyetim yok. Gabe benim ilk gerçek aşkımdı, ancak korkunç derecede istismarcıydı ve hayatımda yarardan çok zarara neden oldu. Arkadaşları ve ailesiyle birlikte yas tutmak inanılmaz derecede yanlış geliyor.

Bunun yerine planım oraya erken gitmek, annesine ve kardeşlerine başsağlığı dilemek ve yarım saat içinde oradan ayrılmak.

Ne yazık ki restorana girdiğimde kendi annem de orada, ailesinin hazırlanmasına yardım ediyordu. Kapı aralığında garip bir şekilde oyalandığımı ilk fark eden o oldu, dönüp kaçmalı mıyım yoksa asıl planı mı uygulamalıyım diye tartışıyordum.

"Ne iyi ettin de geldin," diye alay ediyor ve duvara astığı fotoğraf posterini bırakıp bana doğru geliyor.

Poster bir yığın halinde yere düşüyor ve fotoğraflardan bazılarını deviriyor. Daha attığı ilk üç adımda yeniden kullanmaya başladığını anlıyorum. Gabe'in onun üzerinde tam da düşündüğüm gibi bir etkisi olmuş gibi görünüyor.

"Saygılarımı sunmak istedim," diye açıklıyorum uysalca, annemin kime bu kadar sert hitap ettiğini görmek için döndüğünde annesine el sallıyorum.

Her ne kadar istemese de ailesiyle her zaman iyi geçinmişimdir. Gabe, bekâr annesinden ve mavi yakalı işçi kardeşlerinden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Her zaman maddi durumumuzu şişirerek onlardan daha fazla paramız varmış gibi göstermeye çalışırdı. Maaşları ne olursa olsun, yeterince nazik insanlar olduklarını düşünüyordum.

Gabe onu en çok seven insanlara karşı çok sertti.

Onlara benim hakkımda ne tür yalanlar söylediğini ancak hayal edebilirim.

"Onu nasıl terk ettiğin düşünülürse, bu çok ironik," diye yüzüme doğru bağırان annem, Gabe'in ailesini görmemi engellemek için yanıma yaklaşıyor.

Başlarını öne eğip daha önce ne yapıyorlarsa ona geri dönüyorlar ve tartışmadan kaçınıyorlar.

Dikkatimi tekrar ona odaklayarak yüzümü buruşturuyorum. "Görünüşe göre benim yerime geçmek için hiç vakit kaybetmemişsin."

"Yükseltme kesinlikle hoşuna gitti." Gözlerini acımasız bir değerlendirmeye vücudumda aşağı yukarı gezdirirken, iğrenç hakaretinden gurur duyarak kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Bu bir hataydı.

Verdikleri zararın yüzeyini daha yeni çizmeye başladım. Onlara karşı etkili savunmalar geliştirmeden önce kendimi yeniden istismara uğrayacak bir konuma sokmak benim açımdan erken ve aptalcaydı.

Annemi her zaman olduğu gibi davrandığı için suçlayamam. Bununla başa çıkabileceğimi düşündüğüm için kendimi suçluyorum.

Sempatı kartımı kaldırarak başımla Gabe'in annesini işaret ediyorum. "Annesine sarılacağım ve yoluma gideceğim."

"Kimse seni burada istemiyor," diye hırlıyor annem zehirli bir şekilde ve o iğrenç, kıskanç ifadesinin ardında hissettiği acıyı görebiliyorum.

Her şeyde olduğu gibi, Gabe kendi kontrolünü sağlamak için annemle olan ilişkimi de zehirledi. Gabe ölümcül dozu damarlarıma zerk ederken annem onun yanında oturduğunda kaba bir uyanış yaşadım ve şimdi gözlerinde sadece yalanlar kusan biri tarafından yerleştirilebilecek bir nefretle bana baktığı için bunu tekrar yaşamaya zorlanıyorum.

Ben gittiğimde ona nasıl bir duygusal işkence yapıldı? Bir anneyi kendi kızına düşman etmek için ne tür akıl oyunları oynadı?

Ellerini tutmak ve onu zehirli olduğunu bildiğim bir durumda bıraktığım için özür dilemek istiyorum. Hatta en başta Gabe'i hayatımıza soktuğum için. Yaptıkları için onu affettiğimi söylemek ve ona zamanın değişken olduğunu ve asla garanti olmadığını hatırlatmak istiyorum.

İşte o zaman düşündüğümde daha fazla iyileştigimi fark ediyorum. İşte o zaman akıl hastanesinde geçirdiğim haftaların ve terapinin gerçekten bir işe yaradığı apaçık ortaya çıkıyor. Eski ben, onun sözlerinin içime işlemesine ve beni kemirmesine izin verirdi. Günlerce duygularımı ele geçirir ve aynı zehri ona kusmam için beni ikna ederlerdi.

Huzur içinde yeterince zaman geçirdim ve o meşum gece ve sonrasında yaşananlar yüzünden içimde tuttuğum öfke dağıldı. Gabe'in onlara söylediği yalanlara inanmak ya da niyetimden şüphe etmek istiyorlarsa, bu geçmişte takılı kalmak için yaptıkları bilinçli bir seçimdir - eğer bilgileri tacizcimden geliyorsa, gerçek bir anlayışa sahip olmadıkları bir geçmiş.

"Peki," diye yumuşuyorum ve kartı en yakın masaya bırakıyorum. "Ben gideyim."

Onun geveleyerek cevap vermesini ya da aklını başına toplayıp ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamasını bekliyorum ama o sadece burnunu kırıştırıyor, ben kıpırdamayınca da sabırsızca kaşlarını kaldırıyor. Ağır bir iç çekişle, arkamı dönmeden önce Gabe'in ailesine son bir kez bakıyorum.

Hayatımın o bölümünü resmen sonsuza dek bitiriyorum.

Bölüm 30

Bash

SIENNA onu izlediğini fark ettiğinden beri onu takip etmem giderek zorlaşıyor. Kazara oldu. Bu bilgiyi benimle paylaşıp paylaşmadığına dair zihinsel bir kontrol yapmadan bir yerde olduğundan bahsettiğimde hızlı bir dil sürçmesi ve patladı.

Şimdi, gün boyunca ortadan kaybolduğu uzun zamanlar oluyor, ancak saatler sonra rastgele dairesine geri dönüyor. Her gece konumunu tekrar açma zahmetine katlanması bile benimle dalga geçtiğini kanıtıyor. Onu sürekli takip etmeyi kabul etmediğim sürece, nerede olduğunu bilmemek zorunda kalacağım.

Stardust'a olan takıntımı haklı çıkarabilirim. Sienna'yla bu sınırları aşmaya henüz hazır değilim.

Daha önce arkadaş kılığına giren katili Logan, Sienna'nın sosyal çevresinde daha fazla görünmeye başladı ve her zaman onunla aynı yerde olmanın bir yolunu buluyor. Bunun sebebinin adamın hayır cevabını kabullenememesi olduğunu düşünüyor. Elbette, onu reddetmeye devam ederse ne kadar ileri gideceğinin farkındayım, özellikle de kendi gündemlerini zorlamak için Tarikat'tan destek alarak.

Bunu ona açıklamak imkansız.

Her geçen gün, içeriden bilgi edinmek için Tarikat'a katılma fikri daha az saçma hale geliyor.

Canavarı basit bir kılıç ve kalkanla öldüremem. Bunu içeriden yapmalıyım. Aksi takdirde, her zaman üç adım gerilerinde olacağım.

Ama Sienna'ya bu fikri düşündüğümü söylediğimde çılgına dönüyor.

"Çocukluğundan beri o şovenist domuzlara şiddetle karşıydın. Şimdi de rastgele katılmaya mı karar verdin?"

Sakin bir öğleden sonra iş yerime geldi ve herhangi bir randevu almayarak Eliza'yı fena halde kızdırdı. Bunu yapmak için gerçekten burada olduğum bir günü seçtiği için minnettarım. Styx'te olduğumu açıklamak sadece Jovie tartışmasını yeniden başlatacaktı ve onunla bu konuda konuşmayı bıraktım.

"Fikrimi değiştirebilirim," diye belirtiyorum.

"Neden Logan'ın beni rahat bırakmayacağını itiraf etmem buna yol açmış gibi geliyor?" Kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını öne doğru atıyor.

"Saçmalama. Hayat boyu sürececek bir bağlılığı senin flört hayatın gibi önemsiz bir şeye dayandırmazdım," diye yalan söylüyorum.

Evet, söyledim. Eğer bu onun hayatını korumak anlamına geliyorsa.

Ama o bunu bilemez. "Bana yalan söyleme, Bash."

"Babam bunu düşünmem için yıllardır başımın etini yiyor. Olanlardan sonra, arkamda bir kardeşliğin olmasının iyi olacağını düşünüyorum."

Yüzündeki ekşi ifade, bu yanlış ifadeleri mırıldanırken hissettiklerime uyuyor ama bu yeni keşfedilen ilgiyi inandırıcı kılmak için çalışmam gerekiyor. Hoşnutsuzluğumu ifade ettiğim tek kişi Sienna değil ve bu konuda beni ilk sorgulayan da o olmayacak.

"Bence hata yapıyorsun," diyor asilce, sanki bu bir şekilde fikrimi değiştirecekmiş gibi.

"O zaman söz hakkının olmaması iyi bir şey, değil mi?" "Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?"

Bir nefes veriyorum ve onu kovmak için bilgisayarına geri dönüyorum. Benimle istediği kadar tartışabilir ama kendi binamda bana saygısızlık edemez.

"Bunun için zamanım yok. Neden Styx'e dönüp bu hafta sonu hangi kulübe gideceksen onun için endişelenmiyorsun? Her zaman yaptığın gibi yetişkin işlerini bana bırak."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Yüzü nefret dolu bir alaycı ifadeye bürünüyor, gözleri öfkeden çılgına dönmüş bir halde ofisimin kapısını açıyor.

Çıkmadan önce omzunun üzerinden bakıp, "Biliyor musun? Bir daha düşündüm de, Tarikat'a çok iyi uyum sağlayacaksın."

Sonra da fırlayıp gider.

Bölüm 31

Jovie

Sena bugün çok keyifsiz. Onu her zamanki dostça gülümsemesinden başka bir şeyle gördüğüm nadir zamanlardan biri ve bu beni tamamen şaşırtmayı başardı. Old Soul'daki vardiyalarımı daha katlanılabilir kılmak için onun iyimserliğine ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

Konuyu sorduğumda belli belirsiz "Kardeşimle tartıştık," dedi.

Konuyu kapattım, hala anlaşılması zor ikiziyle ilgili konuşmaları nasıl ele alacağımdan emin değildim. Bir saat sonra, o daha iyi bir ruh halinde görünüyordu ama benimki dibe vurmuştu.

"Bu güzel bir şarkı," diyor oturduğu yerde dans ederek.

Tezgâhın arkasından onunla senkronize hareket ediyorum, onu güldürmek için dramatik bir şekilde ritimle dönüyorum. İşe yarıyor ve şarkı bitene kadar aptalca hareketler yapmaya devam ediyorum.

Sienna şarkı bittiğinde parlak bir fikir bulmuş gibi kalemini bana doğrultarak, "Ooh, senden hoşlandım," diye kıs kıs gülüyor. "Eminim seninle dansa gitmek çok eğlenceli olurdu. En iyi arkadaşım hayatını kurtarmak için bile dans edemez."

Gözlerimi devirerek tezgahın üzerinde daireler çizdiğim bez parçasına odaklanıyorum. "Bundan şüpheliyim."

"Senin sahneden değil mi?"

"Oh, o değil. Eskiden şehir merkezindeki birkaç barda garsonluk yapardım. Arkadaşlarım ve ben en iyi yerleri bilirdik. Ama artık pek dışarı çıkmıyorum."

"Ah, işte o zaman senin katil bir münzevi olduğunu keşfediyorum," diye alay ediyor, sesi hafif ve rahatsız edici değil. Alışık olduğum gibi meraklı değil.

"Hayır, artık o günlerden kimseyle konuşmuyorum. Çok şey değişti."

Bilmiş bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Yani ayrılıkta arkadaşlarını eski sevgilin mi aldı?"

Elimi bırakıp inanmaz bir şekilde ona bakıyorum. "Evet, aslında." *Ve annem. Ve kız kardeşimi.*

Tam da onun bu sonuca bu kadar çabuk varmasından rahatsız olmaya başladığımda -*ben mi bu kadar şeffafım yoksa o mu garip, saplantılı bir sapık-başını sallıyor ve dilini şaklatıyor.*

"Ben de o yollardan geçtim. Sadece bir tane gerçek arkadaşım var. Mallory beni ne kadar kızdırsa da, aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermedi. Bunu başka kimse için söyleyemem."

"Şanslısın." Kendi kız kardeşime bile bunu söyletemiyorum.

"Bu hafta sonu bizimle gelmelisin." Reddetmek üzere olduğumu anlayınca hemen ekliyor: "Arkadaşları var diye tüm eğlenceyi kaçırmak zorunda değilsin."

"Bilmiyorum..." Gerçekten ne mazeretim olabilir ki?

Üzgünüm, yapamam. Karanlık evimde oturup o korkunç, pek de hayali olmayan adamın gelip beni yatağa taşımasını beklemek için planlarım mı var?

Oradan uzakta bir gece geçirmek tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Elini umursamaz bir tavırla havaya kaldırarak bana şöyle diyor: "İşte senin içindeki insanları memnun eden kişi bu, Jovie. Bir bahane uydurmaya çalışmadan bana hayır diyebiliyorsun."

Sonra kahkaha atıyor ve bu kahkaha tüm yüzünü kaplıyor, öyle ki omuzlarımdaki tüm gerginliği alıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Numara yapmama ya da bahane uydurmama gerek yok. Beni olduğum gibi kabul ediyor gibi görünüyor.

"Hayır, sanırım haklısın. Biraz eğlenmeye ihtiyacım var."

"Mükemmel," diye haykırıyor ellerini çırparak. "Mükemmel bir yer biliyorum."

İçime çöken ağırlığı görmezden gelerek, az önce kabul ettiğim şeyin farkına vardığımda gülümsemeye çalışıyorum. Öğleden sonrasının geri kalanında sürekli bir trafik akışı var ve bu da sohbet etmeyi zorlaştırıyor ve Sienna her ne yapıyorsa ona o kadar konsantre olmuş görünüyor ki planlarımızla ilgili endişelerimi dile getiremiyorum. Ne olduğunu anlamadan, o dizüstü bilgisayarını topluyor ve ben de kapanış işleriyle meşgul oluyorum, planlarımız çoktan unutulmuş.

Bölüm 32

Bash

STARDUST dışarıda bir gece planlıyor.

Gecelerimi onunla geçirdikten sonra her gün işe yetişebilmek için Styx ve New York arasında mekik dokuyorum. Tam bir sefalet. Normalde Styx'te kalır ve onun boş yatak odasında çalışırdım ama Lancaster Tech'te *daha önce önüme* gelmemiş bir başka birleşmeyi gerçekleştiriyoruz ve tüm ekibim hazırlanmak için mücadele ediyor.

"Buradan ayrıldığınızda ne yaparsınız bilmiyorum ama sakın olmanız gerekiyor. Eşek gibi görünüyorsun," dedi Eliza bu sabah beni selamlarken. "Sırf çöplükten çıkmış gibi görüldüğün için anlaşılmayı reddedecekler."

Bin dolarlık takım elbise giyen birine söylenecek tuhaf bir şeydi ama onunla birlikte gülüp geçtim. Haksız da sayılmaz. Oraya vardığımda bu gece Stardust'la birlikte dinlenmeyi umuyordum. Tabii ki, dolabının darmadağın olduğunu görünce bu planlar değişti.

Geceyi kiminle geçirmeyi planladığına dair hiçbir fikrim yok ve sadece bu gerçek bile beni her şeyden daha çok çıldırtıyor. Topu düşürdüm. Bunu yapmamın tüm nedeni - onu takip etmek, telefonunu izlemek, duştayken mahremiyetini ihlal etmek - onu güvende tutmak. Bütün gün kiminle iletişim kurduğunu bilmezken bunu nasıl yapacağım?

Gerçi duşa girmeden önce yatağının üzerine serdiği küçük kumaş parçaları beni çıldırtma konusunda ikinci sırada geliyor.

İçeride çınlıplak dururken bir kaç adım öte de olduğumu bilmiyor. Bu hafta her gece onu kucağıma aldım ama yemin ederim hala varlığımdan şüphe ediyor. Bu noktada onu yalnız bırakmak imkânsız geliyor, özellikle de bu şeyin her ne olduğuna inanıyorsa ona açıkça bağlanmışken.

Onunla birlikte oraya girmek istiyorum. Onu arkadan almak ve ellerimi vücudunda gezdirerek onu tohumlarımla doldurmak. Onun tamamen çıplak ve habersiz bir şekilde orada durduğunu düşünmek bile beni acayip sertleştiriyor. Ama eğer planlarını bozarsam, planlarından vazgeçebilir ve o zaman onu depresif durumundan çıkarıp rahatlık alanından çıkmaya kimin itmiş olabileceği konusunda hiçbir fikrim olmaz.

Bunun yerine, su kapandığında yatak odasından çıkıyorum, o hazırlanırken yemek odasında oyalanıyorum. Gitme vakti geldiğinde

arabasını park ettiği garaja doğru giderken ön kapıdan giriyor. Birkaç dakika içinde sokağımızdan çıkıp ana yola giriyoruz.

Stardust'ın köhne arabası Styx'in yıpranmış sokaklarından geçerek, şehir merkezi için kötü bir bahane olarak bir araya toplanmış küçük bir avuç işyerinin bulunduğu şehir merkezine doğru ilerliyor. Bir otoparkın girişine hızla yanaşana kadar arabaların etrafından birlikte dolanıyoruz. Bloğun etrafında dönerken telefonumu kontrol ediyorum, ekran hala onun yerini gösteriyor.

Hala benimkinin yanında büyüyor. Eski bir pamuk fabrikasının içine inşa edilmiş bir gece kulübü olan The Vault'un yanındaki sıkışık otoparka girerken gözlerim kaldırımda onu takip ediyor. Tüm bu olanlarda bir gariplik var. Stardust *hiç* dışarı çıkmaz. İş dışında bir şey yapmak için evinden neredeyse hiç çıkmıyor ve birlikte geçirdiğimiz panik atak haftasından sonra kanepeden ayrılmak istemesine şaşırıyorum.

Peki, kiminle buluşuyor olabilir? Ve radarıma nasıl takıldılar?

Burada kaçırdığım bir şey var.

İçeri girmek için bekleyen uzun kuyruğun ortasına varmadan önce arabamdan çıkmaya zor zaman buluyorum, bu gece bana işkence etmeye karar verdiği üç inçlik siyah topuklu ayakkabıların üzerinde beklediğimden çok daha iyi dengeleniyor. Her ne kadar günlük alışkanlıklarını ezberlemiş olsam da, o deri yığınının ona yaptıklarının ötesinde geçmişini tam olarak tanımak için hiç zaman ayırmadığımı fark ediyorum. Görünüşe göre küçük Stardust'ım vahşi bir çizgiye sahip olabilir. Bunu araştırmak için çaba sarf etmem gerekecek.

Sonunda ona birkaç adım yaklaşmıştım, gözlerim sırtından hiç ayrılmıyordu, açıkta kalan tüm tenine çarpan soğuk havadan titriyordum, o sırada ayağa kalktı ve sırada onun için yer tutan kişiyi gösterdi.

Ve dehşet içinde bakışlarım kız kardeşimin bakışlarıyla kilitleniyor.

Bölüm 33

Jovie

HAYAL KIRIKLIĞIMA rağmen, Sena ve arkadaşı Mallory, Styx şehir merkezinde yeni bir kulüpte karar kıldılar. Bana ilk söylediğinde, kabul etmekte isteksizdim. Bu da beni gitmemeye ikna etmek için yeni bir bahane listesi oluşturdu.

Açıkçası bu kulübe hiç gitmedim. Bu kadınlarla daha önce hiç takılmamıştım.

Kaygım beni boğdukça bahaneler dalgası yuvarlandı.

Zihnim benim en büyük düşmanım. En başından beri alay etmeye ve korkmaya programlanmış. Beni normal ve sağlıklı bir yaşamın ulaşılamaz olduğuna ikna etmek için fazla mesai yapan müdahaleci düşüncelerin sürekli akışından umutsuzca kaçmak istiyorum.

Bunu yapmaya başlayabilmemin tek yolu, bu sınırlayıcı düşünceleri tek tek yok etmek.

Gabe'e yaptıkları için gizemli adamımdan ne kadar nefret etsem de, o benim gözlerimi başkalarının kazanmasına ne kadar izin verdiğime açtı.

Aşırı uyarıcı, kalabalık bir kulübe gitmek üstesinden gelinmesi gereken önemsiz bir şey gibi görünse de -eğer *bu kadar* rahatsızsam, geri çekilmeliyim-bunun yeni geleceğime atmam gereken ilk adım olduğunu biliyorum. Kan, ter ve gözyaşıyla kazandığım bir gelecek.

Bunu alıştırma olarak görüyorum.

Gecenin nasıl ters gidebileceğini düşünmek için kendime yeterince zaman tanımadım. Rosie'nin Ginny'yi ziyaret edebilmesi için Old Soul'da öğleden sonra vardiyasını tamamladıktan sonra doğruca eve gittim ve hazırlanmaya başladım.

Sienna'yla ilgili fark ettiğim bir şey varsa o da beni konfor alanımın dışına itmesi ama bunu sadece dürtülüymüşüm gibi hissettirecek şekilde yapması. Hayat hakkında konuşuyor ve benim her zamanki sıkıcı ve ürkütücü bakış açımıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde hayatı çekici ve heyecan verici kılıyor. Bağımlılık yapıyor. Ve tehlikeli.

"Oda arkadaşım biraz kaltak gibi görünür ama zararsızdır," diye uyarıyor kulübe girmek için uzun kuyrukta ona doğru yürür yürümez.

"Eminim o kadar da kötü değildir."

Söz konusu arkadaş köşede bir yerden Sienna'nın yanında beliriyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Mallory, bu sana bahsettiğim kafeden arkadaşım," diye tanıttı Sienna, ses tonunda ve garip üslubunda bir şeyler vardı

Mallory, benim hakkımda kahve dükkânındaki kızıdan daha derinlemesine konuştuklarını söyleyerek tepki veriyor.

Bu beni anında rahatsız ediyor.

Sienna tamamen doğal bir güzelliğe ve kıvrımlara sahipken, Mallory sanki Sienna'nın bir fotoğrafını plastik cerrahının ofisine götürmüş ve kopyalamalarını söylemiş gibi görünüyor. Ağartılmış platin sarısı saçları, dolgu olduğu her halinden belli olan dolgun kırmızı dudakları, yüzüne sürülmüş makyajı ve bir ton eksik göğsü var. Ben ona bakarken, onun da bana aynı tiksintiyle baktığını fark ediyorum.

Tek söylediği "Tamam".

"Tamam..." Sienna cıvıldıyor ve gözlerini bana *dikerek*, "*Sana söylemiştim*," diyor.

Mallory telefonuna bakıyor ve uzun bir mesaj yazıyor. İş bitince hemen kilitliyor ve gözlerini deviriyor.

"Kardeşin mesajlarıma cevap vermiyor. Son zamanlarda derdi ne?" diye Sienna'ya söyleniyor, Sienna omuz silkmeden önce gözleri endişeyle bana kayıyor.

"Sanırım şu anda dikkati başka birinin üzerinde," diye belli belirsiz açıklıyor. Sıra hareket ediyor ve hepimiz bir adım öne çıkıyoruz.

Her ne sebeple olursa olsun, anlaşılan benim bu konuşmanın bir parçası olmamı istemiyorlar, ben de Mallory'nin yaptığı gibi telefonumla meşgul oluyorum. Yapacak bir şeyim olmadığı için onlar konuşurken ben de dalgın dalgın Facebook'ta geziniyorum.

"Bunu bana söyleme," diye uyarıyor Mallory. "Ne kadar kıskanç olduğumu biliyorsun." Sienna kıkırdıyor. "Senin kıskanç olmanı umursadığını sanmıyorum, Mal."

"Olmayabilir ama birlikte olduğu orospu her neyse kaba bir uyanış yaşayacak." Bakışlarımı bir deri bir kemik kalmış, neredeyse hiç kası olmayan Mallory'ye kaldırıyorum. Onu *biriyle* dövüşürken izlemek komik olurdu. Aynı şeyi düşünüp düşünmediğini anlamak için Sienna'ya döndüğümde, onun da zaten bana bakıyor, kafasını bir şey anlamaya çalışır gibi eğmiş. Hat tekrar hareket ediyor ve Sienna içinde bulunduğu trans halinden sıyrılıyor. Bugün biraz dalgın görünüyor.

"Bash yola gelecektir," diyor arkadaşına ama gözleri tuhaf bir şekilde bende kalıyor.

"Gelmezse kedi dövüşünü izlemek için para veririm," diye şaka yapıyorum ve Sienna'nın da benimle birlikte gülmesini istiyorum. Ama o gülümsemiyor bile. Aslında bana bakmıyor bile.

Mallory kötü bir koku almış gibi görünüyor. Sanki şaka sonunda ona da ulaşmış gibi Sienna gergin bir kıkırdama çıkarıyor ve Mallory'ye diğer kıza bahis oynamakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Birkaç uzun ve garip andan sonra onlardan uzaklaşıp önümüzdekilerle birlikte ilerliyorum ve bir sonraki kulübe girebilmemiz için ehliyetimi isteyen kapıcının dikkatimi dağıtmasına şükrediyorum.

Bu uzun bir gece olacak.



Mallory'nin beni hemen kovmasına ve içeri girmeden önceki garip ana rağmen harika vakit geçirmeyi başardık. Onun ve Sienna'nın utanmaz flörtleri sayesinde her birimizin elinde sürekli bir içki vardı. Dans etmek için onları bırakmak zorunda kaldığımızda, dakikalar içinde yenisi ortaya çıktı. Güldük, şakalaştık, dans ettik ve Sunnybrook'tan ayrıldığımdan beri ilk kez *mutluydum*. Gerçekten mutluydum.

Kimse Gabe'den ya da o geceden bahsetmedi. Kimse bana intihara meyilli, beş dakika yalnız kalamayan üzgün bir kızmışım gibi bakmadı. Kimse beni annemle konuşmaya ya da suçlamaları düşürmeye ikna etmeye çalışmadı. Çünkü buradaki hiç kimse bunların hiçbirini bilmiyor ve umurlarında da değil.

Beni hiç tanımayan ama bana birlikte büyüdüğüm tüm *arkadaşlarımdan* daha insani davranan iki kadınla kollarımı sallayarak saçma sapan bir dans yaparken bir şeyin farkına *vardım*. Hak ettiğim huzuru bulmak için kendimi Styx'in ücra bir köşesine kapatmam gerekmiyor. Büyüdüğüm ortamlarda kalmak zorunda değilim.

Buradaki lanet olası sorun ben değilim ve bana öyleymişim gibi davranılmasından bıktım. Sarhoş, sallantılı bakışlarım arka duvarın dibinde duran, gözlerini tehditkâr bir şekilde kalabalığa dikmiş karanlık bir figüre takılıyor. Neredeyse adını seslenmişim gibi yer değiştiriyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. Nefesim kesiliyor

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdığında boğazını sıkıyor.

Onu da görüp göremeyeceğini sormak için Sienna'ya dönüyorum, ama o bana birkaç yıl önce eski bir arkadaş olarak tanıttığı bir adama kışını sürüyor.

dakikalar önce. Figürü tekrar bulmak için başımı geriye çevirdiğimde kalbim mideme iniyor.

Şimdi tam önümde, yüzümden birkaç santim uzakta duruyor. Biraz geri çekiliyorum ama o kıpırdamadan duruyor, gözleri göğsünden aşağı sarkan siyah bir maskenin üzerinde neredeyse parlıyor.

Ve o olduğunu biliyorum.

"Merhaba Stardust," diyor maskenin altından, şüphelerimi doğrulayan çakıllı sesi. Müzikten bu kadar net duymamam gerekirdi -başka kimse onu fark etmemiş gibi görünüyor- ama duyuyorum.

Göğsümün derinliklerine iniyor, onu gördüğümde başını kaldırması gereken panik ve korkuyu arıyorum. Ama her zamanki gibi yetersiz kalıyorum.

Görünüşe göre bu adam ne yaparsa yapsın, içimde ondan korkacak bir şey bulamıyorum.

Tehditkâr bakışlarını arkadaşlarımla üzerinde gezdirdikten sonra bana bir adım daha yaklaşıyor ve öne doğru eğilerek maskeli dudaklarını başımın yan tarafına dayıyor.

"Benimle gel."

Şarkı bir sonrakine karışıyor ve etrafımızdaki herkes daha hızlı dans etmeye başlayınca temponun değişmesiyle başım biraz dönüyor. Sienna hâlâ o adamla birlikte ve Mallory kalabalığın derinliklerinde bir yerlerde kaybolmuş. Onunla gitmemeliyim. Sahip olduğum her hayatta kalma içgüdüğü buna karşı çılgılık atıyor.

Ama içtiğim alkolün etkisiyle başım dönüyor ve dans pistine daha fazla insan doluştukça oda daha da havasızlaşıyor. Onunla gidemesem bile buradan çıkmam gerekiyor.

Sanki aniden dengemi kaybettiğimi hissetmiş gibi, tam zamanında elini uzatıyor ve iki kız yanımdan hızla geçip omzuma çarparak devrilmeden önce beni yakalıyor.

Midem çalkalanıyor, tükettiğim tüm alkol dışarı dökülmekle tehdit ediyor. Adam kolunu belime doluyor ve gittikçe yoğunlaşan kalabalığın arasında bana rehberlik ediyor. Gittiğimi haber vermek için Sienna'ya dönüp bakmaya çalışıyorum ama çok hızlı ilerliyoruz ve o zaten çok uzakta.

Bu çok kötü.

Kaçırılırken saldırganımı tekmelemek ya da yumruklamak için kollarımı ya da bacaklarımı zorlukla hareket ettirebiliyorum ve onunla göz göze geldiğim andan beri içime dolması gereken tüm dehşet sistemimi dolduruyor.

Bu sadece alkolden değil. Belli ki biri içkime bir şey katmış ve bunu yapabilecek tek kişi şu anda beni siyah bir sedanın yolcu koltuğuna itiyor. Beni hafif bir sarhoş gibi ön kapıdan ve güvenlikten geçirdi, çok fazla içki içtiğime dair bir şeyler mırıldandı.

"Ben arıyorum... polisleri..." Kapısını kapattıktan sonra sütyenimin içine uzanıp son işediğimde neyse ki oraya sokmayı akıl ettiğim telefonumu alıyorum.

Motor kükrüyor ve elini orta konsola uzatarak telefonu elimden çok kolay bir şekilde kapıyor.

Kahretsin. Bu acınası bir durum. Eğilip geri almak için kollarımı bile hareket ettiremiyorum.

"Ne içtin sen?" diye soruyor sakince, arabayı park yerinden çıkarırken.

Kaçarken takip edebileceğim benzersiz işaretleri kataloglamak için pencereden dışarı bakmaya çalışıyorum. Ama çok hızlı gidiyoruz ve zihnim çok durgun.

"Bilmelisin," dediğimi sanıyorum. Uzun, bulanık bir karmaşa olarak çıkıyor.

Cevap verme zahmetine girmiyor, bu da beni kızdırıyor. "Bunu bana neden yaptığını bilmiyorum." Onu küçümsemek için arkama bakıyorum ama hızlı bir hareketle içkim geri geliyor ve ağzıma dökölüyor.

"Bunu sana ben yapmadım, Stardust."

Gözlerim doldu. "Kim bu Stardust? Sana haberlerim var dostum... Ben o değilim. Ben Jovie'yim. O yüzden beni tanıyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin."

Bunların herhangi biri anlaşılır mıydı? Kim bilir? Koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Beni dinlemiyor. Ya da dinliyorsa bile benim öfke nöbetimden rahatsız olmuyor. Bu da onu sinirlendirmeyince, kapının kolunu deniyorum ve kilidinin açık olduğunu görünce şok oluyorum.

Kapı açılıyor ve hızla akan beton altıma giriyor, rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor. Kollarımı ya da bacaklarımı hissetmediğim için atlamaya karar vermeden önce tam bir saniye boyunca atlamayı düşünüyorum. Tam bacaklarımı savuracakken, kolu göğsümün üzerinden geçerek beni sandalyenin arkasına sabitliyor. Ayağıyla frene bastığında lastikler gıcırıyor ve ağır kapıyı çarparak kapanmaya zorluyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağılıyor, arabayı kenara çekip park ediyor.

"Senden uzaklaşmaya çalışıyorum."

"Kendini öldürmeye çalışıyorum desem daha doğru olur."

İrkiliyorum, kelimeler istediğimden biraz daha derinden kesiyor.

Elini yüzüne sürerek bir nefes verdi ve neredeyse maskesini yırtacaktı. "Bak... dinlenmeye ihtiyacın var. Sana zarar vermeyeceğim. O şerefsizlerin içkine attığı ilacın etkisi geçene kadar seni güvenli bir yere götürmeye çalışıyorum."

"Yaptıklarını gördün mü?"

Kaşları birbirine çarpıyor, açık renk gözlerine gölge düşürüyor. "Evet."

Arkama yaslanıp karmakarışık düşüncelerimi gözden geçirerek elimdeki seçenekleri değerlendiriyorum.

Hâlâ ondan kaçmaya çalışabilirim. Çok uzun süredir araba kullanmıyoruz... Eminim kulübe dönüş yolunu bulabilirim. Sienna umarım şimdiye kadar beni arıyordur.

Sienna. Eğer ben uyuşturulduysam, o da uyuşturulmuş olabilir.

"Arkadaşlarıma geri dönmeliyim. Endişeleneceklerdir," diyorum ona. "Arkadaşların sensiz de iyi, güven bana."

Ona güven. Sanki bu şartlar altında makul bir şeymiş gibi. O bir katil. Gabe'i soğukkanlılıkla öldürdü. Ve şimdi de beni öldürecek.

"Seni burada bırakmayacağım. Bu halde eve gidemezsin. Ve bunu yapanların seni az önce benim yaptığım gibi kolayca sürükleyerek çıkarabilecekleri o kulübe geri dönmeyeceğinden de emin olabilirsin."

İşte bu kadar. Sahip olduğum tüm seçenekleri elimden aldı.

"Şehirde bir dairem var. Bunun etkisi geçene kadar benim boş yatak odamda kalacaksın. Eğer istemezsen seninle konuşmam bile."

Kapıları kilitledikten sonra vitesi tekrar takıp yola çıkıyor, bakışları yolla ellerim arasında gidip geliyor.

Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama sanki ağırlıklar tarafından aşağı çekiliyorlarmış gibi hissediyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kapanmaya devam ediyorlar ve birkaç dakika içinde uykuya dalıyorum.

Bölüm 34

Bash

BOUNCER, saçma sapan kuyrukta bir saat beklemeden içeri girmeme izin vermek için beni beş yüz dolar ödemeye ikna ediyor. Sienna ve Jovie'ye bile hizmet etmeyen vestiyerci kıza bir yüzlük daha veriyorum ve sonunda dans pistinin ortasında, terli, dönen vücutlarla çevrili bir yerde duruyorum.

Burası sidik gibi kokuyor. Sidik, alkol ve ucuz kolonya. Attığım her adımda yapışkan zemin ayakkabılarımı çekiyor ve alanın ortasında duran bara doğru giderken farkında bile olmadan üç kişi bana çarpıyor.

İşte orada Mallory'nin sarışın kafasını müziğin ritmine göre sallanırken, elinde pembe bir içki ve kulağına konuşan rastgele bir adam görüyorum. Sienna onun yanında duruyor ve Stardust'a bir şeyler söylemek için eğiliyor.

Stardust.

Yüzünde rahat bir gülümsemeyle güvenle orada durduğunu gördüğümde hissettiğim rahatlama elle tutulur cinsten. Dudaklarının bir şey söylemek için kıpırdadığını izliyorum ve sonra Sienna bir kahkaha atıyor.

İkinci bir tahminde bulunamadan ya da bir plan yapamadan onlara doğru ilerliyorum ama kimliğimi gizlemek için taktığım maskeye özel bir ilgi gösteren bir grup eli yüzü düzgün, kıkırdayan kadının yanından geçtiğimde dans pistinin derinliklerine doğru ilerlemiş oluyorlar.

Bu ortamlara dayanamıyorum. Etrafım o kadar sarhoş insanlarla çevrili ki, nerede olduklarını anlamakta zorlanıyorlar. Müzik her zaman çok gürültülü, parıltılı ışıklar çok parlak ve herkesi kesilecek sığırlar gibi bir araya topluyorlar. Sienna ve benim birbirimizle çelişmemizin bir başka yolu da bu, çünkü o böyle yerlerde başarılı oluyor.

İnsan kalabalığı arasında ilerlerken, içlerinden birini görebilme umuduyla yüzler denizini dikkatle tarıyorum ama tam bunu yaptığım sırada DJ ritmi düşürüyor ve ışıklar sönerek beni kör ediyor. Renkli flaşlar yeniden başladığında, izlerini kaybetmişim.

Büyük bir el omuzlarımı sarıyor ve beni olduğum yerde döndürmeye çalışıyor. Kıpırdamayınca Logan etrafımda dolanıyor, yüzünde o tanıdık, ürkütücü sırıtış beliriyor.

Onun acı dolu çığlıklarına dair anılar kafamda canlanıyor ve zihinsel olarak onu öldürdüğüm geceye geri dönüyorum. Bir an için zihnim, gözlerinden hayatın çekilişini izlemiş olmama rağmen hala karşımda canlı ve iyi bir şekilde durduğu fikrine ayak uyduramıyor.

Bir şeye cevap vermemi bekler gibi bana bakıyor ama ne dediğini duymadım. Derin bir "Ha?" çektim.

"Seni burada gördüğüme şaşırdığımı söyledim." Hayali bir maskeye dokunarak çenesini işaret ediyor. "Maske işleriyle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Ah... evet." Maske işleri mi? Ne sikimden bahsediyor bu? Beni tanıyabildiği için hayal kırıklığına uğradım.

"Bazı kadınların bunun için çıldırdığını biliyorum. Sende nasıl işe yaradığını bana söylemen gerekecek. Sienna burada mı?" Etrafına bakınıyor, kız kardeşimin adının geçtiği andaki ölümcül düşüncelerimden bihaber.

Öldürdüğü kız kardeşi. Ya da öldürmedi, sanırım.

Henüz.

Kahretsin, düşüncelerimi düzgün tutamıyorum.

"Buralardadır."

"Göz kulak olurum."

Elimi boğazına sarıp yapmaması için ısrar etmemek için kendimi zor tutuyorum ama uzun vadeli oynamayı unutmamalıyım. Bunun yerine, omzuna vurup tuvalete gitmekle ilgili bir bahane uyduruyorum, sonra da cevabını duyamadan uzaklaşıyorum.

Neyse ki Sienna tam olarak oraya kaybolmuştu.

Elim uzanıp kız kardeşimin koluna dolanıyor ve o kadınlar tuvaletine girmeden hemen önce onu erkekler tuvaletine çekiyorum. Onun çırpınan bedenini lavaboya doğru itiyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Saniyeler sonra, biri kolu deniyor, sonra kapıya vuruyor ve işemesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler bağıyor.

Sanki bunu herkes gibi dans pistinde yapamazmış gibi.

Sienna kollarını gövdesine sararak kendini toparlıyor. Eğer bir adamın onu oradan oraya fırlatmasına böyle tepki veriyorsa savunması üzerinde çalışması gerekiyor.

"Bash?" diye haykırıyor, gözlerini şaşkınlıkla kısarak. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

Kızın kaşları çatılıyor, gerçek kafasına dank edince ağzı şokla açılıyor. "Tanrım, onu gerçekten takip ediyorsun, değil mi?"

Yüzündeki iğrenmiş ifadeyi görmezden gelerek devam ediyorum. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Sana ne bundan? O *hiç kimse* değil, değil mi?" Sözlerime karşılık veriyor, inatla elini kalçasına götürüyor.

"Benimle oyun oynama. Senin amacın ne Sienna?"

"Pekâlâ, sonunda ele avuca sığmayan *Jovie*'den bahsetmeye hazır mısın?" Elleri havaya kalkıyor, parmakları huysuz bir şekilde kıpırdanıyor.

"Siktir git. Benimle nasıl bir oyun oynadığını sanıyorsun bilmiyorum ama kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok. Geri çekil ondan."

Aynaya doğru ilerliyor, makyajını incelemek için dudaklarını büzüyor. "Bizimle gelmesini ben istedim. Kafasını dağıtması gerekiyormuş gibi görünüyordu."

Sinir, milyonlarca küçük örümcek gibi boynuma tırmanıyor, sabrım tükeniyor. Beni tüketmeden önce bu öfkeyi serbest bırakmalıyım.

Bunu tartışmamız yüzünden yaptı.

"Neden seninle çıkarken kendini rahat hissetsin ki?" Düzgün bir sesle soruyorum, kendi duygularımın kurbanı olmamaya ve gerçek cevaplar almadan önce bunun acısını ondan çıkarmamaya kararlıyım.

Bu iki kadını kayıp bir köpek gibi takip ederek geçirdiğim onca zaman boyunca *bunu* nasıl gözden kaçırmış olabilirim?

Bana doğru dönerek sırtını tezgâha yasladı, mükemmel makyajlı ağzı kaşlarını çattı. "Bana *hiçbir şey* anlatmayacaksın, Bash. Onun olanlarla bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyorum. Cevapları bulmak zorundaydım."

Homurdanıyorum, parmaklarım saçlarımı avuçlamak için kafa derime geliyor. Kesinlikle deliriyorum - bu korkunç karmaşanın her yönüyle ilgili kontrolümü kaybediyorum.

"Neden bu işin peşini bırakmıyorsun Sienna? Bu seni hiç ilgilendirmez. Bunu ne zaman kafana sokacaksın?" Çılgılık atmak istiyorum ama sesimi eşit, tonumu alçak tuttuğumda kelimelerim çok daha ölümcül çıkıyor.

Başka biri yumruğunu kapıya vuruyor ve bir çalışan gelip kilidi açmadan önce sadece birkaç dakikamız olduğunu biliyorum.

İrkiliyor, kollarını göğsünü kavrayacak şekilde içeri çekiyor. "Seni önemsiyorum," diye mırıldanıyor zayıf bir sesle, son birkaç haftadır başıma bela olan kendinden emin haliyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Umurumda bile değil. Bunun artık seninle hiçbir ilgisi yok. Ondan uzak dur, yoksa seni zorlarım."

"Beni *yapmak* mı?" Ayaklarının üzerinde kayıyor, duruşu daha savunmacı bir hal alıyor. "Bu ne demek oluyor?"

"Test edilecek biri olmadığım anlamına geliyor."

Bana bön bön bakıyor. "Ne? Artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum, Bash. Ne zamandan beri benimle böyle konuşuyorsun?"

"Kendini ait olmadığın yerlere sokmaya başladığından beri." "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," diye çıktım. "Jovie'nin etrafında dolanmana da ihtiyacım yok. O, kendi hayatından sıkıldığı için bana ulaşmak için kullanacağın bir piyon değil."

"Onun sadece bir piyon olmadığını biliyorum. Artık arkadaşız ve ona değer veriyorum. Belli ki çok kötü şeyler yaşamış."

"Arkadaş mı?" Elimi yüzümde gezdiriyorum, ona karşı tamamen öfkeliyim. İhtiyacım olan son şey onun Stardust'a daha fazla dikkat çekmesi. "Sen arkadaş edinmezsin."

İğnelememi görmezden gelerek yüzünü düzeltiyor. "Madalyonum neden onda?" Omurgam bir ok gibi dikleşti. Bunu tamamen unutmuşum. Stardust'ı hastanede gördüğümünden beri boynunda asılı duruyordu. Sienna onun etrafında dolanıyorsa, ilk fark edeceği şeyin bu olacağını anlamalıydım. Özellikle de Stardust onun için bu kadar gizemliyken.

Uzun bir nefes alarak omuzlarımı silkiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Stardust'ın kolyeye nasıl sahip olduğuna dair hiçbir açıklamam yok, ona bir açıklama yapmak istesem bile.

Bu yüzden hızlıca, küçümseyerek reddetmeye karar veriyorum.

"Dışarıda buna tıpatıp benzeyen milyonlarca kolye var." "Benim olduğunu biliyorum," diye ısrar ediyor, topuğunu fayansa vurarak bir çocuk.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Onu kızdırmak ve konuyu saptırmak için zayıf bir girişimde bulunarak zorluyorum.

"Çünkü eminim, Bash. Ve senin kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bu rastgele kadının, senin kaybolduğun gece kaybettiğim aile yadigârına nasıl sahip olduğunu bilmek istiyorum."

Başımı sallayarak burnumu tutuyorum ve ayaklarıma bakıyorum, tüm bunları deli gibi görünmeden açıklamanın bir yolunu arıyorum. Bir şey bulamayınca, "Sana söyledim, bu bulaşmak isteyeceğin bir şey değil," diyorum.

"Artık bunu bir cevap olarak kabul etmiyorum."

"Ne dememi istiyorsun Sienna?" Öfkeden kudurmuş bir halde bağıriyorum.

"Bana onun senin için kim olduğunu söylemeni istiyorum. Neden bu kadar delirmiş bir ucube gibi onu gölgelerde takip ediyor. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum"

senin kaybolmanla bağlantılı. Bana *bir şey* söylemek zorundasın."

"Hayır, söylemem."

"O zaman ben kendim çözene kadar ondan uzak durabilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak," diye alay ediyorum, sinirli bir nefesle tıslayarak.

"Onu eve götürüyorum. Sen de gitmelisin. Logan'la ne halt ediyorsun?"

"Bu *seni* ilgilendirmez," diye karşılık veriyor. "Onu buradan öylece sürükleyemezsin. İyi vakit geçiriyor."

Biri anahtarı içeri sokarken kapının kilidi tıkırdıyor ve dönüyor. Sienna ve ben aynı anda sinirli çalışanla yüzleşmek için dönüyoruz, her ikimizin de ifadesi o kadar sert ki adamın adımları duraksıyor.

"Burada birlikte olamazsınız ve kapı kilitli olamaz..." diye mırıldanıyor ve Sienna kapıya doğru adım atarken sözleri yarım kalıyor.

Sienna onu tanımıyor. Hatta sanki o orada durmuyormuş gibi yanından geçip gidiyor ve son saniyede kapı aralığında durup omzunun üzerinden son bir sinir bozucu laf atıyor.

"Tamam, onu eve götür. Zaten bu gece Logan'la eve gideceğim."

Bununla birlikte, beni hoşnutsuz çalışan ve işemek için bekleyen erkeklerle baş başa bırakarak kulübe geri döndü.

"Gitmen gerek," diyor çalışan bana, başparmağını omzuna atarak.

Tartışmaya zahmet etmiyorum. Ne onunla ne de dışarıda duran ve ağzına kadar sıvı cesaretle dolu olan diğer pisliklerle. Bunun yerine, küçük kuzumu alıp buradan götürmeye kararlı bir şekilde dans pistine doğru ilerliyorum.

Bölüm 35

Jovie

Koyu kırmızılar ve morlarla kaplı karanlık bir odada uyandım; yatak odamın alıştığım parlak beyazıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yatak bulut gibi, kabarık ve yumuşak, ama başım hâlâ kıpkırmızı yastık kılıfının üzerinde patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bir gece öncesine dair hatırladığım son şey Sienna ve Mallory ile dans ettiğim. Geri kalan her şey bulanık ve yoğun beyin sisine kaç kez zihinsel bir el uzatmaya çalışsam da boş çıkıyor.

Sienna beni dans pistine çekmeden önce Mallory'nin ellerime tutuşturduğu kokteylleri içmeye ancak fırsat bulabilmişim, bu da zil zurna sarhoş olmamı mantıksız kılıyor. Ama biri bana ilaç vermiş olmalı. Tek açıklaması bu.

Ve o her kimse beni buraya getirmiş gibi görünüyor.

Doğrulacak kadar güç toplayabildiğimde, kendimi etrafı incelemeye zorluyorum.

Tatsız ve kişiliksiz. Bir misafir odası sanırım. Yorganımın zengin renkleri duvarlara ve özenle yerleştirilmiş dekorun rastgele parçalarına sıçramış. Gözlerim yanımdaki komodeye kaydığında, bir bardak su ve karalanmış bir notla birlikte duran iki beyaz hapı fark ediyorum.

Tanıdık, erkeksi el yazısını gördüğüm anda kanım donuyor.

Bunu iç. Kahvaltı mutfakta seni bekliyor. Araban sokağa park edilmiş.

Ben *onun* evindeyim. Ama nasıl?

Bana ilaç veren o olabilir mi?

Şu ana kadar ne kadar nazik ve şefkatli olduğuna bakılırsa, hiç sanmıyorum. Ama *yapamayacağını* söyleyecek kadar iyi tanımıyorum onu. Yoksa kendimi onun evinde nasıl bulabilirdim?

Yanımda bir titreşim sesi duyuyorum ve telefonum bir yastığın altından çıkana kadar bir dakika boyunca battaniyelerin arasında arama yapmak zorunda kalıyorum.

Sienna: *Dün gece eve sağ salım geldin mi?*

Demek doğruca eve gittiğimi düşünüyor.

Mesaja cevap vermiyorum. Bunun yerine mesajlarımdan çıkıp nerede olduğumu görmek için bir harita açıyorum. Eğer *onun* eviyse yakınlarda bir yerde olmalıyım. Yoksa nasıl her gece odama gelebilir?

New York'ta bir sokak görüldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yani, bir ev değil, bir daire. Evimden bir saat uzaklıkta bir daire.

Beni evimden bu kadar uzağa nasıl getirebildi ve ben buraya nasıl geldiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorum? Şehirde bir dairesi varsa ne iş yapıyor olabilir? Misafir yatak odasıyla mı?

Tabii burası *onun* odası değilse.

Bu adamın kim olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği kalın bir battaniye gibi üzerime çöküyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kemik kıran bir paniğe kapılıyorum. New York'a hiç gitmedim. Bu şehirde nasıl dolaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Tehlikeli bir mahallenin ortasında olabilirdim ve bunun farkında bile değildim.

"Siktir, siktir, *siktir*," diye fısıldıyorum kendi kendime, ellerimi yüzümde gezdirirken.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bahse girerim bana doğru yürüdü ve ben de omurgasız bir denizanası gibi onun kollarında eridim.

Kendimi sakinleştirmeliyim. Bir yabancıнын evinin ortasında kontrolsüz bir panik atağa kapılamam. Tek bildiğim, o kapının diğer tarafında beni bekliyor olabileceği. Sonra ne olur? Beni kollarına alıp yarattığı fırtınayı dindirecek mi?

Hayır. Eve gidene kadar sakin davranmalıyım.

Böylece panik atak başlayabilir ve o da benimle yatağa girip durumu düzeltebilir.

Evet, ben lanet bir aptalım.

Derin bir nefes alarak yorganı üzerimden atıyorum ve kendimi kontrol ediyorum, dün geceki kıyafetlerimin aynısını giydiğimi görmek hoş bir sürpriz oluyor. Beni soymak için hiçbir girişimde bulunmadı. *Bu sefer.*

Ayaklarımı sürüyerek geniş, bitişik banyoya giriyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum. Derin tonlar burada da düşünceli bir şekilde devam ediyor ve bir kadın tarafından dekore edildiği hissine kapılıyorum. Çiçekli duş perdesi ve soyut sanat eserleri pek erkeksi hissettirmiyor.

Evli olabilir mi? Bu odadan çıktığımda diğer tarafta beni bekleyen kızgın, hor görülmüş bir kadın bulma ihtimalim nedir?

Tanrım, bu tam bir kabus. Ama tek çıkış yolu buradan geçiyor.

Yatağı hızlıca toparladıktan sonra telefonumu elime alıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve kapıyı açıyorum.

Karşıma evimdeki iki katı büyüklüğünde, geniş, aydınlık bir koridor çıkıyor. Kafam karışmış bir halde yavaşça koridorun sonundaki merdivenlere doğru ilerliyorum ve yolumun üzerindeki diğer iki kapalı kapıyı not ediyorum. Basamakların tepesine ulaştığımda, aşağıdaki geniş oturma odasına bakıyorum, çenem neredeyse bir seviye düşüyor.

Tamam, daha önce düşündüğüm şeyi bir kenara bırakalım. Bir apartman dairelerinde yaşamıyor. Lanet olası bir *çatı katında* yaşıyor.

Bu adam ne iş yapıyor?

Eğimli tırabzanı her adımda daha sıkı kavriyorum, sinirlerim o kadar yüksek ki zar zor nefes alabiliyorum. Tek yapabildiğim, etrafta kimsenin beni onun zavallı tek gecelik ilişkisi gibi gizlice kaçarken yakalamamasını ummak. Eve getirdiği ve benimle birlikte olamadan bayılan o kolay kız gibi.

Umarım.

Yine de etrafta kimse yok. En alt merdivene ulaşip asansöre doğru yöneldiğimde, kocaman, siyah beyaz aile odasında bir şey gözüme çarpıyor ve zihnim yetişmeden ayaklarım beni ona doğru götürüyor.

Sanki buraya daha önce gelmişim gibi bir his var içimde. Bu odayla ilgili bir şey - benzersiz şekilde oyulmuş katedral tavanlar ya da zıt dekor - Çok tanıdık geliyor. Ama bu uzaktan bile mümkün değil. Bundan önce Styx'ten neredeyse hiç ayrılmadım ve haritamın gösterdiği yere hiç gitmediğimden eminim.

Kanepenin üzerinde soyut bir sanat eseri var, o kadar büyük ki neredeyse tüm duvarı kaplıyor. İnce, açık sarı fırça darbeleri, beyaz bir tuvale karşı kalın, siyah ve koyu kahverenginin aynası konumunda duruyor. Yin ve yang sembolü gibi, sadece dağınık ve kaotik.

Resimdeki sarı, siyah beyaz odadaki tek renk lekesi. Sarının tuvale yayılma şekli, saç telleri veya iplik gibi çok ince ve uysal, tanıdık geliyor. Yine de bunun ne olabileceğine dair bir fikir yürütemiyorum ve birisinin içeri girip beni görebileceğinden endişelenecek kadar çok zaman geçirdim. Ağzımı kapatıp gözlerimi kaçırarak, aile odasından çıkıp mutfığa gittiğini söyleyebileceğim karanlık koridora doğru dönüyorum.

Bu yerin en şaşırtıcı yanı, onunla ilgili herhangi bir şeyi gösteren tek bir kişisel hatıranın bile olmamasıdır. Ne aile fotoğrafları, ne de

İlginç hayranlıklar, kitap yok... Gerçek bir *insan* olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Uzaktan kişisel olduğunu hissettiren tek şey o resim ve o da bir yerden aldığı rastgele bir sanat eseri olabilir.

Bu çatı katı bir evden çok bir müzeye benziyor.

Mutfak, ya eski sevgilisine seçtiği ya da kesinlikle zevksiz birini işe aldığı aynı mülayim, kişisel olmayan dekordan daha fazlasını sunuyor. Söz verdiğim gibi, adanın ortasında plastiğe sarılmış büyük bir tabak yemek duruyor ve onu görünce midem gurulduyor. Yine de onun hazırladığı hiçbir şeyi yeme şansım yok. Hele ki beni uyuşturup buraya getiren kişi olma ihtimali varken.

Bunun yerine, ışısız koridorda daha da ilerleyerek sonunda karşılıklı duran iki siyah kapıya doğru ilerliyorum. Elimi ilk altın topuza doladığımda kilitli olduğunu görüp hayal kırıklığına uğruyorum.

Geri dönmeliyim. O hangi cehennem gibi kara delikte kaybolduysa oradan dönmeden önce buradan çıkmalıyım. Bunun yerine diğer düğmeyi deniyorum, avucumla dönüp kilidi açtığına hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Ağır kapı sallanarak büyük bir yatak odasına açılıyor. Duvarlar ve tavan, tavandan tabana pencereden içeri süzülen tüm güneş ışığını emen mat siyah boyayla kaplanmış. Karşımda, kabarık siyah bir yorgan ve bir yığın yastıkla özenle hazırlanmış, maun ağacından dört direkli büyük bir yatak duruyor.

Bu his beni tekrar vurdu. Tanıdıklık.

Tanıma.

Zihnim anıyla savaşıyor, onu bulanıklaştırıyor ve ben onu yakalayamadan kovalıyor. Tam olarak hatırlayamadan önce.

Yakalanma endişesi olmadan etrafı incelemek için kendime zaman tanıyarak odanın içine doğru bir adım daha atıyorum. Burada neden bu kadar rahat hissettiğimi açıklayabilecek *bir şeyler* hatırlamak için çaresizce zihnimi yokluyorum.

"Burası mutfak değil," diyor sabırlı ve düzgün bir ses arkamdan.

Yerimde dönüyorum, gözlerim *onunkilere* takılınca kalbim göğsüme çarpıyor Yüzüm. Tek toplayabildiğim utangaç bir gülümseme.

Yakalandım.

"Burası senin odan." Meraklı, sinir bozucu bir kızıdan aptalca bir açıklama. Belli ki burası onun odası.

"Öyle." Bir kez başını salladı, omzunu kapı çerçevesine yasladı.

Her zamanki siyah kot pantolonunu ve kapüşonlu tişörtünü giymemiş. Onun yerine koyu gri bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymiş, kömür kravatını gevşetmiş.

boynunda.

Maske bir kez daha yüzünde yok ve onu takip takmamaya neyin karar verdiğini merak ediyorum.

Benimle birlikte odaya girmedi. Bileğimden tutup beni dışarı sürüklemedi. Aslında, mahremiyetini ihlal ettiğim için bana kızgın bile görünmüyor.

"Sadece bakıyordum..." Göğsümden fırlamasını engellemek için elimi kalbimin üzerine koyarak anlatmaya başlıyorum.

Beni durdurmak için başını sallıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Senden saklayacak hiçbir şeyim yok, Stardust."

Gerçek kimliğin dışında hiçbir şey, demek istiyorum, bariz olanı işaret ederek. "Beni neden buraya getirdin?"

Cevabı hemen geliyor. "Seni güvende tutmak için."

"Neyden güvende?" Sesim titriyor, kollarımı iki yana açıyorum. "Her zaman etrafta görünen tek ortak tehdit sensin."

Gabe'i öldürdüğünü öğrendiğim gecedan beri konuşmadık. Eğer etrafımda olduysa bile, onu göremeyeceğim bir yerde, karanlığın içinde kaldı. O zaman bana söyledikleri hakkında ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyorum, ya da açıklamalarını yaparken takındığı tutku hakkında.

"Dün gece etrafında olan tehdit *ben değilim*."

"Arkadaşımın bir tehdit olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Çünkü bu saçmalık."

Nefesini üfleyerek gözlerini tavana dikti ve kapı aralığından uzaklaşarak odanın içine doğru yürümeye başladı. Bana doğru. "Sienna da öyle biri değil. Henüz değil."

Ağzım kurudu.

"Onun adını nereden biliyorsun?" Fısıltıyla soruyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, bu şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha fazla bir ihlal gibi görünüyor. Beni takip etmesi ve peşimi bırakmaması ayrı bir şey. Başka birinin hayatına giriyorsa bu davranışını haklı çıkarabileceğimi sanmıyorum.

Biraz da kıskanç olabilirim. Ama bu duyguyu geldiği psikotik çukura geri tikiyorum.

O yanımdan geçerken kaslarımın kaskatı kesilmesine aldırmadan yanımdan geçiyor, sonra pencereye doğru ilerliyor ve orada durup New York silüetini seyrediyor. Odadaki Deja Vu'na o kadar kaptırmıştım ki kendimi, dışarı bakıp etrafımı değerlendirmeyi bile denemedim.

Aptal, kolay bir av.

"Tabii ki biliyorum." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sanki kaçırdığım hastalıklı bir iç şaka varmış gibi kıkırdıyor. Ona küçümseyici bir bakış attığımda gülümsemesi bozuluyor. "Senin hakkında her şeyi biliyorum," diye düzeltiyor.

Bunun bunu nasıl daha az rahatsız edici hale getirmesi gerektiğinden emin değilim. Korkarım ben onunla her neyse ona bulaşmışken Sienna'ya yakınlaşmak ona pahalıya mal olabilir. İkisini nasıl tamamen ayrı tutacağımı bulmam gerekecek. Gerçi ne zaman geleceğini kontrol etmenin bir yolunu bulabilirsem, bu ilişkiyi tamamen bitirebilirim.

Tekrar pencereden dışarı bakmak için dönmüyor. Onun yerine gözlerini bana dikeyor, gözlerini kırpmadan önce gözlerinin içinden savunmasız bir hüzün geçiyor ve kayboluyor.

"Gitmeliyim," diyorum başparmağımı omzuma atarak. Mırıldanarak onaylıyor ama ikimiz de gitmek için harekete geçmiyoruz.

"Bana ilaç mı verdin?" İyice düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duymuyorum. Bilmek istiyorum.

Başını iki yana sallıyor, omuzlarını çevirip tamamen bana bakıyor. "Sana asla zarar vermem," diye mırıldanıyor, gözleri acıyla kırıışmış. "Seni arabadan içeri taşıdım, misafir odasına yatırdım ve dinlenmeye bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, seni itiraf edebileceğimden çok daha fazla kontrol ettim ama hiçbir sınırı aşmadım. İçkine kimin ilaç kattığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece onlar yapmadan önce seni oradan çıkardığım için mutluyum."

Başım öne eğildi, bakışlarım utanç içinde yere kaydı. O olmadığını bilmeliydim. Sırf yollarımız alışılmadık bir şekilde kesiştiği için kötü bir şey olduğunda onu suçlamak çok kolay. Kim olduğunu itiraf etmeyi reddetmesi ve hala utanmadan kendisi olması yüzünden.

Kim bu gizemli adam ve nereden geldi? "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum göğsümün içinde.

Bana doğru sessizce yürüyor ve birkaç santim ötemde duruyor. Bunu biliyorum çünkü ayakları gözümün önünde beliriyor, koyu kırmızı halıya karşı siyah deri.

"Bunu telafi edeceksin," diye mırıldanıyor, parmağını uzatıp çenemin altına sokuyor, sonra başımı yukarı doğru iterek beni karanlık bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

Yüzünde birkaç dakika önce bu odaya giren sakin, uysal adamı arıyorum ve bulamıyorum. Tüm tavrı yeniden değişti.

Gecenin bir yarısı beni kaçıran ve bana haksızlık ettiğini düşündüğü kişileri öldüren o baskın yırtıcıya geri döndü. Kendimle ilgili nefret ettiğim tüm çirkin ve ağza alınmayacak şeyleri özümseyen, benimkini temizlemek adına ruhunu kirleten kişi.

Bunu nasıl bu kadar çabuk yapıyor bilmiyorum, bir düğmeyi ç e v i r i p kişilik değiştirir gibi.

"Yapacak mıyım?" Şakacı bir şekilde takılıyorum, kabul etmek istediğimden çok daha fazla tahrik oluyorum.

Aramızdaki bu oyun bağımlılık yapıcı hale geldi.

"Yapacaksın," diye garanti veriyor, dişlerinin arasındaki o güzel, dolgun dudağı emerken kaşlarını birbirine kenetleyerek o tuhaf yeşillerin üzerine bir gölge düşürüyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye hırlıyor alçak sesi. "Şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

İtaat ediyorum, ondan önce yere düşüyorum. Amım şimdiden beklentiyle ısınmaya başladı.

Becerikli parmakları beline sarılı ince deri kemerin mandalını yavaşça açıyor. Dudaklarımı yalıyor, boğazımdaki yumruyu yutuyorum, tam o sırada bileğini oynatıyor ve hızlı bir hareketle kemeri çekip çıkarıyor. Deri yüksek bir sesle havaya uçuyor ve ben sesle sığıyorum, bu da onun gözlerinin sessiz bir heyecanla açılmasına neden oluyor.

Kemerin diğer tarafını tutuyor, uçlarını bir araya getirerek bir halka oluşturuyor ve boynuma doluyor. Ona bakıyorum, kemeri arkamdan sıkarken ellerim yanlarımda sallanıyor, ancak inlediğimde duruyor.

"Ağzını aç," diye emrediyor ve ben emri kabul etmeye fırsat bulamadan parmağını dudaklarımın arasına sokuyor.

O geri çekilmeden önce boğazımın arkasına çarpıp dilime doğru kıvrıldığında öğürme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Parmaklarının ucu dudaklarımın üzerinde daireler çizerek tükürüğümü etrafa yayıyor.

"Ne kadar da pis bir kuzusun. Seni temizlememe izin ver."

Onda beni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de kimliğinin ardındaki gizemdir. Belki de dün gecedan kalan uyuşturucular hâlâ sistemimde ve tepkilerimi etkiliyor. Belki de sahip olduğumu hiç bilmediğim bir sapkınlıktır.

Ya da belki... onun bir parçası içimdeki en karanlık parçalarla konuşuyor, onları ışığa çıkmaya ve daha önce hiç olmadıkları gibi görülmeye teşvik ediyor.

Bu rahatlatıcı. Ve bunu yaparken kendimden bir parçayı da inkâr ediyormuşum gibi hissettiğimde onu inkâr etmeyi imkânsız kılıyor.

Ellerim elbise pantolonunun düğmelerini açmak için yukarı kalkıyor ve o da buna izin veriyor, ben pantolonu aşağı itip ereksiyonunu dışarı çekerken yer açmak için kemeri tutuşunu hafifçe gevşetiyor. Her iki avucumu da uzunluğunun etrafına sarıyorum, onu tabandan ucunun hemen altına kadar kaplıyorum ve yukarı ve aşağı pompalamaya başlıyorum. Kalçalarını kavrayışına doğru kaydırarak daha fazla sürtünmeye neden olurken hareket tatmin edici bir uğultu kazanıyor.

"Ağzını üzerime koy," diye talimat veriyor. Hiç tereddüt etmiyorum.

Dilimi düzleştirerek, ucunu yüzey boyunca kaydırıyorum, sonra alttan şaftının tabanına doğru kaydırıyorum ve tekrar yukarı çıkıyorum.

Onun onayı boğazımdaki kemerin sıkışmasından anlaşıyor.

Yerde kıvranıyorum, kalçalarımı oynatıyorum, böylece uyluklarım zonklayan merkezime sürtünüyor. Kulağa ne kadar yanlış gelse de onu içimde istiyorum. Bir saat önce, bu adamın beni uyuşturduğunu ve New York'un rastgele kötü bir mahallesine attığını düşünmüştüm. Şimdi ise dudaklarımı onun sikine doluyor ve dayanabildiğim kadarıyla boğazıma kadar sokuyorum.

Hayat böyle komik işte.

Başını arkaya yatırıyor, kalçalarını öne doğru iterek dayanamayacağımı sandığım son bir santimlik kısmı da boğazıma sokuyor. Dudaklarım kasıklarıyla buluşuyor ve tam öğürmek üzereyken geri çekiliyor ve işlemi tekrarlıyoruz.

"Siktir," diye söyleniyor, kemeri biraz daha çekerek. "Ne kadar iyi bir kızsın, her şeyimi alıyorsun."

Solunum yollarımın kapanma tehdidi, ereksiyonuna karşı daha hızlı hareket etmemi sağlayan bir heyecan katıyor, böylece hiç nefes alamadan bitirebilir. Sikinin dibine sarılmanın ve ağzıma yönlendirmeyen boştaki elim bacaklarımın arasına kayıyor ve klitorisimi okşuyor.

Buna birkaç dakika daha devam ediyoruz ve ağzımı o kadar sert sikiyor ki, bir saniyeliğine durduğunda çenem düşmek üzereymiş gibi hissediyorum ve sonra sıcak cum boğazımdan aşağı püskürüyor. Yine de onları durdurmaya cesaret edemiyorum. Onun yerine emmeye devam ediyorum, inlemeleri yükselene ve daha fazla dayanamayacağı belli olana kadar her son damlayı çekiyorum.

Elim tüm zaman boyunca klitorisime karşı çalışıyor ve tam olarak doyduğunda, meşhur kenarın üzerine düşüyorum, orgazmım içimden geçerken başımı yumruğuna karşı coşkuyla geri atıyorum.

Her şey sakinleştğinde, işaret parmağımla dudaklarımdaki dölleri sıyırıp emerek temizliyorum ve tüm bu süre boyunca kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Hayatımda gördüğüm en enfes şeysin, özellikle de boşalırken," diye mırıldanıyor ve parmağını usulca çeneme koyarak başımı yukarı kaldırıyor. "Benim olduğun için inanılmaz derecede şanslıyım."

Buna itiraz etmek istiyorum. Ona ait olduğumu iddia etmesi için kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile olmadığını hatırlatmak istiyorum.

Bunun yerine sessiz kalıyorum ve o da bunu yeterli bir kabul olarak algılayıp kemeri başımın üzerinden geçirip pantolonunu yeniden ayarlıyor.

"Hadi seni eve götürelim," diyor tekrar toparlandıktan sonra, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Beni asansörden çıkarıp arabama kadar götürüyor, hatta eve güvenli bir şekilde gidebilmem için dolambaçlı sokaklarda bana yol göstermeyi teklif edecek kadar ileri gidiyor. Yine de reddediyorum. Bir saat önce fark edilmeden gizlice kaçmaya çalışırken görünmekten endişe ettiğim tek gecelik atılmış kıza resmen dönüştüğüm gözümünden kaçmıyor.

Yanağıma veda öpücüğü kondururken kulağıma "Bu gece görüşürüz," diye söz veriyor.

Ve ilk defa bunu dört gözle bekliyorum.

Bölüm 36

Bash

EBEVEYNLERİMDE YEMEK bu hafta her zamanki gibi sıkıcı. Sienna ile aramda Stardust yüzünden yaşanan gerginlik yemeği daha da çekilmez hale getirdi.

Yemeğin ilk yarısında beni görmezden geldi, sonra annem Kristal Kulübe hakkında konuşmaya başlayınca yaklaşımını tamamen değiştirdi ve ne kadar kızgın olduğunu anlamam için bana ters ters bakmanın daha etkili olacağına karar verdi.

Sanki kızmak için bir sebebi varmış gibi.

Ana yemeği atlatmıştık ve tatlıdan önce kalkmak için bahanemi hazırlıyordum ki babam sandalyesinde arkasına yaslanıp peçetesini masaya fırlattı. Annem çenesini göğsüne indirmeden önce karşımda geriliyor.

"Sana söyleyecek haberlerim var," diye başlıyor babam.

Yüzündeki kırışıklıklar kaşlarını çatmasıyla daha da derinleşiyor ve hayatımda ilk kez konuşmakta zorlandığımı fark ediyorum.

"Neymiş o?" Sienna sabırsızca itiyor. Gözlerimi uyarırcasına ona çeviriyorum ama o bunu görmek için bana bakmıyor.

"Sana nasıl söyleyeceğimizi bulmaya çalışıyorduk ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapmanın iyi bir yolu yok."

Tekrar duraklıyor, dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapışmış. Annem sonunda gözlerini kaldırıyor, normalde mutlu olan yüzünde sert bir ifade beliriyor.

"Babana beyin kanseri teşhisi kondu," diyor kadın, sesi soğuk ve mesafeli.

Sienna'nın nefesi kesiliyor.

Beynim kısa devre yapıyor.

"Ne kadar zamanı kaldığından emin değiller ama çok uzun değil."

"Hayır." Sienna başını sallıyor. "Bu tür şeyler için çok yeni teknolojiler var. İkinci bir görüş alacağız. Bir şeyler buluruz."

"Kanser çok agresif. Zaten çok fazla yayıldı."

"Eminim daha fazla zaman kazanmak için yapabileceğiniz bir şeyler vardır..." Sienna tartışmaya devam ediyor ama annem başını sallıyor ve sözler kesiliyor.

Daha fazla zamanı yok. Bize sadece başka seçenekleri olmadığı için söylüyorlar.

"Her şeyi araştırdık," diyor ona, sesi ciddi geliyor.

"Ne zamandır biliyorsunuz?" Soru şimdi babamıza yöneltilmiş, suçlama açık. Biz burada haftalarca hiçbir şey olmamış gibi otururken bizden ne kadar zamandır sakladıklarını bilmek istiyor.

"Üç ay."

"Ne?!" "Ben hastaneden çıktıktan sonra mı oldu bu?" diye sorduğumda Sienna da aynı anda çığlık atıyor.

Annem Sienna'nın kızaran yüzünü görmezden gelerek bana dönüyor ve sakince cevap veriyor: "Test sonuçlarını taburcu olduğun gün aldık."

"Bu saçmalık. Nasıl olur da aylarca bu yemekler boyunca burada oturup tek kelime etmezsiniz? Ya yardım edebilseydik?" Sienna gözle görülür biçimde üzgün. Duygularını herkesin görebileceği şekilde koluna takıyor. Ve şu anda çok kızgın.

Ve incinmiş.

Ve yıkılmış durumda.

Tüm bu duyguları ben de yaşıyorum ama kaşlarımı çatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Yardım edemezsin Sienna. Kimse edemez," diye homurdanıyor babam.

"O zaman neden en azından seninle geçireceğimiz zamana öncelik verebilmemiz için bilmemizi istemedin?"

"Acıdığım için yanıma gelmenizi istemedim. Akşam yemeklerimizi birlikte yiyoruz. Bu daha önce sahip olduğumuzdan daha fazla."

Sienna ona öylece bakıyor, gözleri düşmesine izin vermediği yaşlarla parlıyor. Annem yine başını eğip peçetesiyle dudaklarını siler gibi yaparken, babam yüz ifadesini değiştirmiyor; hâlâ duygularını gösteremeyecek kadar inatçı. Birbirimize o kadar benziyoruz ki, bu beni hasta ediyor.

Teşhisi ben buraya döndükten sadece birkaç hafta sonra kondu. Sienna hâlâ hayatta ve iyi durumdayken, Tabiat Ana onun yerine kendi canını almaya karar vermiş olabilir mi?

Zaman geçtikçe bu durum daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyor.

Annemle babam sonraki yirmi dakikayı, son üç ay içinde babamın prognozu hakkında kendilerine söylenen her şeyi hatırlayarak geçiriyor. Ve tıpkı Sienna'nın önerdiği gibi, ellerindeki her seçeneği araştırmış gibi görünüyorlar. Hiçbiri mümkün değil.

"Kanser kemiklerine ve kanına yayılmış. Tümörü beyninden çıkarsak bile daha fazla ana organına yayılma ihtimali var. Bu kadar az bir ödeme için bu kadar büyük bir ameliyata girme riskine değmez."

Sienna sonraki yirmi dakika boyunca onları daha fazla soruyla sıkıştırıyor, ta ki babam daha fazla dayanamayacağına karar verip sandalyesine geri oturana kadar.

"Yukarı gel," diyor bana, başıyla merdiveni işaret ederek.

Annem dudağını ısıyor, itiraz etmek istiyormuş ama edemiyormuş gibi ikimizin arasına bakıyor. Sienna gözlerini deviriyor, sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor.

"Elbette," diyorum ona, isteksizce yerimden kalkarak.

"Uslu dur," diye uyarıyor annem, Sienna yavaşça ayağa kalkarken küçümseyici bir alay ifadesi takınıyor.

Son zamanlarda ona karşı bu kadar cesur olmasının nedeni buydu. Onun merhametine kalmıştı.

Bir adım gerisinden merdivenleri çıkıp koridora iniyorum, ofis kapısının kilidini açıp önce benim girmemi işaret ederken arkasında bekliyorum.

Odaya ilk adımımı attığım anda anılar sel olup akıyor -gerçekte var olduğundan bile emin olmadığım bir zamanın geri dönüşleri. Kulağıma başka bir hayatın fısıltıları çalınıyor ve gözlerim mekânı tararken, burada *daha önce* neler yaşandığına dair hâlâ kanıtlar olduğuna yemin edebilirim. Zihnim beni, yaptığı ölümcül atıştan dolayı duvarlarda kan lekeleri olduğuna ikna ediyor. Ama ne zaman kendime kontrol etme izni versem, her yüzey temiz kalıyor.

"Buraya kadar geldiğin için teşekkürler," diyor babam, benim iç savaşlarımdan habersiz. "Meraklı kulaklar olmadan sohbet etmek istedim."

Masasının etrafında dönüyor ve pelüş deri koltuğuna gömülüyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, kendimi onun hastalıklı görünümünü değerlendirirken buluyorum. Sienna'nın ya da benim onda bir sorun olduğunu nasıl fark etmediğimizden emin değilim. Belli ki dikkatli gözlerimizin önünde solup gidiyordu.

Ama bu zayıflamış illüzyona daha önce bir kez kanmıştım ve bu hayatıma mal olmuştu.

Onu ölçüp biçtiğimi fark etmeden önce karşısındaki sandalyelerden birini çekip oturdum ve devam etmesi için başımı salladım.

"Bunun bizim için hassas bir konu olduğunu biliyorum, Tarikat'a olan bariz hoşnutsuzluğun göz önüne alındığında..." diye başlıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Annemin önünde açıkça konuşacak kadar kendine güvenmediği tek şey şovenist kardeşliği.

Uzun, sabit bir nefes alarak devam etmesini bekliyorum.

"Sen benim tek oğlumsun Sebastian," diye devam ediyor, bu konuyu açtığımızda her zaman yaptığı gibi. Benim bu konuda ne söyleyeceğim umurunda bile değil. Sadece kendi tarafını ortaya koymak istiyor ki beni de katılmam için manipüle edebilsin. "Lancaster mirasını devam ettirmek için son umut sensin."

"Sienna'nın damarlarında da aynı miktarda Lancaster kanı dolaşıyor."

Başını sallayarak elini aramızda gezdiriyor ve beni reddediyor. "Sienna hangi aileye katılmayı seçerse seçsin çok değerli bir varlık olacak ama kocasının adını devam ettirmek zorunda kalacak, benimkini değil."

Onun arkaik mantığını görmezden gelerek ve gözyaşlarımı bastırarak omuz silkiyorum. Beni ne kadar sinirlendirdiğini belli etmeden gerginliğimi azaltmanın tek yolu bu.

"Bunun Tarikat'la ne ilgisi var?"

"Tarikat'ı reddeden ilk miras sensin. Bunu biliyor muydun? Yüz elli yılı aşkın bir süredir örgütümüz var ve hiç kimse kardeşlikte hak ettiği yeri terk etmeyi seçmedi."

Bileğimi karşı dizime dayayarak, "Ben hayatım boyunca aykırı davrandım," diyorum.

"Evet, öyle yaptın. Ama beni utandırmaya devam etmene daha fazla izin veremem. Hele de zaman aleyhime işlerken. Ait olduğun yere gelmenin zamanı geldi."

Kanım kaynıyor, kalbim tehlikeli bir ritme giriyor. *Onu utandırmak mı?* Hayatım boyunca karşımda oturan adamı gururlandırmak için yapabileceğim tek bir şey bile yoktu. Sınavlarda başarılı olmak, şampiyonluklar kazanmak, ödüller kazanmak... Bunların hiçbiri onun için yeterli değildi. Onun sadist kardeşliğine katılmanın da farklı olacağına inanacak kadar hayalperest değilim.

"Ben Tarikat'a ait değilim," diye ısrar ediyorum dişlerimi sıkarak.

Bir an beni düşündü, ağzı doğal kaşlarını derinleştiren sert bir çizgiye bastırılmıştı. Ben de ona meydan okuyarak öylece bakıyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor sonunda ve eğilip alt çekmecelerinden birini açıyor.

Çekmeceyi açarken geriliyor, hareketin neden olduğu acı yüzünden yüzü buruşuyor. İyi olup olmadığını sormaya zahmet etmiyorum, o da benden yardım istemiyor. Bunun yerine, bu sefer çok daha yavaş bir şekilde kendini toparlıyor ve bir rulo bıçağı aramızdaki masanın üzerine bırakıyor.

"Bunlar benim av bıçaklarım," diye söze başladı.

Bu seti daha önce de görmüştüm. Yıllar önce, Tarikat'a katılma konusundaki tereddütlerimi itiraf etmekten hâlâ çok korktuğum zamanlarda, beni babalar ve oğullar etkinliklerine sürüklerdi. Bunları bir kamp gezisinde getirmişti. Hatırlıyorum, çünkü o

kabzasına işlenmiş Lancaster armasını gösterdi ve altı kuşaktır nasıl elden ele geçtiğini anlattı.

"Bir gün onları sana vermek istiyorum. Ama önce hak etmen gerek." Doğal olarak.

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Ses tonum düz ve ilgisiz bir şekilde soruyorum.

"Sadece birkaçımızla planladığımız küçük bir av gezimiz var. Sana neyle ilgili olduğumuzu gösterebilirim ve kararını o zaman verebilirsin."

Bunu söyleme biçiminde sinsi bir şeyler var. Sanki bu geziye çıkmak benim için her halükarda bir karar olacakmış gibi. Annemden sakladığı şey *buydu*. Ama tam reddetmek üzereyken beni durduruyor.

Bıçakları bana doğru iterek, "Babanla son bir yolculuğa çık," diye beni suçluyor.

Benden beklediği gibi onlara bakmak yerine, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve seçeneklerimi düşünürken onları tamamen görmezden geliyorum.

Bu bana muhtemelen onlar hakkında genelde kaçırdığım bazı bilgiler verebilir. Zaten askere alınmayı düşünüyordum. Ölmekte olan bir adamın bunun kendi fikri olduğunu düşünmesine izin vermek çok mu kötü olurdu? Onun iyiliği için katıldığımı?

Kardeşlerin işlerini üye olmayanlarla tartışmamaları gerekir ama bu pislikler bunu kendilerine saklayamazlar, özellikle de birkaç kadeh içtikten sonra. Sienna'ya ya da bana karşı kötü bir şey planlayan biri varsa, eminim beni bununla tehdit etmenin cazibesine karşı koyamazlar. Özellikle de artık onlardan ne kadar nefret ettiğimi bildiklerine göre. Bu yolculuk, hemen katılma taahhüdü olmadan, arzuladığım bilgiyi almak için ihtiyacım olan şey olabilir.

Daha fazla düşünmeden "Peki," dedim.

Bir gece kalacağım, toplayabildiğim kadar bilgi toplayacağım, sonra da onlar gittiğimi fark etmeden ortadan kaybolacağım.

Ellerini kutlama için bir kez çırparken gülümsemesi anında genişliyor. "Pişman olmayacaksın."

İçgüdülerim tam tersini söylüyor.

Bölüm 37

Jovie

Sienna ertesi sabah Old Soul'da, "BABAMIN KÜÇÜK ÇOCUKLAR KULÜBÜ her yıl bu yardım balosunu düzenler," diye selamlıyor. "Benimle gelmelisin. Mallory genelde peşime takılır ama sınavları var ve sanırım erkek arkadaşıyla kavga ediyor."

Başımı sallayıp teklifi hemen reddedeceğim ama önce onu dinlemem için parmağını kaldırarak sessiz bir ricada bulunuyor.

"En son birlikte dışarı çıktığımızda işlerin biraz garipleştiğini biliyorum," diye araya giriyor sivri bir bakışla.

Hala ne olduğunu tam olarak açıklayamadım. Çoğunlukla kulüpten nasıl ayrıldığıma dair hiçbir fikrim olmadığı için, ama aynı zamanda evime girip beni uyurken izleyen adamla olan karmaşık ilişkiyi nasıl tarif edeceğimi de bilmiyorum. Ertesi gün olanları itiraf etmek, ona uyuşturulduğumu ve bir saat uzaklıkta yabancı bir adamın çatı katına götürüldüğümü söylemekten neredeyse daha kötü. Beni odasında bulduktan sonra yaptıklarımızdan bahsetmiyorum bile.

"Ama!" Beni anılarımdan kopararak devam ediyor. "Bu kulübe gitmekle aynı şey değil. Bu siyah kravatlı bir etkinlik. Süper şık. Ve tüm zaman boyunca yanından ayrılmayacağım. Aslında içmemize bile gerek yok. Gerçi alkol bu tür şeyleri daha az çekilmez hale getiriyor."

"Bilemiyorum..."

"Elbiseni alacağım," diye ekliyor, ellerini yalvarırcasına birbirine vurarak.

"Bunu düşüneceğim."

Uzun, dramatik bir nefes vererek tezgâhın üzerine eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Bakın, babam bize ölümcül kanser olduğunu söyledi. Bu aptal balo şu anda olmak istediğim son yer ama gideceğime söz verdim bile."

"Bunu duyduğuma üzuldüm."

Elini aramızda sallayarak başını sallıyor. "Üzülme. Sadece benimle gel."

Ve işte böyle, beni tuzağa düşürdü. Şimdi bu teklifi nasıl reddedebilirim?

"Peki," diye yumuşuyorum ve kahvesini almak için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Rosie'yi her gün onları bedava almaya başlayacak kadar yıprattı.

Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu onun süper gücü gibi görünüyor.

"Baban için gerçekten çok üzgünüm." İçkiyi ona uzatıyorum, sesim samimiyetten kırılıyor.

Sienna omuz silkiyor. "Ölüm kaçınılmazdır. Keder bir ayrıcalıktır. Birini imkânsızı isteyecek kadar sevdiğin anlamına gelir - sonsuza dek yaşamasını." Kahvesinden bir yudum alıyor, tadına bakınca gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"O yaşlı, bu yüzden eninde sonunda geleceğini biliyordum," diye soğuk bir şekilde ekliyor ve okul ödevlerine başlamak için her zamanki masasına doğru ilerliyor.

Ama söylediği şeyi aklımdan çıkaramıyorum. *Bu, birini imkânsızı isteyecek kadar sevdiğin anlamına geliyor - sonsuza dek yaşamasını.*

Benim babam yok. Annemle aramızın bozuk olduğuna şüphe yok. Onun ölmesini asla istemem ama sonsuza kadar yaşamasını istediğimi söyleyebilir miyim?

Acımasızca dürüst olmam gerekirse, *hayır*.

Bu şekilde hissettiğimi hayal edebildiğim tek insanlar Halen ve Kennedy ve onların da bu duyguyu paylaştığından emin değilim. Kendi annem ben öldüğümde hastaneye gelmedi ve geri döndü. Daha da kötüsü, benim ölümümde parmağı vardı, bu yüzden kesinlikle böyle hissetmiyor.

Sienna haklı, keder bir ayrıcalıktır. Ben ne kadar zavallı bir insanım ki buna neredeyse hiç sahip değilim?

Gözlerim onu dükkânın karşısında buluyor. Baktığımı hissediyor ve başını bilgisayarından kaldırıp gülümsüyor. Bu listeye ekleyebileceğim sandığımdan daha fazla insan olabilir.

Onu kaybetmek yıkıcı olurdu. İnsanlarla arkadaşlık kurmayı bıraktığımı, kendi küçük balonumda yalnız yaşamaktan tamamen memnun olduğumu sanıyordum. Kabul etmedikleri bir şey yaptığınız anda sizi terk edeceklerse ne anlamı var ki? Aralardan sızmayı ve hayatıma girmeyi başardı.

Rosie de öyle.

Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de... gizemli adamımla da aynı.

Birini sevmek için tek ön koşul kan bağı değildir. İnsanları en beklenmedik yerlerde bulmak ve onlarsız bir hayatı hayal edemeyeceğiniz kadar kalbinizde yer edinmelerini sağlamak tamamen mümkün.

Onlar için üzülür ve sonsuza dek yanınızda olmalarını istersiniz.



Sienna elbisemi almayı teklif ettiğinde, bunun birlikte alışverişe çıkacağımız ve faturayı onun ödeyeceği anlamına geldiğini düşünmüştüm. Bana mesaj atıp adresimi sorduğunda ve ertesi gün işten sonra yolda olduğunu söylediğinde aceleyle duş aldım, biraz makyaj yaptım ve panikle evimi temizledim. Tamamen onun uğrayacağını, hızlıca bir göz gezdireceğini ve sonra yolumuza devam edeceğimizi umuyordum.

Bunun yerine, garaj yoluna girdi ve lüks SUV'sinin bagajından koca bir giysi rafını ve ardından en az yirmi plastik ambalajlı elbiseyi indirdi.

"Bütün bunlar nereden geldi?" Hepsini ön odama yuvarlarken kapıyı açık tutarak soruyorum.

"Çalışman gerektiğini düşündüm çünkü Rosie seni her gün çalıştırıyor," diye homurdanıyor gözlerini devirerek.

Rosie'yle kafede geçirdiği onca zamandan sonra aralarında bir dostluk oluşmuştu ve bunun bir parçası da Sienna'nın Rosie'yi çalışma saatlerim konusunda taciz etmesiydi.

"Ama en sevdiğim dükkân sadece beşe kadar açık ve Styx'te Tarikat'ın düzenlediği bir etkinliğe uygun hiçbir şey yok."

Evin arka tarafındaki büyük odaya doğru ilerlerken ön odadan geçerken onu takip ediyorum, bir kez bile nereye gideceğimi sormuyor. Rafı boş bir duvara park ediyor ve askıları karıştırmaya başlıyor.

"Şehre gittim ve denememiz için bunları aldım."

Yanına yaklaşp uzun kollu bir elbisenin plastik ambalajından sarkan fiyat etiketlerinden birini tutuyorum ve numarasını kontrol ediyorum. Gözlerim şok içinde açılıyor.

"Bu yedi bin dolarlık bir elbise," diye haykırıyorum ve kumaşı mahvetmeden önce parmaklarımın arasından hızla kurtarıyorum. Başıma bir şey gelirse bunun parasını ödeyebilmemin imkânı yok.

Sienna omuz silkiyor. "İndirimde aldım."

"Bunların hepsini sen mi *aldın*?" Ellerimi kalçalarımın koyarak geri çekiliyorum. "Bunları giyemem." Giyebileceğimi düşündüğüne bile inanamıyorum.

"Tabii ki. Yoksa bunları buraya nasıl getirebilirdim sanıyorsun?"

"Sienna, bu delilik."

"Sana elbiseni alacağımı söylemiştim. Ne demek istediğimi sandın?"

"Alışveriş merkezine gidip indirim reyonundan bir gece elbisesi alırsanız diye düşünmüştüm." İki dünyamız arasındaki eşitsizliklerin gerçekliği üzerine çökerken sesim bir oktav yükseliyor.

Daha farklı olamazdık.

Bana bakıyor, dolgun dudakları mükemmel bir 'O' ile sarılmış ve sanki söyleyebileceğim en kırıcı şey buymuş gibi burnunu buruşturmuş.

"Senden nefret ettiğimi düşünmen için bir şey mi yaptım?"

"Bu elbiseler çok fazla. Daha önce hiç bu kadar para görmemiştim. Üzerine bir şey dökersem ne olur?"

"Kuru temizleme yaptırırız..."

Kuru temizleme. *Kuru temizleme*. Büyürken, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olmayan evrelerden geçtik. Ve işte burada, bir elbiseyi *kuru temizlemeden* bahsediyor.

"Bir şeyi profesyonelce temizletmek o kadar da pahalı değil." Elbiselere dönüp raftan koyu mor bir elbise çekerek devam ediyor.

"Mesele bu değil."

"Mesele *ne* o zaman? Çünkü senin için güzel bir şey yapmaya çalıştığım için beni yargılıyormuşsun gibi görünüyor."

"Seni yargılamıyorum. Sadece..." Elbisenin kılıfını çıkarıp bana doğru tuttuğunda duraksıyorum, bir gözünü kapatıyor, sanki üzerinde hayal ediyormuş gibi. Herhangi bir nedenden dolayı işe yaramayacağına karar verdiğinde, elbiseyi rafa geri koyuyor.

"Bu benim değerimden daha fazla gibi geliyor," diye itiraf ediyorum sonunda o arkasını dönerken.

Kıpırdamıyor, omuzları geriye düşüyor. Ben de sinirli bir şekilde ellerimi ovuşturarak saçma ve güvensiz itirafıma vereceği yanıtı bekliyorum.

"Beni her zaman şaşırtmayı nasıl başarıyorsun? Ne zaman seni yakaladığımı düşünsem, dönüp beni bir kez daha şaşırtıyorsun."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

İşi garip hale getirecek kadar zaman geçtikten sonra, ona sessizce "Ben senin gibi parayla büyütülmedim" demekle yetiniyorum.

"Ne olmuş yani? Bu seni nasıl benden daha az değerli yapıyor? Sana elbiseni alacağımı söyledim. Bu özel ürünler için ödeme yapmayı seçtim çünkü bunu hak ettiğinizi düşünüyorum ve kendinizi güzel hissetmenizi istiyorum. Ama eğer

JC Penney'den bir elbise giyersen daha rahat edersin, Şimdi oraya gidip senin için bir tane seçebiliriz. Bunların hepsini kendime saklayacağım."

Gözlerim en sondaki gece mavisi elbiseye takılıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Pişman olmanı istemem."

Sienna elbiseyi kapıp üzerindeki plastiği yırtıyor ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle uzatıyor. "Sen tanıdığım az sayıdaki samimi insandan birisin Jovie. Seninle arkadaş olduğum için asla pişman olmayacağım. Git bunu giy ve bana hayatında gördüğün en güzel şey olmadığını söylemeye alış."

Bölüm 38

Jovie

YILDIZLAR GİBİ BALO, Hudson Nehri ve New York City silüetine bakan, karanlıkta aydınlatılmış, zarif bir balo salonunda düzenlenmektedir. Karanlık gece gökyüzünde parıldayan şehir ışıkları, siyah kravatlı etkinliğin arka planını oluşturuyor. Sienna'nın şoförü otelin kaldırımına yanaşp bizi indirir indirmez, gelmeyi kabul etmekle büyük bir hata yaptığım hissine kapıldım.

Bu benim sahnem değil. Bunlar benim insanlarım değil. Bu benim konfor alanımın çok ötesinde.

Otelin girişinden içeri girmeden hemen önce rahatsızlığımı hissetti ve beni kenara çekmek için elini nazikçe üst koluma doladı.

"İyi misin?"

"Evet, sadece biraz başımdan aşkın hissediyorum." Dikkatim, muhtemelen hayatım boyunca göremeyeceğim kadar çok paraya mal olan tasarımcı kıyafetleriyle tepeden tırnağa giyinmiş bir çiftin yürüyüşüne takılıyor. Sonra yere bakıyorum ve benim de o gülünç derecede özel kıyafetlerden birini giydiğimi fark ediyorum. "Bu şeyin ne kadar süslü olduğundan bahsetmemiştin."

"Sana siyah kravat olduğunu söylemiştim," diye hatırlatıyor ve endişeli ifademi fark ettiğinde beni gizlemek için kendini değiştiriyor. "Hey, gitmek istersen gidebiliriz."

"Hayır, hayır... Sadece kalibre etmem gerekiyor."

Başka bir grup insan, en uzun adamın söylediği bir şeye gülerek yanlarından geçiyor. Kadınlardan biri Sienna'yı fark edip gruptan ayrılıyor ve dikkatini çekmek için omzuna dokunmadan hemen önce arkasında duruyor.

"Geleceğini düşünmemiştim," diyor Sienna'ya. Gözleri bir an bana kayıyor ama sonra tanıştırmaya değmeyeceğime karar verip beni tamamen başından savıyor. "Mal içeride mi?"

Kaba bir davranış ama garip bir şekilde minnettarım. Umarım diğer herkes de bana aynı gözle bakıyordur, böylece bu geceyi tamamen farklı hayatlar yaşayan insanlarla ilişki kurmaya çalışan beceriksiz bir aptal gibi görünmeden atlatabilirim. Ancak bu kadar rol yapabilirim.

Yine de Sienna kovulduğunu fark ediyor. Dudakları büzüşüyor, gözleri sıkışıyor ve belli belirsiz, "Daha sonra ortaya çıkabilir," diyor.

Kız başını sallıyor ve gruptan biri onu yanına çağırıyor. Onlara bir parmak kaldırıyor ve mahcup bir gülümsemeyle bize dönüyor. "Güzel. Sonra görüşürüz."

Sienna nefesinin altından, "Tam bir sürtük," diye tslıyor ve beni girişe doğru yönlendirmek için kolunu dirseğime doluyor. "Sadece baını dik tut ve bu insanların her birinin senin yaptıklarıyla uğraamayacak kadar bencil olduğunu unutma."

"Teşekkürler mi? Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü m hissettirmesi gerektiğinden emin değilim..."

Tıka basa dolu bir asansöre girdiğimizde baını geriye atıp bir kahkaha atıyor ve arkamızda duran bir grup yalı insanın yargılayıcı bakılarına maruz kalıyor.

"Sienna," diye selamlıyor içlerinden biri.

Kısa, kırlamı saçlı bir adam "Kardein bu gece varlığıyla bizi onurlandıracak mı?" diye soruyor.

Sienna gergin bir gülümsemeyle ona dönüyor. "Bash konusunda asla emin olamazsın, değil mi?"

Bana kaybolan ve haftalar sonra geri gelen kardeinden bahsettiğini hatırlıyorum. Kavga ettikleri o günden beri ondan pek bahsetmedi ama konu ona gelince bir Ŗeyler sakladığını söyleyebilirim.

Annem gibi bir bağımlı olabilir mi?

Gabe gibi bir kontrol manyağı?

Yoksa neden çok sevdiği belli olan biri hakkında bu kadar ketum davransın?

Yoksa neden her ikisi de onun bu kadar güvenilmez olduğunu dnsn?

Adam homurdanıyor ve onun cevabından memnun olmadığını anlayabiliyorum. "Babanın iyiliği için umarım öyledir."

Sienna'nın sırtı dikleiyor. Bana bakıyor, Ŗakacı ve alaycı bir gülümseme takınıyor ama gözlerindeki gerginliği görebiliyorum. Kalarının arasındaki kırııklığı. Ailesi benim için olduğu gibi onun için de hassas bir nokta.

Farklı dünyalardan geliyor olabiliriz ama sorunlarımız sandığımdan daha çok benziyor.

Asansör büyük balo salonuna kadar açılıyor ve Sienna beni köpekbalıklarının istila ettiği sulara götürüyor.

Bölüm 39

Bash

Kulübe için yaptığımız anlaşmanın bir parçası olarak, Tarikat'ın yıllık Yıldız Gözlem Balosu'na katılacağım.

Evraklar tamamlandığına ve ev benim olduğuna göre geri çekilebileceğimi biliyorum. İşle ilgili itiraz edemeyeceği bir bahane bulabilirim. Ama yeni prognozu beni sempatik hissettirdi. Onu ya da annemi gereksiz yere strese sokmak istemiyorum. Bir de Sienna'yı öldüren adamlarla dirsek teması kurup şu anda nerede durduklarını anlamak istiyorum.

Beklediğim son şey, kız kardeşimi masamızda küçük Stardust'ımın yanında otururken bulmaktı. Arkasındaki gece gökyüzünü yansıtan bir elbise giymiş, takma adını daha da kazanmış, güzelliğin özü. Buradaki her bir kadını gölgede bırakıyor.

Bu iğrenç, sapkın bireyler odasında bir ışık feneri.

Ve onu uzak tutmak için deli gibi mücadele ettiğim canavarlara tamamen açık.

Sienna'yı böyle çekilmez bir tehdit olduğu için herkesin önünde boğabilirim. Kız kardeşim kadar damarıma basmak için yaşayan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bu sahte dostlukla bana ne yaptığını çok iyi bildiğinden hiç şüphem yok ve Jovie'yi küçük oyununda bir koz olarak kullanmasından nefret ediyorum.

Sinir bozucu biri. Daha da kötüsü, tehlikeli.

Sanki sessiz küfürlerimi duyuyormuş gibi, gözleri odanın öbür ucunda beni buluyor. Yüzümü toplayabildiğim en sert bakışa sabitliyorum. Eğer saçma ikiz-telepati teorisi doğruysa, umarım aklımdan geçen her tehditkâr ve şiddet dolu düşünce şu anda onun kafasının içinde çınılıyordur.

Ama tek tepkisi omuz silkmek oldu. Lanet bir *omuz silkme*. Sanki bunu basit bir "aman be" ile geçiştirebilirmişiz ve kızımı onu yemeyi bekleyen bir aslanın inine getirmemiş gibi davranabilirmişiz gibi.

Onlarla aynı masaya oturamam. Stardust'a yüzümü gösterdikten sonra olmaz. Ayrıca, bölgemi işaretlemekten ona bu kadar yakın olmam mümkün değil, bu da sadece ona olan ilgiyi artıracaktır. Tarikat önemsedığım şeyleri elimden almayı seviyor, özellikle de istedikleri gibi davranmadığımda.

Sienna benim bu boktan işe alınmamı neredeyse garantiledi. Artık ikisini de güvende tutmamın başka yolu yok.

Bir kol omzuma sarılıp beni alkışlıyor. "Gelebilmene sevindim," diye selamlıyor babam bardağındaki viskiyi döndürerek.

"Bir anlaşma yaptık," diye kibarca hatırlatıyorum ona, beni Stardust'a bakarken yakalamaması için dikkatimi odanın diğer tarafına çeviriyorum.

"Evet, şey... yine de burada olman çok anlamlı."

Charles Simon Sienna, Jovie ve annemin yanından geçiyor. Logan da hemen arkasından geliyor ve kendi masasına geçmeden önce Sienna'nın omzuna dokunarak selamlıyor.

Bu yıl inisiye olmaya hazırlanıyor. Eğer ben kendi törenimi yapmaya karar verirsem muhtemelen aynı zamanda yapacağız. Onunki bu kadar gecikti, böylece Tarikat üyelerinin yemin ederken üstlendikleri kurallar ve kısıtlamalar olmadan yurtdışına seyahat edebilecek. Charles geri dönüp hazır olduğunu söylediğinde resmen altına sıçtı. Süreci başlatmak için doğruca babama ve diğer ustalara koştu.

Hugh yanımıza gelirken belli belirsiz, "Sanırım," diyorum.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu? Sebastian Lancaster bu gece varlığıyla bizi onurlandırdı mı?" diye neşeli bir gülümsemeyle selamlıyor ve elimi sıkıca sıkıyor.

"Ona rüşvet vermek zorunda kaldım," diye gülüyor babam viskisini yudumlarken.

"Seni görmek güzel evlat," diyor sesini alçaltarak. "Mirasçıları aramızda görmekten her zaman mutluluk duyarız."

"Bu lanet kanser beni bitirmeden önce onu başlatmayı umuyoruz," diyor babam ve Hugh'dan sempatik bir bakış alıyor.

Ölümcül hasta olduğunu bize bildirme zahmetine girmeden önce ona söylemesine şaşırmadım. Babam onlara karşı her zaman daha sadık olmuştu.

Yine de bu, durumu daha az sinir bozucu yapmıyor.

"İstedğin zaman askere alınma listesine katılabilirsin," diye beni temin etti, sonra da ne demek istediğini kanıtladığı ve elini gösterdiği için olabildiğince mutlu görünen babama hüzünlü bir gülümseme daha sundu.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. Hala yapabiliyorken git ve o güzel ailenle vakit geçir." Bununla birlikte içkisini kaldırıp uzaklaşıyor.

"Oturacak mısın?" diye soruyor babam.

Gözlerim Sienna ve Stardust'ın yerlerinin artık boş olduğu masaya geri dönüyor. Hugh'ya o kadar dalmışım ki ve babamı bariz gündemi yüzünden hırpalamaktan o kadar kaçınmışım ki nereye gittiklerini kaçırmışım.

Başımı sallayarak boş bardağımı kaldırdım. "Yeniden doldurmam gerek," dedim ona. Başını sallıyor ve arkadan başka biri yaklaşıp onu konuşmaya çekiyor.

Gecenin geri kalanında gerginim, ailemden öksüz kaldım ve Stardust tarafından görülmemek için etrafta dolaşmak zorunda kaldım. Akşam yemeği sırasında otelin barına kaçtım ve yemeğimi tek başıma yedim, sonra herkes ayağa kalkıp kaynaşınca partiye yeniden katıldım.

Annem yüksek sesle "Bash'i buralarda bir yerde görmemiş miydin?" diye merak ediyor ve beni aramak için başını çeviriyor.

Sessiz müzayedeye ilgi gösteriyormuş gibi yaparak yanlarında yürüyordum. Onları izlemek için masanın etrafından dolanıyorum, beni görmelerini engellemek için bir çiftin etrafında dönüyorum.

"Buralarda bir yerde," diye mırıldanıyor babam bardağına, bu tür etkinliklerden birinde gerçekten eğlendiğim fikri karşısında gülümsemesini gizleme zahmetine bile girmeden.

Annem dudaklarını büzüyor, başını kaldırıp etrafına bakmak için can atıyor.

"Beş dakikadır bizimle oturup merhaba deme zahmetine girmedin," diye yakınıyor ve sonunda arayışından vazgeçiyor.

Konuşulanları dinlediği belli olduğu halde dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışan Stardust'a bakıyorum.

Sırıttıyorum.

Beni mi merak ediyor?

Sienna hiç ortalıkta görünmeyen, ele avuca sığmaz kardeşi hakkında ne söyledi?

Sienna bu gece beni sinirlendirmeyi kendine görev edinmiş olmalı. Genelde yemekten kısa bir süre sonra böyle şeylerden kaçarken, bu gece Stardust'ı son açık artırma kazananı açıklanana kadar orada tutuyor. Ve onları yalnız bırakmaya cesaret edemediğim için, tüm bunları onlarla birlikte odanın arka tarafında oturmak zorunda kalıyorum. Annem sonlara doğru beni buluyor ve akşam yemeğini kaçırdığım için beni azarlıyor, sonra da ayrılmadan önce veda edeceğime söz vermem için beni zorluyor.

Her şey sona erdiğinde ve etkinliğin bittiği anlaşıldığında, Sienna Stardust'ı kapılardan çekiyor ve ben de arkalarından asansöre binerek onları yakından takip ediyorum. Sienna'nın arabasına bindiklerini görmek için tam zamanında dışarı çıkıyorum ve onlar uzaklaşırken göğsümden bir ağırlık kalkıyor.

Ta ki Charles'ın sol tarafta durup valesini beklerken araçlarının arkasına baktığını fark edene kadar.

Vedalaşıp kulübeye döndüğümde Stardust yatağında mışıl mışıl uyuyordu.

Bölüm 40

Bash

BABAMIN küçük, sıradan bir kamp gezisi tanımı benimkinden çok farklı.

Tarikat üyeleri, iki saatten fazla yol kat ederek geldiğimiz boş araziye park etmiş kampçıların arasından sıyrılarak arazide dolaşıyor. Onların tanıdık tepkilerini izliyorum, hafta sonu için yerlerini hazırlarken boşluğu anlamsız sohbetlerle dolduruyorlar.

En az yüz kişi olmalılar.

Babam aracımızın düğmesine basıp kendi kendini dengelemesini sağlarken ben de içeride saklanıp getirdiği yiyecek sandığını açıyorum, böylece yanımdan geçip giden ve havadan sudan konuşan insanların söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda kalmıyorum.

Bu gece yerleşmekle ilgili. Karavanı yerleştirirken bana söylediği buydu. "Asıl eğlence yarın yaşanacak," diye söz verdi.

Stardust'ın ne yapıyor olabileceğini ya da Sienna'nın beni nasıl kızdırabileceğini takıntı haline getirmemek çok zor. Kendimi gitmeye ikna edebilmemin tek yolu, onları korumaya çalıştığım insanların çoğunun burada, benimle birlikte olduğunu fark etmektir.

Karavanda yapacak bir şey kalmadığında, isteksizce babama dışarıdaki derme çatma verandasında katılıyorum; batan güneşin, önlerindeki güne hazırlanırken çoğu insanı uzak tutacağını umuyorum.

Avcılık sabahın erken saatlerinde yapılır, değil mi? Eğer durum buysa bu gece erken yatıyor olmalılar.

"Yarın yaşayacaklarınız için sizi hazırlamak istiyorum," diye söze başlıyor babam, viski bardağının dibini sandalyesindeki bardaklığın kenarında dolaştırırken.

"Daha önce de ava çıktım," diye onu temin ediyorum.

Stratejim her zaman kör noktada oyalanmak ve bir şey öldürmekten kaçınmak olmuştur, ama öldürmeden bu kadar uzun süre geçirdikten sonra tam da ihtiyacım olan şey bu olabilir.

Bedenim bu zaman çizgisinde bir can almamış olabilir ama zihnim aldı. Kan dökme dürtüsü her geçen gün içimi daha fazla kemiriyor. Özellikle de o günler bunu en çok hak eden insanların etrafında geçtiğinde.

Onları gördüğümde kanlarının kollarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum.

"Bu şekilde değil," diye ısrar ediyor ve koltuğunda dönerek tamamen bana bakıyor. "Bu gezilere genellikle sadece üyeler izin verir, birkaç güvenilir aday dışında..."

Sözcükler bitiyor ama cümlesi aramızda devam ediyor gibi görünüyor, yüz ifadesi yüksek sesle söylemediği her şeyi aktarıyor.

Ben bunların hiçbirini değilim. Resmi olarak değilim. Yine de buradayım.

"Burada gördüklerini kendine saklayacağına dair onları temin ettim. Beni yalancı çıkarmayacağınıza güveniyorum."

Sol kaşını kaldırarak çenesini birkaç kez ileri geri oynatıyor, sonra kadehini dudaklarına götürüp bir dikişte geri atıyor. Gergin. Kaslarının sertliğini ya da birkaç dakika içinde birkaç kez omzunun üzerinden nasıl baktığını fark etmemiş olsam bile bu çok açık.

Burada benimle bir risk alıyor. Karşılığını alacağına tam olarak inanmadığı bir risk. Ama bu kanser onu zorladı ve hazır olduğumdan emin olmadığı bir şeye itti.

Neyin içine giriyorum ben?

"Ormana gittiğimizde ne demek istediğimi anlayacaksın," diye açıklıyor kadehi boşaldıktan sonra, yanımızdaki piknik masasına çarparak. "Senden sadece zihnini açık tutmanı ve ağzını kapalı tutmanı istiyorum. Bunlar Tarikat'ın yüzyıllardır sürdürdüğü gelenekler. Lancaster nesilleri buna katıldı."



"Beyler," diye selamlıyor Hugh Kensington ve herkes öne dönüp onunla yüzleşiyor. Bazı adamlar ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve daha iyi duyabilmek için çimlerin üzerinde durduğu yerin etrafında bir yarım daire oluşturuyor. Ben yerimde sabit duruyorum, önümde birkaç sıra insan yaklaşıyor. Charles Simon, babam ve aralarında amcalarımın da bulunduğu birkaç yüksek rütbeli üye onun arkasında kamp sandalyelerinde oturuyor.

Sık ağaçların arasından buraya kadar yürümemiz yarım saat sürdü. Babam nefes almak ve bacaklarını dinlendirmek için yakındaki ağaçlara tutunarak birkaç kez duraklamak zorunda kaldı. Kardeşleri ikinci kez bakmadan yanından geçip gittiler ve onu ölüme terk ettiler. Üçüncü seferden sonra, babamdan ayrılmak isteyeceğinden emindim.

Vücudunun bu koşulları zorlayamayacak kadar güçsüzleştğini fark ederek geri döndü.

Ona karşı çıkmazdım. Gideceğimiz yere yaklaştıkça içimdeki korku daha da artıyordu. Bu yerde, bu ormanda ciddi bir sorun var. Burada korkunç şeyler oldu, bunu hissedebiliyorum. Umarım yanımda yürüyen adamların elleriyle yapılmamışlardır.

Asla geri dönmek istemedi. Bunun yerine, nefes alış veriş düzeline kadar birlikte sessizce bekledik ve sonra grubun geri kalanının arkasından devam ettik, sonunda ortasında yeni inşa edilmiş çelik bir ahır ve yanında ahşap bir ağıl bulunan çimenli bir açıklığa ulaştık.

Bu manzara korkularımı ikiye katladı.

Bu daha önce çıktığımız gezilere hiç benzemiyordu.

"Sonunda Yılan Avımızın başlama zamanı geldi. Birçoğunuz için bu uzun zamandır beklenen bir etkinlik. Tüm yıl boyunca planladığımız bir etkinlik. Diğerleri içinse bu sizin ilk seferiniz." Hepimiz açıklığa girdiğimizde çelik mavisi gözleri toplanan kalabalığın üzerinde geziniyor ve son cümlesinde benim üzerimde duruyor. Boş boş bakıyorum, yüz ifadem babamın bana aynı öfkeyle baktığı zamanki gibi okullu.

"Kurallar basit," diye devam ediyor, kalabalığı incelemeye devam etmek için temasımızı kesiyor. "Avın gözleri bağlı olacak. Tam on dakika boyunca değerlendirmeniz ve seçmeniz için ağıla getirilecekler. Kesinlikle dokunmak ve bir kardeşinizle kavga etmek yok. Sonuçları hayal edebileceğinizden daha kötü olacak.

"Herkesin eğlenmesine yetecek kadar var. Silah patladığında, beş dakikalık bir avantaj elde edecekler. Ondan sonra av başlayacak. Birini yakaladığınızda ne yapacağınız tamamen size kalmış."

Dudakları hastalıklı, sadist bir sırıtişla yukarı kalkıyor ve Hugh, "Bu sefer elimizde iyi stok var," diye eklediğinde Charles'ın bakışları benimkilere kayıyor.

Adrenalin ve testosteron akmaya başladığında ve beklenti artık sessiz kalamayacakları kadar fazla olduğunda arkamdan bazı yuhalamalar geliyor. Hugh birkaç saniyeliğine buna izin veriyor ve sakinleşmeleri için sessiz bir taleple ellerini kaldırmadan önce seçmenlerine gururla gülümsüyor.

Ortalık onu tekrar duyabilecek kadar sessizleştğinde devam eder. "Zaman ayırdığınızdan ve biraz eğlendiğinizden emin olun. Ne de olsa bu etkinlik yılda sadece bir kez düzenleniyor."

Kalabalığın arkasındaki birine bakıp başını bir kez salladıktan sonra ani bir çarpma sesi duyuldu ve hepimiz dönüp izlemeye başladık

Jeremy Bateman, ergenliğimin büyük bölümünde babamın yanında çalışmış orta yaşlı bir yatırım bankacısı, sürgülü ahır kapısından geriye doğru yürüyor. Gözlerini binanın içine dikmiş, metal bir çubuğu elik bir kovaya vuruyor.

Birincisi açıklıktan yuvarlanıp ellerinin ve dizlerinin üzerine, en az on beş santim derinliğinde olması gereken çamura sertçe düştüğünde, başının etrafına sıkıca bağlanmış bir bandana tüm yüzünü gizlediğinde midem ayaklarıma düşüyor. Diğerleri onun düşüşünün ıslak ve boş sesiyle duraksıyor, kolları her yöne uzanıyor ve aynı kaderden kaçınmak için nereye gideceklerini gösterebilecek bir şey -herhangi bir şey- arıyorlar.

Adımlarını yavaşlattıklarında gürültü daha yüksek ve daha hızlı bir şekilde devam ediyor. Bu, hareket etmeye devam etmeleri için bir talep - tereddütle itaat ettikleri bir talep. Geri kalan kadın ve erkeklerin sürü halinde dışarı çıkmalarını, adımlarını hızlandırmalarını ve acı içinde haykıran ilk kadını çamur, kemik ve kandan başka bir şey kalmayınca kadar toprağın derinliklerine doğru ezmelerini dehşet içinde izliyorum.

Solumda duran iki adam kanlı sahneye kıkırdıyor ve *bunun* çoktan ayıklanmış olmasıyla ilgili kaba bir şaka yapıyor. Kusmak istiyorum. Başımı ormana doğru çevirmek ve dilimi ısırarak için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor, bedenimin az önce tanık olduğum şeyin anısını umutsuzca istediği şekilde dışarı atmasına izin vermeyi reddediyorum. Tırnaklarım, altlarından kan damladığını hissedene kadar avuç içlerimin derinliklerine batıyor.

Bunun üstesinden gelmek için nasıl numara yapacağım?

Yapamayacağım.

Yapmayacağım.

Belki ormanda birkaçını öldürebilirim. O kargaşada kimse fark etmez, değil mi? Yeterince ihtiyatlı olursam suçu benim üzerime atabileceklerinden şüpheliyim.

Birkaç derin nefes alarak, kimse bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ama Hugh'nun konuşması tekrar kafamın içinde dönmeye başlıyor ve parçalar bir araya gelmeye başlıyor.

Avın gözleri bağlı.

Bu erkekler ve kadınlar, onlar av. Her üyenin hastalıklı arzularını karşılamak için özenle seçilmişler.

Değerlendirmeniz ve seçmeniz için tam on dakika boyunca ağıla getirilecekler.

Bu insanların etrafında akbabalar gibi dönecekler, hangisinin kendi arzularına en uygun olduğuna karar verene kadar görünüşlerini didik didik edecekler.

Avlanmak.

Birini yakaladığınızda ne yapacağınız tamamen size kalmış.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, her üyenin ağıla bakışını izlemek için dönüyorum

-Kudurmuş köpekler ağızlarından köpükler saçarak bekliyorlar. Bu insanlara işkence edip sakat bırakacaklar. Zevk için. Güç için. *Eğlence* için.

Ve son kısım - Charles bunu söylerken doğrudan gözlerimin içine baktığından emin oldu - bakışlarım kazara ağılın içine kaydığında ve dün gece parmaklarımın arasında tuttuğum yumuşak, açık kahverengi dalgalara bir göz attığımda ortaya çıkıyor.

Bu sefer iyi bir stokumuz var.

Sanki dikkatimi çekmiş gibi sırtı dikleşiyor, sonra da körü körüne bana doğru dönüyor, yüzü diğerlerinin taktığı dar, siyah bandanayla tamamen örtülü.

Ama onun o olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyorum. Ruh eşim.

Yıldız Tozu.

Bölüm 41

Bash

HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ AYAKLARIM, zihnim bunun için göze çarpmayan bir bahane bulamadan beni ona götürüyor. Belim bizi onlardan ayıran tahta çitle buluşana kadar yürüyorum, en vahşi kabusumu onaylarken midem sıkışıyor.

Avları için seçilmişti.

İşte tam da bu yüzden onu uzak tutmaya kararlıyım. Sienna'yı o saçma sapan galaya getirip yeni bir oyuncakmış gibi gösteriş yaptığı için bile boğmak istememin nedeni buydu.

"Jovie," diye sesleniyor sağımda bir yerden ve Stardust'ın omurgası sertleşiyor. "Bugün çok eğleneceğiz, Jovie-kız," diye tekrar alay ediyor ses.

Sahibi kıkırdıyor ve ben bu kışkırtıcı sesi Logan'ın okulda masum insanlara eğlence için eziyet etmesini dinlediğim yıllardan hatırlıyorum.

Onu arıyorum ama titreyen çıplak bedenleri daha iyi görebilmek için ağılın etrafına doluşan diğer üyeler yüzünden aramızda çok fazla hareket oluyor. Logan küçük kuzuma bir kez daha sataşüyor ve ben de onun gür, kumral saçlarını bir an için görebiliyorum.

Aramızdaki insanları itmeye başlıyorum, insanlar kabalığımdan dolayı beni azarlarken tüm homurtuları ve inlemeleri görmezden geliyorum. O hastaneden çıktığım anda öldürmem gereken adamın yanında durana kadar durmuyorum.

"Logan." Adım bir lanet gibi çıkıyor. "Burada ne işin var?" Aptalca bir soru.

Belli ki buraya müşteri adayı olarak gelmiş.

Gözleri bana kayıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. Bir cevap beklediğimi anlayınca, sözünü kesmemden duyduğu tiksintiyle dudağının kenarını kaldırıyor.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye bağılıyor, sesi gereksiz yere yüksek çıkıyor.

Onu ürküttüm.

Başını Hugh'nun birkaç dakika önce durduğu noktaya çevirdi ve onunla Stardust'un arasına girip neden özellikle ona eziyet ettiğine dair bir cevap isteyecektim ki Charles'ın ayağa kalkıp geniş ve bilmiş bir sırıtışla bu değiş tokuşu izlediğini fark ettim.

"Yılanın Sadık Tarikatı kapalı bir topluluktur. Sadece *seçkinler* ve onların mirasçıları katılabilir," diye sesleniyor Logan, herkesin konuşmasını kesmesine yetecek kadar yüksek bir sesle. "Onun burada ne işi var?"

Ses tonundaki suçlama çok açık; ben onun gözünde bir yabancıyım, üyeliğe uygun değilim.

"Ben de senin gibi bir mirasım Simon. Babamın ve büyükbabamın rütbeleri düşünülduğünde daha da fazla," diyorum ona, gevşek bir kayaya takılıp neredeyse geriye doğru düşerken kaşlarımı kaldırarak.

"Bu tartışılır," diye alay ediyor Logan. "Tarikat için hiçbir şey yapmadın."

Olay yeterince heyecan yaratmış olacak ki herkes sessizliğe gömüldü. Birkaçı fikirlerini birbirlerine mırıldanıyor, varlığım kardeşliğin geri kalanı tarafından çabucak fark edilince yaşadıkları şok içlerine yayılıyor.

Ama daha acil olan konu Stardust. Benden önce ona ulaşmasına izin veremem.

"Müstakbel üyenin bugünkü avda bize katılmasına izin verdik, böylece onu tanıyabilir ve kararımızı verebiliriz. Aynı sizin gibi. Hiçbir şey resmi *değil* ve bu yıl resmi olarak kabul edilmeyecek," diye sakince açıklıyor Hugh konuşmalar daha fazla büyümeden.

Oğlunun küstahlığı karşısında Charles'a cezalandırıcı bir bakış fırlatıyor ve korkak adam neredeyse büzüşüp yere yığılıyor.

Hay sikeyim.

Logan bana öldürücü bir parıltıyla bakıyor, kaşları gözlerine gölge düşürerek neredeyse siyah görünmelerine neden oluyor. Onu iyice küçük düşürdüm. *İyi* oldu. Stardust'la o şekilde alay ettikten sonra en azından bunu umabilirdim. Şimdi, onu neredeyse öldürdüğüm için de ona borcumu ödemem gerekecek.

Odak noktası fark edilmeyecek kadar değiştiğinde nefesinin altında "O benim," diye mırıldanıyor. Gözleri Stardust'a kayıyor, sonra o kadar hızlı bana dönüyor ki neredeyse kaçırıyorum.

Hak iddia ediyor. Ya da öyle sanıyor.

"Ona ilk kimin ulaşacağını göreceğiz," diye karşılık veriyorum ve ona alaycı bir şekilde göz kırpiyorum.

Jeremy'nin gürültülü vuruşu yeniden başlıyor ve herkesin dikkatini Hugh'ya çekiyor. Ağıldaki grup irkiliyor, bazıları başlarına geleceklerden korkarak altlarına işiyor.

Hugh ona kollarını ormana doğru kaldırarak, "Gönder onları," der.

Jeremy itaat eder, kurbanları serbest bırakmak için kapının mandalını açar.

Ama hiçbir kımıldamaz.

Jeremy derin ve otoriter bir ses tonuyla, "Gözbağlarınızı çıkarın," diye emrediyor. Tek bir hareketle, her biri itaat ediyor, parlak güneş ışığına uyum sağlarken hızla gözlerini kırptırıyorlar. Bazıları dehşete kapılmış bir halde bize doğru bakıyor. Diğerleri göğüslerinin içinde kurtuluş için yalvaran dualar mırıldanıyor.

Onlar daha fazla rahatlayamadan Jeremy sopayı kovaya üç kez daha vuruyor, sonra da kaçmalarını söylüyor.

Ve koşarlar. Tavşanlar gibi avlanmadan önce hayatta kalmak için son şanslarına tutunarak ormana doğru koşmaya başlarlar. Bazıları tökezliyor ve arkalarındaki diğerlerini yüzüstü yere düşürüyor. Beni rahatlatan, hiç kimse ilk kadınla aynı kaderi yaşamıyor ve her biri hayatları için koşmaya devam etmek üzere ayağa kalkıyor.

Stardust da bir istisna değil. Sola doğru kaçıyor, sürünün dışında kalıyor, orada ezilme ya da çelme takılma ihtimali daha az. Gözlerim onu izleyebildiği kadar izliyor ve daha sonra ayak izlerini takip etmek zorunda kalırsam diye adımlarını ezberlemeye çalışıyorum. İşe yarayıp yaramayacağı belli değil ama Logan'a karşı elde edebileceğim her türlü avantaj için çaresizim; Logan egoist bir pislik gibi kaçtığı süre boyunca bana dik dik bakarak onu takip etme fırsatını boşa harcadı.

Sonraki birkaç dakika tam bir işkence.

Her birimiz avımızı yakalamak için gereken süreyi beklerken kamp alanına bir sessizlik çöktü. Maskemi yüzümün alt yarısına sabitledim ve birkaç kişi daha aynısını yapıyor. Ben Stardust'ı nasıl yakalayacağımı ve kimse gittiğimizi fark etmeden onu buradan nasıl kaçıracağımı planlarken, etrafımdaki adamlar da ellerine düşen talihsiz ruha nasıl işkence edeceklerini ve onu nasıl öldüreceklerini planlıyorlar.

Bunun beni rahatsız etmesine izin verecek kapasitem yok. Tüm enerjimi onu kurtarmaya harcamak zorunda olduğum şu anda olmaz.

Ama bugünün acısını yıllarca çekeceğimi biliyorum. Bu masum insanların maruz kaldığı işkencenin her bir zerresi ruhuma, varlığımın her zerresine kazınacak. Yine de kurtarılamazlar. Sadece benim tarafımdan değil.

Saniyeler kala gökyüzüne bakıp sessiz bir yemin ediyorum. Bugün burada olanların intikamını alacağıma söz veriyorum. Güçlerini ve statülerini sırf yapabildikleri için -kendilerini altlarında yaşayanlardan daha değerli gördükleri için- acı ve ıstırap çektirmek için kullanan her bir adamın kanını dökeceğim.

Onları hatırlayacağım. Hepsini. Olması gerekenin sadece bir kıvılcımı olsa bile onların ruhunu canlı tutacağım.

Arkamdan bir el ateş ediliyor, sesi boğuk ve gürültülü, ve biz havalanıyoruz.

Av başladı.

Bölüm 42

Jovie

Silah ateşlendiği anda koşmaya başlıyorum. Az önce bulunduğum yerden *uzaklaşmak* dışında nereye gittiğime dair bir yöntem ya da düşünülmüş bir planım yok.

Hepimizi güpegündüz yakaladılar ve bir minibüse tıktılar, ormanın ortasında bir ahıra varana kadar durmadan sürdüler. Başımıza gelecekleri beklerken fısıltıyla ve panikle yapılan konuşmalardan bu kadarını anlayabildim.

Kafedeki normal bir Perşembe sabahı vardiyasından yeni çıkmıştım. Arabam caddenin karşısına park edilmişti ve biri beni arkamdan tutup bir minibüsün arkasına attığında sadece birkaç metre uzaktaydım. Kim olduğunu görmek için kendimi toparlayamadan başıma bir çuval geçirildi ve ardından koltuk altlarımdan kaldırılarak aracın yan tarafı olduğunu tahmin ettiğim bir yere doğru götürüldüm. Soğuk metale yaslanıp rahatlayabildiğim sırada tekrar durmuştuk.

Çığlıklar, kargaşa, fısıldanan tehditler ve sonra biri yanıma indi. Uzun yolculuk başlamadan önce bu işlemi üç kez daha tekrarladılar.

O akşam, kar maskeleri takarak içeri girdiler ve tüm giysilerimizi çıkardılar, sonra başlarımızı gözbağlarıyla sardılar - o kadar sıkı ki yıldızları gördüm - gece mi gündüz mü olduğunu bilmememiz için. Karşı koyanlar gözlerimizin önünde öldüresiye dövüldü ve ibret olsun diye gösterildi. Ağlayanlar ya da sinenler bez bebekler gibi etrafa fırlatıldı.

Sonra bekledik.

Vurma ve çarpma başlamadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ancak birkaç saatten fazla olamazdı. Yeterince korktuğumuzu hissettiklerinde, bizi neyin beklediğini açıkladılar.

En kötü kısmın gizem olacağını düşünmüştüm ama çok yanılmışım. Bilmek çok daha kötüymüş.

Bizi eğlenmek için avlıyorlar. Avları olarak rastgele seçildik ve bir sürü halinde toplandık, sonra da kesilmeyi bekleyen koyunlar gibi saatlerce çürümeye bırakıldık.

Ben de rastgele seçildiğimizi *saniyordum*. Ta ki uzaktan adımın seslenildiğini duyana kadar. Gizemli alaycım, silah sesi duyulana kadar bana dokunmasının yasak olduğu kuralına uymuştu.

Ondan olabildiğince uzaklaşmak için beş dakikam vardı ve bu sürenin bir saniyesini bile onu aramakla ve zaten bildiğim bir şeyi, yani onun da bu insanların geri kalanı gibi beni öldürmek istediğini doğrulamaya çalışmakla harcamayacaktım. Anında

göz bağımlı çıkarabilirsem, en az engelle karşılaşacağım yöne doğru ateş edeceğim.

Engel derken, ağaç köklerini ya da devrilmiş dalları kastetmiyorum. İnsanları kastediyorum. Düşmüş ve çiğnenmek üzere yere bırakılmış *insanlar*.

Korku filmlerindeki korkunç sahneler gibi. Aptalca bir şekilde sadece kurguda olduğunu düşündüğüm bir şey. Ama bu canavarlar gerçek, açıklıkları doymak bilmiyor. Yaşayan bir kabus, daha önce yaşadığım her şeyden daha kötü.

Ayaklarım, onları kesen çeşitli sopa ve kayaların üzerinden geçerken ağrıyor ve kanıyor, ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermeyecek kadar dikkatim dağınık. Yeşilliklerin arasından hızla geçerken zihnim önemsiz ayrıntılara tutunmaya çalışıyor, hayatta kalma içgüdülerim bana bir yere varıp varmadığımı ya da sadece daireler çizerek koşup koşmadığımı söyleyecek benzersiz işaretlere dikkat etmemi söylüyor. Yine de fark etmez. Bu ormanı onlar kadar iyi bilmiyorum ve ölmemi isteyen adam bana doğru gelmese bile, diğerlerinden biri mutlaka beni almaya gelecektir.

Operasyonlarını açığa çıkarmak için içimizden birini canlı bırakma riskini almalarına imkân yok.

Yaşlı bir ağacın kalın, kaba kütüğünün yanında duruyorum, saklanmak için kullanmam gerekirse diye ona sarılıyorum. Gözlerimi yavaşça yeşilliklerin üzerinde gezdirerek bir plan yapmaya çalışıyorum.

Kaçmak beni sadece bir yere kadar götürebilir. Bize avantaj sağlarlarsa hızlıca yetişmenin bir yolunu bulmalılar. Bu sadece bir yanılsamaydı, her şeyi sonsuza dek yok etmeden önce bize son bir umut kırıntısı vermenin bir yoluydu.

Umut gibi geçici ve değişken bir şeye kanmayacağım.

Yaklaşık yirmi metre önümde üç çam ağacından oluşan bir grup var, dalları kendimi yukarı kaldırıp üzerine tırmanabileceğim kadar yere yakın. İğneleri hâlâ sağlam, beni gözlerden saklayacak kadar az bir örtü sunuyorlar. Yukarı bakmayı bilmedikleri sürece beni tamamen gözden kaçırabilirler.

Bu beni oturan bir hedef haline getirebilir ama bu benim tek seçeneğim olabilir.

Sorun benim kokum. Bu avlar için özel olarak eğittikleri köpekleri olabilir. Ellerimi yüzümün önüne kaldırıp aynı şeyi yapmak için kollarımı büktüğümde, ormanda dikkatsizce koştuğum için küçük kesiklerle kaplı olduğumu fark ediyorum. Bazılarından hala kan akıyor, bazıları ise pıhtılaşmaya ve kabuk bağlamaya başlamış. Hiçbirini hissetmiyorum, silahı ateşlediklerinde yaşadığım adrenalin patlaması yüzünden derim hâlâ uyuşuk.

Bu şekilde fark edilmeden gitmemin imkanı yok.

Etrafımda dönerek kanı temizlemek için kullanabileceğim bir şey arıyorum. Belki kokuyu maskeleyerek ağaçları kontrol etmeden devam etmeleri için onları kandırabilirim. Hâlâ tamamen çıplağım, bu yüzden kokumun herhangi bir giysiye yapışması konusunda endişelenmeme gerek yok.

En yakın daldan çam iğnelerini koparıp tenimin üzerinde yuvarlamaya başlıyorum. Sonra yerden bir avuç ölü yaprak alıp, üzerimdeki koyu, kuru kirle neredeyse tamamen boyanana kadar vücudumun her tarafına sürüyorum. Onları oturacağım ağacın hemen altındaki zemine saçmadan önce, onları yayma fikri aklıma geliyor.

Beş dakika kesinlikle geçti. Gerçekçi olursam, muhtemelen yirmiye yaklaşmıştır.

Birkaç dakika içinde buraya gelecekler. Her *kimlerse*. Bu düşünceyle ürpererek, bunu aklımdan uzaklaştırıyorum ve kendime tüm bunları daha sonra değerlendireceğime söz veriyorum. Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirsem.

Yirmi metre koşarak kalın ağaca geri dönüyorum ve çamların etrafında dönüyorum, üzerime daha fazla yaprak sürüyorum ve sonra onları olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Bir köpeğin kafasını karıştıracak kadar rastgele yöne gitmiş gibi görüldüğümde, seçtiğim çam ağacına doğru geri koşuyorum ve kendimi ilk daldan yukarı kaldırarak üzerine atlıyorum.

Yorgun kaslarım bu çabayla çılgık atıyor. Vücudumu bir seviye daha yukarı çekmek zorunda kaldığım her seferinde titriyor ve sarsılıyorlar. Spazm geçirmeye başladıklarında daha yolun yarısındayım ve sanki tamamen pes edeceklermiş gibi geliyor. Ama kendimi birkaç metre daha devam etmeye zorluyorum.

Aşağıda bir yerden ayak sesleri geliyor, birkaç boğuk sesle birlikte. Hala adımlarımın ortasındayım, iki dal arasında gövdeden birkaç santim uzakta garip bir şekilde asılı duruyorum. Aşağıya bakma hatasını yapıyorum, altımda sallanan başlarının ne kadar endişe verici derecede yakın olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Daha hızlı tırmanmalıydım. Bir sonraki ağaca doğru sallanmalıydım. Beni yakaladıklarında zavallı küçük bir kız gibi boyun eğmek yerine daha çok mücadele etmeliydim.

Yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım.

"Onu bu tarafa koşarken gördüğünü söylediğini sanıyordum," diye suçluyor yaşlı bir adam, artık tam altımda durdukları için sesi net.

"Gördüm," diye ısrar ediyor genç olan, kendi etrafında dönerek. "Ama bu kadar uzağa gitmiş olamaz. O kadar iyi durumda değil."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, nefeslerimi sığ ve sabit tutmaya odaklanıyorum ki küçük hareketi fark etmesinler.

"O bulmadan önce biz onu bulmalıyız," diyor adam acımasızca, hepimizin geldiği yöne bakarak.

"Ona olan bu ani ilgi de neyin nesi? Ve kızı nereden tanıyorsun? O kısmı bana hiç açıklamadın."

Genç olan daha önce durduğum ağaca doğru ilerliyor ve ona yaslanıp kapüşonunun cebinden bir paket fındık çıkarıyor.

Onu daha önce de görmüştüm. Aslında birkaç kez, Sienna'yla birlikte. Bu açıklama durumu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor.

"O önemli değil ama Sienna bir yük. Bilmen gereken tek şey bu."

"Daha önceki küçük anlaşmazlığımız şimdiden çok dikkat çekti. Keşke burada olacağı konusunda beni uyarsaydın."

Solumuzda başka bir ayak sesi daha duyuldu ve her ikisinin de başlarının o yöne doğru sallandığını izledim, omurgaları bana başka kimsenin dahil olmasını istemediklerini söyleyecek kadar sertleşmişti. İsteksizce, yeni ziyaretçiye gözlemlemek için kendi başımı çeviriyorum.

Ancak orada kimsenin olmadığını fark ettim.

Ama ayak sesleri vardı. Hepimiz duyduk.

"Biri bizi bulmadan önce gitmeliyiz," diye fısıldıyor genç olan. Adının ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. "O burada değil."

Diğer adam başını sallıyor, sonra elindeki cevizleri yere düşürüyor. Etrafa saçılmalarını şaşkınlıkla izliyor ama itaatkâr bir şekilde arkasından geliyor, yumrukları iki yanında esniyor.

Sırtım ağacın gövdesine yaslanıp rahatlamak için bağırırken, onlar gittikten sonra tek bir kasımı bile oynatmaya cesaret edemiyorum. Dışarıda başka birinin olduğunu ve onun avı olma riskini göze alabileceğimi bildiğim halde.

Ziyaretçinin ağaçların arasından çıkıp kendini göstermesi uzun sürmüyor zaten.

Birkaç metre altımda duran gizemli adamın tanıdık siyah maskesini ve koyu, ipeksi saçlarını fark ettiğimde kesinlikle dehşete düşüyorum.

Bölüm 43

Bash

Bir el omzuma çarpıyor, geriye doğru çekmeden önce sıkıca sıkıyor ve beni olduğum yerde döndürüyor. Vücudum yana doğru dönmesine rağmen başım ormana doğru bakmaya devam ediyor. Charles'la birlikte Stardust'ın koştuğu yöne doğru giderken gözlerim Logan'dan ayrılmıyor.

"İlk avına çıkmadan önce sana bir şey vermek istedim," diyor babam, bakışlarımı isteksizce Logan'ın kaybolan sırtından ayırıp tamamen ona döndüğümde, elinde bir bıçak tuttuğunu görünce şok oluyorum.

Bıçak, ahşap kabzasına mükemmel bir şekilde uyan kahverengi, oymalı deri bir kılıfın içinde duruyor. Babam bıçağı elinde evirip çeviriyor ve başparmağını, tıpkı ofisinde bana hediye ettiği diğer bıçak rulosunda olduğu gibi, aile armamızın ahşaba işlendiği noktaya sürtüyor. Bıçağı bana doğru itiyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar gururlu bir ifadeyle parlıyor.

"Bu benim ilk avımda kullandığım bıçak. Ve büyükbaban da kendi avında kullanmıştı. Altı nesildir elden ele dolaşıyor." Burnunu çekerek başını eğiyor ve silahı inceliyormuş gibi yapıyor. "İlk avında bu kılıcı kullanan *yedinci* Lancaster erkeği olacaksın. Geleneklerimizi devam ettirecek bir sonraki adam."

"Bıçak rulosunu hak etmem gerektiğini sanıyordum..." Gözlerim endişeyle tekrar ormana kayıyor.

"Bu farklı. *Bu* bıçak senin ilk bıçağın olacak. Rulo daha sonra kullanılacak."

"Onu kullanmamı mı istiyorsun... bugün?"

Burada yaşanan boktan şova tamamen katıldığımı düşünmesine imkân yok. Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyor, kendisine ve buradaki her bir erkeğe karşı yüzümde yazılı olan tiksintiyi göremiyor?

Onun rahatlıkla söylemediği kelimelere ses vermek istiyorum. Tüm bunların ne kadar iğrenç ve yanlış olduğunu haykırmak istiyorum. Gerçek bir katilin yapacağı gibi, yaptıklarını kabul etme ve günahlarını yüksek sesle dile getirme cesaretine bile sahip olmadığı gerçeğini yüzüne vurmak istiyorum. Çünkü adaleti aramak ya da tövbe etmek için öldürmüyor. Öldürüyor çünkü bu ona kendini güçlü hissettiriyor ve bu tür bir his, hayatı üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir adam için bağımlılık yaratabilir.

Elinden bıçağı alıp göğsüne saplamamak için kendimi zor tutuyorum.

Avuçlarıma aktardığında, yıllar boyunca aldığı hayatların ağırlığını neredeyse hissedebiliyorum. Sanki bedenlerinden zamanından önce koparılan ruhlar ona yapışmış, onu kendi kişisel çıkarları için bir silah olarak kullanmaya cüret eden her Lancaster adamını lanetliyorlarmış gibi.

Muhalefetlerinin beni sardığını, kızgın bir arı kolonisi gibi kafamın etrafında vızıldadığını hissedebiliyorum. Bıçak sembolik olarak bir başka zayıf fikirli koyun nesline aktarılırken, içimi karıştıran öfkeleri beni sokuyor.

Bunu onlar gibi kullanmayacağım, onlara söylemek istiyorum. Acılarınız için bir kefaret bulacağım.

Babam -içsel mücadelelerimden her zaman habersiz- ormana doğru başını sallıyor ve beni tekrar sırtımdan alkışlıyor. Az önceki gözyaşları hâlâ sulu gözlerinde, düşmek için yalvarıyor. Onlara izin vermeyeceğini biliyorum. Benim önümde olmaz. Bu onun çarpık zihninde ileriye doğru atılmış bir adım olabilir ama benim önümde bu kadar kırılğanlık göstermesi için yeterli değil.

"Birinde gözün olduğunu gördüm. O Simon denen çocuğun avını senden çalmasına izin verme. Hakkını ara ve kardeşlerine katıl."

Stardust.

Neredeyse unutuyordum.

Onun birkaç gece önce karşısında oturup aynı yemeği paylaştığı kız olduğunu fark etmiyor mu? Tabii ki farkında değil. Onu avlamak istedikleri hayvan olarak resmetmek için tüm insanlığından tamamen soydular. Ona başımı sallayarak bıçağı kotuma sokuyorum ve düşüncelerim kendi sesini bulmadan önce ağzımı kapatıyorum ve koşmaya başlıyorum

Logan ve Charles'ın arkasında.

Onun da zamanı gelecek. Şimdilik, ona başkası ulaşmadan ben ulaşmalıyım.

Onu buradan çok uzağa götürmeliyim.

Acı ve dehşet dolu tiz çığlıklar çeşitli yönlerden etrafımdaki ağaçlarda yankılanıyor. Her biri göğsümde bir suçluluk şimşegi çaktırıyor. Akşam yemeği partilerinde ve okul etkinliklerinde birlikte büyüdüğüm adamlar, yüzlerinde çılgın bakışlar ve ellerinde silahlarla yanımdan hızla geçiyorlar, avlarına o kadar dalmışlar ki varlığımdan habersizler.

Onlardan biri olduğumu düşünüyorlar. İçlerinde uyuyan sadist canavarları etrafımda serbest bırakmanın güvenli olduğunu. Daha da kötüsü, benim de aynısını yaptığımı düşünüyorlar.

Hiçbirinin bugün burada bulunarak kendi ölüm fermanlarını imzaladıklarından haberi yok. Hepsinin peşinden geliyorum, her birinin.

Önümde traşlı, kahverengi saçlı bir adam beliriyor ve dikkatimi, ağılda gördüğüm ağlayan, çıplak bir adamın üstünde, yaklaşık elli metre ötede toprakta yatan babamın vergilerini ödeyen adamdan uzaklaştırıyor. Charles'ın gri kafasını ileride sallanırken gördüğümde, ellerinde üçüncü bir kişi olmadığı için minnettar bir şekilde onlara doğru koşmaya başlıyorum.

Bölüm 44

Jovie

Fındıkların döküldüğü yere çömeliyor ve ayak bileklerinin üzerinde öne doğru eğilerek bölgeyi inceliyor. Ancak gözüne çarpan şeye dokunmak için uzandığında, maskeli yüzüne getirdiği fındık değildir. Kana bulanmış bir yaprak. Dala atlamadan önce yırtık tabanlarımla üzerine basmış olmalıyım.

Diğer adamlar bunu tamamen gözden kaçırmış, egoist sohbetlerine kendilerini kaptırıp durup etraflarına bakmamışlardı.

Parmağını pürüzsüz yüzeyde gezdirerek kıpkırmızı rengi yaprağa bulaştırdı. Hâlâ ıslak.

Başını çevirip daha fazlasını ararken nefesimi tutuyorum, yolumu izliyor. Ama tabii ki hiç olmayacak. Yanındaki dala bakmadığı sürece, orada da aynı kan lekesi var. Kafalarını karıştırmak için elimden geleni yapmama rağmen avcılarımı yanlışlıkla doğrudan bana yönlendirdim.

En büyük tehdidimin köpekleri olduğunu düşündüm, bu yüzden onları şaşırtmaya odaklandım.

Beni takip etmekte bu kadar usta olduğunu bilmiyordum.

Yaprağın avucundan düşmesine izin veriyor ve uzaklara bakıyor, omuzları mağlup bir iç çekişle öne doğru sarkıyor. Tam pes etmek üzere olduğunu düşündüğümde -cehennemin hangi köşesinden çıktıysa oraya geri döneceğinden emin olduğumda- ayaklarımın altındaki dal ağırlığının altında kırılıyor.

Başımın üstündeki dal gövdeden ayrılıp birkaç metre aşağıya düştükten sonra hemen yanındaki dala takılınca tutuşum sıkılaşıyor. Kollarım ağırlığımla gerilmiş, havada garip bir şekilde sallanıyorum. Kalçalarımı yana doğru çevirerek bacaklarımı gövdeye doluyor ve altımda duran, başını bana doğru eğmiş adamı tamamen unutarak bir üst seviyeye çıkıyorum.

Adrenalin vücuduma yeniden hücum ediyor, sonunda kendimi düzelttiğimde kulaklarımda uğulduyor. O kadar yüksek ki, "Stardust" diye iç geçirdiğinde neredeyse onu duymuyorum.

"Aşağı in," diye emrediyor, yanındaki yeri göstererek. "Siktir git."

Uzaklardan bir çığlık geliyor ve ikimiz de gerilerek gözlerimizi çığlığın geldiği yöne çeviriyoruz. Kendimi ona bu kadar kolay teslim etmemin ve buraya birlikte getirildiğim diğer insanlarla aynı kaderi paylaşmamın imkânı yok. Bir tür mücadele vermeden olmaz.

"Lütfen aşağı gel," diye yalvarıyor gergin bir sesle.

"Beni sakatlayıp işkence edebilesin diye mi? Hayır teşekkürler, seni hasta herif."

"Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim." Elini uzatarak çam dallarının arasında biraz daha ilerliyor. "Eğer orada olursan sana yardım edemem. Seni buradan çıkarmalıyım. *Lütfen*."

Alay ederek ağacın ortasına doğru küçülüyorum. "Siktir. *Defol*."

Derin, sinirli bir hırıltıyla ilk dala tutunuyor ve kendini yukarı çekmeye başlıyor. "Eğer buraya kendin gelmezsen, oraya tırmanıp seni zorla aşağıya sürükleyeceğim."

Bir sonraki dala tutunarak kendimi bir seviye daha yukarı çekmek için acele ediyorum ama kaslarım hala yorgun ve o benden çok daha hızlı tırmanıyor. Birkaç saniye içinde bileğimden tutup aşağı bastırıyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

"Yapma," diye uyarıyor karanlık sesi, ben ona karşı mücadele etmeye başlarken, onu sarsmak için ayağımı dışarı atıyorum.

Ama yerinden kımıldamıyor ve bu sırada neredeyse dengemi kaybediyordum. Kendini hemen altımdaki dala doğru sallıyor ve beni sabitlemek için kollarını çıplak gövdem etrafına sarıyor. Ağacın budakları ve soyulan kabukları sırtımı ısıtıyor ve daha da çok yaralıyor.

"Benimle savaşımaya devam edersen, düşeceksin," diye dişlerinin arasından gıcırdatıyor, ağzı kulağımın birkaç santim altında. "Lütfen, bir kez olsun beni dinle."

Ona karşı isteksizce gevşiyorum ama ona güvendiğim için değil. Çünkü o haklı. Eğer bu ağaçtan düşersem, vücudumdaki her kemiği kıracağım ve beni öldürmek için hiç uğraşmasına gerek kalmayacak.

Aptalca bir şey yapmayacağımdan emin olduktan sonra, "Onlar senin için geri gelmeden buradan gitmeliyiz," diye açıklıyor.

"Sorun ne? Paylaşmayı sevmiyor musun?" Bunun ne kadar iğrenç ve karanlık bir şaka olduğunu düşünerek yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır, Jovie, paylaşmayı *sevmiyorum*. Ayrıca seni aktif olarak öldürmeye çalışan insanlardan uzak tutmayı tercih ederim," diye karşılık veriyor, sesi düz.

Kelimeleri duyuyorum ama zihnim onlara inanmama izin vermiyor. Yoksa neden burada, hiçliğin ortasında, beni kaçırıp kendi zevkleri için avlayan sadist, zengin insanlarla birlikte olsun ki? Bunun bir kaza olma ihtimali kesinlikle yok.

"Şimdi aşağıya tırmanacağız. Yere indiğimizde benden kaçamazsın," diye fısıldayarak açıklıyor, beni başıboşluğumdan çekip

düşünceler. "Şu anda bana inanmadığını biliyorum ama seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Beni kucağına alıp sırtına atmadan önce hiç duraksamadı. Alışmak için milisaniyelerim var, kendimi yere savrulmaktan korumak için yumruklarımı gömleğine sıkıyorum. Bir kolunu ağrıyan kalçama doladıktan sonra bizi yavaşça ve dikkatlice ağaçtan aşağı indirirken dudaklarımdan acı dolu bir inilti kaçıyor.

Ayaklarım tekrar yere değdiğinde, tüm kesiklerimin acısı bana acı ve ıstırap dolu bir nefes aldırıyor. Adrenalin azalıyor ve onunla birlikte tüm uyuşukluk vücudumu terk ediyor, geriye ağrıyan kemiklerim ve yanan etimden başka bir şey kalmıyor. Bir ürperti tenimi sarıyor, soğuk hava sonunda bana çarpıyor.

Adam fark ediyor, sonra kapüşonunun fermuarını açıyor ve koruyucu bir şekilde omuzlarıma sarıyor. Ayaklarıma bakıyor ve aşağıdaki kan lekeli yeşillığe kaşlarını çatıyor.

"İstersen seni taşıyabilirim," diye teklif ediyor, bana tekrar dokunacağı düşüncesiyle yüzüm kaşlarını çatınca ellerini savunurcasına kaldırıyor. "Botlarımı al o zaman," diye düzeltiyor, daha sözlerini bitirmeden botlarını tekmeleyerek ayağından çıkarıyor. "Böyle kanaman olduğu sürece bizi birkaç dakika içinde bulurlar."

Çoğunlukla yorgunluktan dolayı teklifi reddetmiyorum ve o da önümde dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları hızla hareket ederek onları ayaklarıma geçiriyor. Baldırlarımın etrafını sarıyor, ayak parmaklarımı sıcak ayakkabının içine sokmak için yukarı kaldırıyor. İlkini sıkıca bağlamayı bitirdiğinde, diğerine geçiyor ve işlemi diğeriyle tekrarlıyor.

Tek yapabildiğim ona bakmak, takdir ve endişenin karışımı göğsümde bir kasırga gibi birlikte dönüyor. Vücudum onun varlığında tamamen gevşedi, savaş ya da kaç durumunu bırakıp saf bir yorgunluk durumuna girdi, zihnim onun sadece burada bulunarak bile hala tehdit oluşturduğunu biliyor. Ona tamamen güvenmem bekleniyorsa cevaplara ihtiyacım var.

Bağcıklar iki kez düğümlenip ayaklarıma sabitlendiğinde çenesini kaldırıp bana bakıyor, parmakları yavaş ve rahatlatıcı bir tempoyla kalçalarımın geziniyor. Gözlerinde bulmayı beklediğim kötülüğü ya da açlığı göremiyorum. Beni yakalamış olmanın verdiği bir heyecan ya da olacaklar için bir tehdit de yok.

Tek gördüğüm... rahatlama. Rahatlama ve korku. İkisinin de neden var olduğuna anlam veremiyorum.

"Seni yakaladıklarını sandım," diye boğuk bir fısıltıyla itiraf ediyor, parmakları üst baldırlarını sıkıca sarıyor. "Buraya kadar senin kanlı yolunu takip ettim ve sonra seslerini duydum. İzler sona erdiğinde, düşündüm ki... Seni tekrar kaybettiğimi düşündüm. Bütün bu lanet ormanı yakmaya hazırdım."

"Kimsin sen?" Soruyorum, gözlerim maskesine kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp işkence görmüş bakışlarıyla buluşuyor. Bir süredir siyah kumaş parçasını taktığını görmemiştim.

Kimsin sen ve neden sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuşuyorsun?

Başını sallayarak onu göğsüne indiriyor ve omuzlarının arasında sarkmasına izin veriyor. "Bana bunu soruyor olman kesinlikle çok üzücü," diye mırıldanıyor yere doğru.

Yapraklar kıpırdıyor ve dikkati sesin geldiği yere kayıyor, gözleri kocaman ve tetikte. Savunmasız anımız sona erdi. Nerede olduğumuzu unuttuğumuz bu birkaç dakika hayatlarımıza mal olabilir.

Ya da en azından benimkine.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldayan sesi ayağa kalkarken hızla yükseliyor.

Kolunu kalçama dolayarak beni sesin geldiği yönün tersine doğru yönlendiriyor. Ama arkamızda olanlara o kadar dalmışız ki, önümüzde duran iki adamı neredeyse kaçırıyoruz.

"Merhaba Sebastian," diye selamlıyor az önceki yaşlı adam karanlık bir şekilde. Silahını doğrultuyor ve doğrudan gizemli adamımın kafasına doğrultuyor.

Bölüm 45

Bash

"Çekil yolumdan," diye homurdanarak Stardust'ı göğsüme doğru çekiyorum.

"Bunu yapamam evlat," diyor Charles küçümseyerek. "Sorularım var ve cevapları onda."

Stardust kolumun arkasından, "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum, seni yaşlı pislik," diye tükürüyor ve Charles yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle geri çekildiğinde sırtışıma bastırmak zorunda kalıyorum.

Vahşileşmiş, bir zamanlar tanıdığım uysal, kibar kadını ezip geçmiş, sonunda ona yalvardığım gibi dişlerini göstermişti. Bir yanımda bu durumu ele alış biçimine gülmek istiyor. Potansiyel katilinin yüzüne bakarken koruduğu azmi gururla kutlamak. Daha gerçekçi olan diğer yanımda ise bu travmatik deneyimden ne çıkabileceğinden korkuyor. Adrenalinini azaldığında ve bugün burada olanlarla baş etmek zorunda kaldığında nasıl başa çıkacak?

Bıçağımı etlerine saplamadan önce önümde duran adamların derilerini canlı canlı yüzmeyi çok isterdim ama acaba bu onun tanıklık etmesi için çok mu fazla olurdu?

Uyandığında ve tüm bunların gerçek olduğunu anladığında bunun sonuçları ne olacak?

Gözlerini bir kez olsun ondan ayırmayan Logan'a, "Beklediğimiz kadar alçak biri," diyor.

"Bir daha sormayacağım Charles. Arkanı dön ve uzaklaş, yoksa pişman olursun."

Yüz ifadesi kararıyor, çenesi göğsüne gömülüyor ve kapüşonlu gözlerle *bana* bakıyor.

"Ne yapacaksın? Beni bir sandalyeye bağlayıp dilim dilim mi keseceksin? Üzerime benzin döküp kibrit mi çakacaksın?"

Hâlâ şaşkınlıkla kaşlarımı birbirine vuruyorum. Bunu neden söylesin ki? Bütün bunları nasıl bilebilir?

Tabii...

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, midemde bir kasırga oluşurken sabit kalmak için deli gibi mücadele ediyorum.

Çünkü *hatırlıyor*. Onu öldürdüğümü biliyor. Yılan Avcısı olduğumu, halkının maskesini takan bir hain olduğumu, böylece onların kalıplarını öğrenip hepsini teker teker avlayabileceğimi.

Benim de hatırladığımı bilemez. Onun konumunda olmanın ne kadar izole edici olduğunun farkındayım. Her gün savaşmak zorunda olduğu delilik, başımıza berbat bir şey geldiğini bilmek ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmamak.

Ama onun gibi olduğumu kabul edersem, *daha önce* ona ve Tarikat'ın geri kalanına karşı işlediğim suçları da kabul etmiş olurum. Kendimi daha da suçlu duruma düşürmüş, onun şüphelerini doğrulamış olurum. Onlara yaklaşmak ve cevaplar bulmak için bu sefer nasıl bir rol üstleneceğimden hâlâ emin değilken, bu riske girmek isteyeceğim bir şey değil.

Gözlerini kısarak, sözlerimin doğruluğunu ölçmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak bana bakıyor. İfademi tarafsız olmaya zorluyorum ve yüzümün alt yarısını kaplayan maskenin bunu çok daha kolay hale getirdiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Bakışlarının Logan ve Stardust için rahatsız edici hale gelmesine yetecek kadar zaman geçtikten sonra ayağa kalkıyor ve yüzünü acı bir ifadeyle buruşturarak kolunu sıvıyor.

"Tabii ki istemiyorsun."

"Sadece bizimle gel, Jovie." Logan Stardust'a doğru uzanıyor. Stardust onun dokunuşundan sıyrılarak göğsümün bir adım daha derinine iniyor.

"Siktir git," diyor ona, benim üzerimde kullandığı kelimeleri tekrarlayarak.

Logan geri çekiliyor, çenesi öfkeli ve düşünceli bir daire çiziyor. Gözleri önce onun ellerine, sonra da benimkilere kayarken dikkatle izliyorum. Değerlendiriyor, onu alıp götürmenin ne kadar kolay olacağına karar veriyor. O kadar şeffaf ki, midem bulanıyor. Hızlı değerlendirmesinde hesaba katmadığı tek bir şey var, o da cebimde taşıdığım bıçağı ne kadar hızlı boynuna saplayabileceğim.

"Kurallara göre kardeşlerin dövüşmesine izin verilmiyor. Etrafta yeterince *av* var. Bunu adil bir şekilde yakaladım," diye alaycı bir şekilde hatırlatıyorum, kolumu gövdesine daha sıkı sararak sahiplenici bir baskınlık gösterisi yapıyorum ve umarım sessizce ona bunların hiçbirini kastetmediğimi söylüyorum.

Buna katılmıyorum ama şu anda benim önceliğim o. Onun güvenliği benim için her şeyden daha önemli.

Charles kuru, alaycı bir kahkaha atıyor. "Sen bir *kardeş* değilsin evlat ve onu önce bizim istediğimizi biliyorsun."

Ama Logan gibi o da vücudumda düşünceli bir tarama yaparak oluşturduğum tehdidi değerlendiriyor. Sayıca az olsalar bile onları dakikalar içinde alt edebilirim. Bu iki adamı da daha önce alt etmiştim ve zayıflıklarını biliyorum. Logan yavaş ve tahmin edilebilir. Charles yaşlı ve zayıf. İkisi de Stardust'a elini bile süremeden kan kaybından yere yığılırlar.

"Cevaplarımızı başka bir şekilde alacağız. Bırakalım onun pisliğiyle o uğraşsın. Değdiğinden daha fazla iş çıkarıyor."

Logan tereddüt eder, gözleri Charles ve Stardust arasında gidip gelirken bugünün -avın- gerçekliği nihayet kafasına dank eder.

"Onu öylece ölüme terk edemeyiz," diye mırıldanır Charles'a. Ayakları olduğu yerde sabitlenmiştir.

Yaşlı adam duraksıyor, uzun ve sinirli bir nefes alıyor, sonra oğluna dönüp başını sallıyor ve kolunu bana ve Stardust'a doğru uzatıyor.

"Onunla ne yapacağımızı sanıyordun oğlum?"

Kollarımda titriyor, meydan okurcasına çenesini dik tutuyor. Ona bakıyorum, at kuyruğundan dökülen yumuşak saç tellerine takılmışım. Koruyucu bir şekilde kulağının etrafına dolanıyorlar ve kendimi öne eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirmekten, onun için planladıkları her ne ise asla gerçekleşmeyeceğine dair sözler fısıldamaktan alıkoymak zorunda kalıyorum. Ona, bana bağlı kaldığı sürece güvende ve korunmuş olduğunu söylemek istiyorum. Bu adamların masum insanlara yaptığı şeyleri asla yapmayacağımı söylemek istiyorum. Ama bunu Logan ya da Charles'ın önünde yapamam, onlar zaten benim istediğimden daha fazlasını biliyorlar. Onu bana karşı bir silah olarak kullanırlar.

Bunun yerine, gözlerimi Logan ve Charles'ın geri çekilen formlarına doğru kaldırırken, kapüşonumun altından gizlice kalçasını sıkmaya karar veriyorum.

Korkaklar.

İnsanların üzücü bahaneleri.

Öldüler.

Duyulmadan konuşabileceğim kadar uzaklaştıklarında, onu omuzlarından tutup yüzünü bana dönene kadar çeviriyorum.

"Yapmak istediğin her şeye karşı çıkacağını biliyorum ama bana güvenmene ihtiyacım var. En azından seni bu ormandan çıkarıp güvenli bir yere götürene kadar."

Bölüm 46

Jovie

Ağaçlar kırılıp da çeşitli karavanlar ve lüks araçlarla dolu bir kamp alanı ortaya çıkmadan önce sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca yürüyoruz. Beni çevre boyunca sürüklüyor, rastgele bir sitenin arkasında durana kadar bizi gözden uzak tutmaya özen gösteriyor ve geri dönüyor, anahtarlarını alıp atlamam için beyaz kamyoneti ormana doğru geri çekerken kalmam için yalvarıyor.

Eğer kaçacak olsaydım, şimdi tam zamanı olurdu. Dikkati dağılmış ve karavanda ya da kamyonda kapana kısılmışken hemen peşimden gelemez. Botları ayağımda ağırlık gibi ve kaslarım acıdan çılgılık atıyor ama en azından deneyebilirim, değil mi?

Karavanın önünden bir adam geçiyor ve el sallıyor. Kolunu kaldırdığında, kollarının dirseğinden aşağısının kırmızıya boyandığını görebiliyorum ve hayal gücüm çılgına dönüyor. Etrafımızda insanlar katledilirken bu kadar rahat davranmaları hayret verici.

Ondan kaçmak beni sadece *onlardan* biri tarafından yakalanacak bir pozisyona geri gönderir. Beni güvende tutacağına söz veren adamı terk etmeye değer mi?

Pek sanmıyorum.

Bunun yerine, o kamyonu geri çekip arka kapıyı açana kadar yerimden kıpırdamadan duruyorum ve güvenli olana kadar içeri girip yere uzanıyorum.

"Kötü şeyler olduğunda hep etrafımda olursan beni hikayemdeki kötü adam olmadığına nasıl ikna etmeyi bekliyorsun?" Yirmi dakika sonra ön tarafa tırmandığımda yolcu koltuğundan şüpheyile soruyorum.

Kendimi olduğumdan daha da çıplak hissetmeme neden olan bir bakışla bana doğru döndüğünde, kollarımı koruyucu bir şekilde gövdem etrafına sarıyorum.

"Seni kurtarmak için oradayım, küçük kuzum. Seni asla incitmek için değil."

Gözleri yola dönüyor ve yokluklarında üşüdüğümü hissediyorum.

"Bu saçmalığa inanmam mı gerekiyor?" Üst dudağımı kaldırarak alay ediyorum.

Başını hemen geriye çevirip gözlerimin içine bakarak soruyor: "Aksini kanıtlayacak bir şey yaptım mı?"

Zalim ifadem düşüyor.

"Şey... hayır." Dudağımı ısırdım. "Ama bu bir şey ifade etmiyor. Sırf sen araya girip kahraman gibi görünebilmek için beni bu durumlara sokuyor olabilirsin. Sen hayatıma girmeden önce bunların hiçbiri başıma gelmedi."

Başka bir yola saparken çenesini bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, boynundaki tendon maskesini kaydırarak kadar seğiriyor. "Yaptığım son şey

senin acı çekmeni izlemek."

"O zaman açıklaman gerekecek, çünkü sadece ben acı çekerken ortaya çıkıyorsun."

"Bunu açıklamak zor-"

"Dene," diye ısrar ediyorum, söyleyeceği bahaneyi yarıda keserek.

Bahanelerden bıktım. Kaybolmaktan ve kafamın karışmasından yoruldum. Ellerimin üzerinde oturmaktan ve bir şeylerin başıma gelmesini beklemekten yoruldum.

Yan gözle bakarak ağır bir iç çekti. Nereden başlayacağını bilemediğini anlayınca koltuğumda dönüp yüzümü tamamen ona dönüyorum ve hâlâ kafasında sıkıca tuttuğu siyah bandanayı işaret ediyorum.

"Neden o maskeyi çıkarıp seni güpegündüz görmeme izin vererek başlamıyorsun?"

"Sorun nedir? Dilim içine gömülüyken yüz hatlarıma iyi bakamıyor musun?" diye tersliyor, sesi hafif ve alaycı.

Tek cevabım kaşlarımı çatmak oluyor.

İç geçiriyor, düğümü çözmek ve maskesini çıkarmak için arkasına uzanıyor. Her zamanki gibi güzelliği karşısında hayrete düşüyorum. Bu kadar çirkinliğin arasına ait değil.

"Daha iyi misin?"

Başımı sallayarak burnumu havaya kaldırıyorum. "Adını biliyorum," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Sebastian. Kulağa onun görüldüğü kadar zengin ve hayat dolu geliyor. Bunu sadece ormandaki adamın ona bir küfür gibi tükürmesinden biliyorum. Bunu yüksek sesle söyler söylemez, gizemli adamım geri çekildi, gözleri sanki anlayıp anlamadığını kontrol ediyormuş gibi bana doğru kaydı.

"Tam olarak bilmediğin sürece adımın bir anlamı yok." "Nasıl yani?" İttim.

"Çünkü bir kez duyarsan, hatırlayabilirsin," diye atıldı, kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz aniden kendini durdurdu.

Bana söylemekle hata yaptı. Bu çok açık. İçimden bir ses onun hata yapmaya alışık biri olmadığını söylüyor.

Aracımıza garip bir sessizlik çöküyor, aramızda başka bir yolcu gibi oturuyor. Daha fazla açıklama yapmaya çalışmayacağı belli olunca yanaklarımı şişirip nefesimi üflüyorum.

"Birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuşuyorsun ama seni temin ederim ki... tanımıyoruz." Böyle gözleri hatırlardım.

"Ne kadar çok şey bilmediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Suçlayıcı bir parmakla yüzünü işaret ederek başımı sallıyorum. "İşte böyle. Ne demek istediğini açıklamadan bana böyle şeyler söylediğinde sana güvenmemi bekleyemezsin."

Kamyoneti kapalı otoparka doğru çeviriyor ve ben kapıya doğru savruluyorum, neredeyse koltuğumdan yere düşüyordum. Ayağı frene basıyor ve bana verdiği kapüşonlu sweatshirt, düşüşümü engellemek için kollarımı kaldırdığımda bacaklarımdan yukarı fırlıyor ve geri çekmeden kıcımlı ortaya çıkarıyor.

Sebastian beni durdurmak için elini uzatıyor ama bir saniye bile geç kalıyor ve niyetlendiği gibi beni tutmak için kucağıma inmek yerine çıplak kıkıranağımı okşamaya başlıyor. Hemen geri çekilmesini beklerken, orada tutarak beni şaşırtıyor.

Bağırarak uzaklaşıyorum, koltuğuma geri kayıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Özür dilemiyor ya da utanmış görünmeye çalışmıyor bile. Bunun yerine, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyor.

"Sır sakladığım çok açık. Bunu sizden saklamaya çalışmıyorum. İstediklin cevaplar zamanla, sen hazır olduğunda ortaya çıkacak."

Sözleri beni büyülüyor, bedenim bakışlarının altında donup kalıyor. Zihnim arabanın kapısını açmamı ve ondan olabildiğince uzağa koşmamı söylüyor. Son yirmi dört saat göz önüne alındığında, zevk için insanları avlayan ve işkence eden insanlarla ilişkilendirilen bir adama verilecek en uygun yanıt bu gibi görünüyor.

Ama kalbim kalmamı söylüyor. Ruhum dinlememi söylüyor.

Koltuğumda doğrulduğumda ve tekrar sürmeye başladığımızda, "Ne zaman hazır olduğuma kim karar veriyor?" diye soruyorum.

"Sen. Çünkü tüm bunlara rağmen, söylediklerimde doğruluk payı olduğunu biliyorsun. Bir parçan -çok derinlerde bir yerde- benim kim olduğumu biliyor. Seninle paylaştığım küçük parçaları tanıyorsun, buna karşı savaşırsan bile. O yüzden *lütfe*n Stardust. Lütfen seni korkutmadan her şeyi sana nasıl anlatacağımı çözmem için bana biraz zaman ver."

"Peki bu arada ne olacak? Daha fazla insan beni öldürmeye mi çalışacak? Tüm bunlarla bağlantının olduğunu kabul edip sana nasıl güvenebilirim?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtlıyor. "Ama sana hiç yalan söyledim mi?"

Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır. Aslında artık bana doğruyu söyleyen tek kişi o gibi görünüyor.

"Peki. Bekleyeceğim. Ama sana güvendiğim için değil. Bekleyeceğim çünkü haklı olduğumu düşünüyorum - bu hikâyede şu anda anlayabileceğimden çok daha fazlası var ve hayatımı değiştirecek daha fazla haberi kaldırabilecek durumda değilim."

İkinci katta bir park yerine çekiyoruz ve beni asansöre doğru yönlendiriyor. En üstteki düğmeye basar basmaz beni çatı katına götürdüğünü anladım. O kadar dönmüştüm ve bitkin düşmüştüm ki, içeri girdiğimizde asansörü görmemiştim bile.

Asansörün kapısından çıkarken omzunun üzerinden, "Ben babamın kamyonetini getirirken sen bu gece burada kalacaksın," diye açıklıyor. O ışıkları yakmak için odanın içinde koştururken ben girişte duruyorum.

"Beni terk mi ediyorsun?" Soru istediğimden daha mızmız çıkıyor ama umursamayacak kadar yorgunum. Yalnız kalmak istemiyorum. Az önce yaşadıklarımın sonradan sonra olmaz.

Sebastian merdivenlerin dibinde duraksayıp bana doğru dönüyor. "Kalmamı mı tercih edersin?"

"Yalnız kalmamayı tercih ederim," diye belli belirsiz karşılık veriyorum, ayaklarımın üzerinde kayarak.

Botları hâlâ ayak bileklerime sıkıca bağlı. Arkama baktığımda iz bıraktıklarını fark ediyorum ve onları çıkarmak için eğiliyorum.

Onun benimle kalmasını istiyorum. Bir şeyler ters gittiğinde beni kurtarmak için yanımda olmasının bir yan etkisi de, sonrasında aklım başıma gelip duygularım yatıştığında onun varlığına güvenmeye başlamam. Bu o kadar sık oldu ki, o karanlık zamanlarda ona ulaşmak için eğitildim.

Sessizliğini koruyor, görünüşe göre söylediklerimi düşünüyor ve beni memnun edecek bir plan yapıyor.

Birkaç dakika sonra "Peki," diye nefes alıyor ve düğümlerini çözmek için ne kadar çabaladığımı fark edince bana doğru geri yürüyor.

"Bu gece seninle kalacağım ve yarın kamyonu ona geri götüreceğim," diye ekliyor ve ormanda yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöküyor. Ama o zayıf anında yaptığı gibi ellerinin bacaklarımı sıyırmasına izin vermek yerine geri çekiliyor.

Bağcıklar çözüldükten sonra botlardan çıkıyorum ve o da ayağa kalkıyor. "Sen geri dönmek zorunda mısın?"

Beni düşünüyor, beklenmedik bir şey gördüğünde başını eğiyor. "Eğer geri dönmezsem, bir şeylerin ters gittiğini anlarlar. Görünüşümü korumak zorundayım. En azından seni bulamayacakları bir yere götürene kadar."

"Peki," diye homurdanarak yanından geçip merdivenleri çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkamdan sesleniyor.

Yavaşça dönerek misafir odasının olduğunu bildiğim yönü işaret ediyorum.
"Benim odama."

Nefes nefese bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Hayır. Burada seninle olmamı istiyorsun... Benim odamda uyuyacaksın."

Hemen yanıt vermeyince aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarına alıyor ve ters yöne doğru yürümeye başlıyor.

"Duşa ihtiyacım var ve acıktım," diye yakınıyorum, onun odasında uyumak için sinirlerimle savaşıyorum.

Ne kadar yanlış olsa da, onunla kalmam için ısrar etmesine seviniyorum. Bu gece yalnız uyumak istemiyordum.

"Benim odamda duş var. Sen oradayken bize bir şeyler hazırlarım, sonra da yatarız."

Tartışamayacak kadar yorgun ve açım, bu yüzden kabul ettiğimi belirtmek için başımı göğsüne yasladım ve beni banyosuna götürdü, sadece duşu başlatmak için beni yere bıraktı. Olabildiğince sıcak olduğunda, yanındaki kancaya yeni bir havlu asıyor ve yemek yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak dışarı çıkıyor.

Suyun altına adımımı attığım anda ağlamaya başlıyorum.

Bölüm 47

Bash

Kamyonetini karavanın yanına çektiğimde BABAM UYANMIŞ ve beni bekliyordu. İlk düşüncem, gittiğim için bana kızgın olduğu ve tüm yol boyunca kayboluşum için bir mazeret bulmaya çalıştığım.

Beni gülümseyerek karşılayınca adımlarım duraksıyor.

"Nasıldı?" diye heyecanla soruyor ve hâlâ ava katıldığımı düşündüğünü fark ediyorum.

Sanırım bir şekilde katıldım.

"Göz açıcı," diyebildiğim tek şey bu.

Tarikat'ın insanları zevk için avlayan elitist bir tarikat olduğunu milyon yıl geçse de tahmin edemezdim.

Rahatsız edici mi? Kesinlikle

rahatsız edici. Şaşırtıcı mı?

Pek değil.

Bu ifşaatın yıllardır süregelen pek çok tuhaf davranışa bir açıklama getirdiğini hissediyorum.

Cevabımdan memnun görünüyor, gülümsemesini engelleyemiyor.

"Onu elinize aldığınız anda o heyecanı hissettiniz mi?" Başını arkaya eğerek inliyor. "Tanrım, bayıldım."

Gözlerimi yetersiz beslenen bacaklarına kaydırarak, "Bu yıl etkinliklere katıldın mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Bu sene katılmadım ama Garrett biz yaşlılar için eğlenceyi geri getirdi."

Bunun ne anlama geldiğini sormak bile istemiyorum, özellikle de dilini aç bir köpek gibi dudaklarında gezdirdiğini gördüğümde.

Her ne kadar ona tüm bunların ne kadar iğrenç olduğunu düşündüğümü söylemek istesem de, onları haklı bir sebeple öldürebilmek için alabildiğim kadar çok cevap almam daha iyi olacak.

"Bunu yaptığınız tek etkinlik bu mu?" Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Aklıma gelen her kelime ona saldırgan gelecektir.

"Şimdiden daha fazlasını mı arzuluyorsun?" Dudakları alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor ve dudaklarımı büken alaycılığı görmemesi için bir fincan kahve almakla meşgul olmak zorunda kalıyorum.

"Hayır, yıl boyunca birkaç fırsat daha var. Ama bunun bir bedeli yok."

"Ücreti var mı?" Yüksek sesle merak ediyorum, oyunumu anlamasını engellemek için ses tonumu yumuşatıyorum.

Etrafımıza bakıp duyma mesafesinde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, "Sana bunları anlatmamalıyım ama ne olacak ki?"

Belli ki harika vakit geçirmişsiniz."

Kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Tarikat, insanların kendi avlarını avlama fırsatı için cömertçe para ödedikleri bu tür etkinlikler düzenliyor, tıpkı bunun gibi. Tamamen kişiselleştirilebilir ama. Biraz rahatlamak ve günlük hayatın baskılarından uzaklaşmak için güzel bir egzersiz."

"Kulübedeki oda... O da bu tür şeyler için mi?"

Babam kıkırdıyor. "Kendi başıma üstesinden gelip gelemeyeceğimi görmek için bir deneydi. Yapabilirdim ama işler benim için biraz fazla dağınıktı. Tarikat, eğlence bittikten sonra her şeyi temizlemeleri için insanlara para ödüyor."

"Sahipsiz avları ne yapıyorlar?" Gülümsemesi azalıyor. "Sahipsiz av diye bir şey yok."

Bunca zamandır kendimi diğer canavarlarla çevrili bir canavar olarak görüyordum. Her şeyi yanlış anlamışım. Vicdanı olmayan iblislerle çevrili bir canavarım. Zayıf gördüklerine saldıran ve sonra da buna gülen ruhsuz deri gezginleri.

Dünyanın dört bir yanına yayılmış yüzlercesi var. Hepsini tek başıma öldürmek imkansız bir başarı olurdu, özellikle de beni yakaladıklarında.

Bunun farkına varmak son derece cesaret kırıcı.

Daha konsantre bir yaklaşıma ihtiyacım var. Yılanın başını kesecek ve vücudunun geri kalanını etrafta kıvrınmaya bırakacak bir yaklaşım.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmuyoruz. Bana kendi avıma ne yaptığım ile ilgili ayrıntılar sormaya çalışıyor ama ben nazlanıp paylaşmayı reddediyorum.

Eminim daha önce bir Üye'yi öldürürken yaşadığım anılardan birini anlatsam sevinçten ciyaklardı ama bu çok ileri gitmek olurdu.

Kullandığımız birkaç eşyayı toplamasına ve hepsini kamyonu yüklemesine yardım ettikten sonra, karavanımızı bağladık ve yola çıktık. Onu bir gün erken gitmeye ikna etmek zor olmadı. Sadece semptomlarını kontrol altına almak için günde yirmi hap almak zorunda olan bir adam için dışarıda kalmak kolay değil. Ben bu konuyu açtığımda çoktan geziyi bitirmiş gibi görünüyordu.

Yine de beni kandırarak istediğini elde etti. Ya da o öyle sanıyor.

Yol boyunca Charles'ın Stardust'ı burada öldürebilmek için bu işe bulaştırmasının olası tüm nedenlerini ve kaderin parmakları arasından hafızası yerindeyken nasıl sıyrılabilirdiğini düşünüp durdum. O benim en büyük engelim ve peşinden gideceğim ilk kişi.

Ama Stardust'ın iyi olduğundan emin olana kadar olmaz.

Bölüm 48

Jovie

Ertesi gün öğleden sonra beni evime bıraktığında, anlaşılır bir şekilde sarsıldım.

Dün gece hiçbir şey yapmadık. O yemek hazırlarken ben duş aldım, sessizce sandviçlerimizi yedik, sonra battaniyesinin altına girdik ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım. Bu sabah uyandığımda babasının kamyonetini bırakmak için çoktan gitmişti. Komodinin üzerinde yemek dolu bir tabak ve uyandığımda giymem için yeni bir çift kıyafet vardı. Bir saat içinde, dün geceki kıyafetleriyle içeri girdi.

Bugünün hangi gün olduğu ya da ben yokken kimsenin beni kontrol etme zahmetine girip girmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu da başlı başına ayıltıcı bir keşif. Telefonum, içinde tüm eşyalarım olan çantamla birlikte gitmiş. Sebastian arabamı da aldıklarını düşünüyor, çünkü buraya gelirken bıraktığım sokakta artık park halinde değildi.

İzlerini kapatıyorlardı, katillerin yakalanmak istemediklerinde yaptıkları gibi.

Eve döndüğümüzde bir kez daha sıcak duş aldım ve akan su soğuyana kadar altında durdum. Sonra derim yanana ve kesiklerim yeniden açılana kadar vücudumu ovdum. Sebastian tüm bu süre boyunca banyonun dışında bekledi, birkaç dakikada bir kapımı çalıp beni kontrol etti.

Benimle birlikte banyoda durmak istedi ama ben hemen reddettim. Zaten çırılçıplak soyulmuş ve herkesin görebileceği şekilde teşhir edilmişim. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Suyu kapatır kapatmaz banyonun kapısını açtı ve sıcak bir havluyu omuzlarıma sıkıca sardı. Tamamen kendi kıyafetlerimi giyip kanepeye kıvrıldığımda, ona yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Tartıştı. Hem de çok. Ama ben onun ısrar ettiği gibi direndim ve sonunda yumuşadı. Uzun bir şart listesi ile.

Bunlardan biri de onsuz bu evden ayrılmamaktı. Yapmak istediğim son şey işe gitmek ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ama bu kocaman evde yalnız olmak tüylerimi diken diken ediyor. İnsanların arasında olmalıyım. *Normal insanlarla.*

Ama sanırım bu, o benimle olana kadar bekleyebilir. Bir yere gitmek için arabam yok ve her an sokakta tekrar yakalanabilecekken yürümek çok riskli geliyor.

Beni burada yalnız bırakma anlaşmasının bir diğer parçası da, o ormanda başıma gelenleri yetkililere bildirmeme izin verilmemesi.

"Senin yaptığını bilecekler ve ikimiz için de gelecekler."

Ona umurumda olmadığını, o ormanda spor olsun diye hayatını kaybeden insanlar olduğunu söyledim. Onları zamanında oraya götürürsek kurtarılabilecek insanlar.

Hiç oralı olmadı.

"Yaşadıkları korkunç şeylerin sizin de başınıza geldiğine inanmalarını istiyoruz. Eğer onları ihbar edersen, bir daha gözden kaçmayacağından emin olacaklar."

"Benim olduğumu nereden bilecekler?"

"Polis onlara söyleyecektir. Kimseye güvenemezsin, Stardust. Bunu ödeyeceklerinden emin olacağım. Söz veriyorum."

Ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Yeni kuralın bir istisnası olup olmadığını hiç belirtmedi. Tek bildiğim, hayatımın son birkaç gününün henüz uyanamadığım bir kâbus gibi geldiği ve nihayet uyandığımda olacıklardan korktuğum.

Rosie'ye nerede olduğumu açıklayan ve işimi geri almak için yalvaran bir mesaj göndermek üzere dizüstü bilgisayarımı açtığım anda ön kapım açılıp kapanıyor. İçimdeki her şey donuyor, gözlerim yemek odasına kilitlenmiş, davetsiz misafirimini kendini göstermesini bekliyorum.

Ormanda kaybolduğumu fark edip beni almaya mı geldiler?

Bu düşünce kalbimi parçaladı.

Sebastian kalmak istedi. Çatı katında kalmamı istedi ama ben reddettim. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Öldürülmeme neden olaksa boşluğun ne faydası var?

Odama doğru bakıyorum, mesafeyi değerlendiriyorum ve oraya yeterince hızlı koşup koşamayacağıma karar veriyorum. Belki pencereden tırmanıp yardım çağırabilirim.

Tam bunu yapmak üzereyken -kanepeden fırlayıp canımı kurtarmak için koşarken- Sebastian köşeyi dönüyor ve gözlerini elindeki küçük kutuya dikeyyor.

Onun varlığında her zaman yaptığım gibi anında rahatlıyorum. Sanki koşuşturan, paniklemiş düşüncelerime merhem oluyor.

"Ödümü kopardın," diye azarlıyorum, nefes almak için koltuğa yaslanıyorum. "Ön kapıyı hiç kullanmıyorsun."

Kapı aralığında durup gözlerini kaldırarak benimkilerle buluşuyor. Her zamanki gibi şekillendirilmiş saçları yağlı bir şekilde alnına dökülüyor ve hala

Saatler önce beni bıraktığı kıyafetler.

"Aslında duyuyorum. Sadece sen duymuyorsun."

Kafamı kurcalayan ürkütücü düşünceleri bir kenara iterek zihnimi elimdeki konuya odaklıyorum.

Onun evime gizlice girmesini başka bir zaman ele almak gerekecek.

"Hiç duş aldın mı?"

Elindeki kutudan bir şey çıkarıp yanımdaki kanepeye fırlatıyor.

"Şimdi ayarlanmış olmalı. Senin için yeni bir kimlik oluşturdum ama zaten tüm hesaplarına giriş yaptım."

"Bu bir telefon..." Elimde çevirerek ona söyledim.

Sadece kaydolduğunuzda planla birlikte gelen ücretsiz bir telefon değil. En yeni, en pahalı model.

Parmağımı ekranda kaydırduğımda kilit açılıyor ve ana ekranım eski telefonumdaki gibi ayarlanmış oluyor. Sosyal medya ikonlarından birine tıkladığımda profilim karşıma çıkıyor.

"Evet, söylediğin için teşekkürler. Ben de tüm bu numaraların ne işe yaradığını merak ediyordum," diye karşılık veriyor ve karşımdaki sandalyeye çöküp gözlerini kapatıyor.

Bütün bunları nasıl bilebilirdi ki? Kırmızı bayraklar üst üste yığılıyor. Ne zaman saplantısının ne kadar derin olduğunu anladığımı düşünsem, işi daha da ileri götürerek beni şaşırtıyor.

"Peki... sana ne borçluyum?" Dalgınca merak ediyorum, zihnimde ona nasıl geri ödeyeceğimi planlıyorum.

Gözlerini açıp bana öyle bir bakıyor ki kendimi karınca gibi hissediyorum.

"Hiçbir şey."

Kolumu uzatıyorum ve telefonu ona doğru itiyorum. "O zaman bunu kabul edemem."

"Kabul edebilirsin ve edeceksin de. İnsanlarla iletişim kurmak için bir telefona ihtiyacın var.

Eminim bütün gün burada tek başına çıldırmışsındır." Lanet olsun.

Gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim?

Olumsuz bir sarsıntıyla telefonu sehpanın üzerine bıraktım ve koltuğa geri oturdum.

"Kendim yeni bir tane alabilirim. Bu kadarı çok fazla."

Yanaklarını şişirip nefesini üflüyor, belli ki sinirlenmiş. Ben de inatla ona bakıyorum. Eğer bu telefonu kabul edersem, bu beni nereye götürür? Ben

Bu adama çoktan bağlandım. Kendimi sıyrıp yoluma devam etmem gerekirken, bu kaçınılmaz çukurun daha da derinlerine düşüyorum. Tıpkı Gabe ile yaptığım gibi.

Avucunu yüzünden aşığı doğru kaydırarak sandalyede öne doğru oturdu.

"Telefonu kabullenmekte zorlanıyorsan, arabaya nasıl tepki vereceğini görmekten nefret ediyorum."

Kulaklarım diken
diken oldu. "Ne
arabası?"

"Senden alınan arabanın yerine bugün senin için sipariş ettiğim araba. Yarın evime teslim edilecek."

Ağzımın gevşemesine engel olamıyorum. İmkânı yok. "Bu
delilik."

"Kendin de söyledin, ben olmasaydım bunların hiçbirisi başına gelmezdi. Sana yardım etmem en doğrusu."

"Bu yardımcı olmuyor. Bu..."

Aşırı. Cömert. Belgelenebilir.

Bu iş bittiğinde ona ne kadar borçlu olacağımı hesaplamaya çalışırken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Bak, onları *senin* için aldım. Eğer kabul etmek istemiyorsan, sorun değil. Ama başka bir yere gitmeyecekler."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sinirli bir nefes alıyorum.

"Araba neden senin evine teslim ediliyor?"

Tereddüt ediyor, bir sonraki cümlesini nasıl söyleyeceğini düşünürken ağzını yana eğiyor. "Bir süre benimle kalmalısın."

Hemen başımı sallıyorum. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Bu sabah zaten bu konuda tartışmıştık ve ben tavrımı net bir şekilde ortaya koymuştum. Tamamen yabancı birinin yanına taşınmak için hayatımı alt üst etmeyeceğim.

"Ben de öyle. Eğer burada kalmakta ısrar ediyorsan, sorun değil. Ama senin yanından ayrılmayacağım. Yalnız olman senin için güvenli değil."

"Benim bir *işim* var. Beni arayacak bir ailem ve arkadaşlarım var." "İzin al o zaman. Onlara tatilde olduğunu söyle. Daha da iyisi, sakın söyleme.

Onlara her şeyi. Seni kaçıran adamlar o ormanda öldürölmediğini anlayacaklar. Bu keşfi yaptıklarında, seni aramaya gelecekler. Bu hiç olmamış gibi devam etmen akıllıca olmaz."

"Benden istediğin şey tamamen mantıksız."

"Neden? Benim yanıma taşınmak istemediğin için mi?" İncinmiş gibi bakmaya cüret ediyor.

"Evet, tabii ki *öyle*. Çünkü seni çok az tanıyorum ve kontrolcü bir ilişkiden yeni çıktım."

"Peki, bu kadar bağımsız olmakta ısrar ediyorsan başka bir yer bulup sana kiralarım. Ama bu her zaman yanında olacağım gerçeğini değiştirmez."

"*Başka bir yer bulacağım da ne demek?*"

Yine tereddüt ediyor, dudaklarını büküyor. "Daha toparlayamadın mı?" "*Neyi* bir araya getireyim, Sebastian?" Adını bir silah olarak kullanıyorum, tükürüyorum

tıpkı ormandaki adamın yaptığı gibi bir küfür gibi.

"Bu ev sadece size kiralamak amacıyla satın alındı." "Bu doğru olamaz. Bir ilan vardı..."

Kelimelerin sonu gelmiyor. Her şey mantıklı geliyor. Kiranın bu kadar düşük olması emlakçının bile kafasını karıştırdı.

Bu takıntı ne zamandır devam ediyor?

"Emlak yönetim şirketinin sahibisin," diye tahmin ediyorum ve başını salladığında göğsüm kendi üzerine çökecekmiş gibi hissediyorum.

"Bana ödediğin her kuruş senin adına bir yatırım hesabına yatırıldı. Şimdiden neredeyse dört katına çıktı."

"Bunu nasıl yapabildin? Bunu *neden* yaptın?"

"Henüz tam olarak açıklayamıyorum. Ama bir gün mantıklı gelecek."

"Senin yanına taşınmayacağım," diye ısrar ediyorum, ayaklarımı yere vurarak.

Bütün seçeneklerimi elimden aldı. Ona boyun eğmekten başka seçeneğim kalmayana kadar beni köşeye sıkıştırdı. Kendimi tam da onun istediği şekilde teslim etmem için.

"O zaman ben burada kalıyorum," diyor kararlı bir şekilde ve rahat etmek için sandalyeye yaslanıyor.

Daha fazla tartışmayı reddederek ve kendimi zorlayarak sessizce oturuyorum.

Tek yapmak istediğim üzerine yürüyüp yumruğumu taşaklarına indirmek. Ama bunu gerçekten düşündüğümde, beni kurtardığı onca zamanı kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. O olmasaydı nerede olurdum diye merak ediyorum.

Ağzından yumuşak horultular dökülüyor ve dikkatimi tekrar onun yayılmış, uyuyan formuna çekiyor.

Günü dinlenmek, duş almak ya da *gerçek hayatında* ne yapıyorsa onunla ilgilenmek yerine benden alınan şeyleri yerine koymak için bir servet harcayarak geçirdi. Çünkü kendimi kapana kısılmış ve endişeli hissedeceğimi biliyordu.

onsuz. Ve ondan gitmesini istememe rağmen, tam da kendimi yalnız hissetmeye başladığım anda bana geri dönmeyi başardı.

Aramızda bir şey var; bir tür kutsal, uhrevi güç tarafından yerleştirilmiş bir bağ ya da bir bağ. Bundan kaçındım. Ne zaman başını kaldırsa ve her şey tanıdık gelmeye başlasa onu söndürdüm ve mazur gördüm.

Ama ya *o* bununla böyle başa çıkıyorsa? Ya bu aşırı korumacı, saplantılı davranış, *o* da bunu hissettiği için oluyorsa - *o* kusursuz çekimi?

Mantıklı olurdu.

İşlevsel ya da akli başında değil ama yine de mantıklı.

Sessizce kanepeden kayıyorum ve omuzlarına bir battaniye örttükten sonra yatağıma gidiyorum, artık bana döndüğü için çok daha iyi uyuyacağımı biliyorum.

Bölüm 49

Bash

Tarikatın ÜÇ BÜYÜK ÜSTADI, yıllık av gezisinden sadece dört gün sonra yeni katılanlar için bir yemek düzenledi. Ne yazık ki ben de kendimi yemin etmeye hazırlanan altı kişilik grubun içinde buldum ve bu nedenle yemeğe katılmam gerekiyordu.

Avlarına katıldığım iddiası, görünüşe göre kabul törenime çivi çaktı.

Avdan hemen sonra Stardust'ı yalnız bırakmaktan endişeliyim ve Sienna bu hafta alışılmadık derecede mesafeli davrandı.

Bu şimdiki kadar yaşadığımız en kötü tartışma ve kızgın olduğu için onu suçlayamam bile.

Birkaç saatliğine de olsa kapalı kapılar ardındaki bir toplantıya bağlanmak için kötü bir zaman gibi geliyor ama fazla seçeneğim yok. İçeriden bilgi almak için bir rol oynayacaksam, onların kurallarına uymak zorundayım.

Büyükbabam, Hugh Kensington ve Byron Davis masanın başında oturuyor; bu hasta tarikatın en eski ve güçlü üç adamı. Her biri doğduğumdan beri hayatımın bir parçası oldu ama yine de onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. On altı yaşındayken Tarikat'taki Lancaster mirasını reddettiğimi duyan ve ondan miras alacağım her kuruşu derhal iptal eden büyükbabam bile.

O zamandan beri Lancaster Tech'in başarısı sayesinde bu parayı en az üçe katladım. Yine de yanıldığını asla kabul etmez.

Ailemin evini süsleyen yaşlı, asık surat, ölü gözlerinin ardında hayal kırıklığı ve düşmanlıktan başka bir şey olmadan masanın karşısından bana bakıyor. Benim babam bencil bir pislik olabilir ama onun babası ölmeyi reddeden, kötü niyetli bir pislik.

Hugh onun yanında otururken bile rahat görünmüyor ve muhtemelen Tarikat'ın sahip olduğu en yakın çift onlar.

Yemek tam bir zaman kaybı. Sanki av zaten bu amaca hizmet etmiyormuş gibi, acemileri ailelerinden ayırmak ve gözlerini korkutmak ve telkin etmek için ellerinden geleni yapmak için bariz bir manevra.

Masum insanları sakatlamalarını, tecavüz etmelerini ve öldürmelerini izledikten sonra hala buradaysak, üç yaşlı adamın bizi korkutabileceğini düşünemiyorum.

Sienna'ya ulaşmadan önce Stardust'ı kontrol etmek için doğruca kulübeye gitmeye hazırlanarak arabama doğru yürürken, yarım saat önce engellenmiş bir numaradan aldığım mesajı görüyorum.

Bir adres. Styx'in az gelişmiş, endüstriyel bölgesinde, evsizler tarafından rahatsız edilmek istemedikçe kimsenin gitmediği bir yer.

Sürücü koltuğuma oturduğumda yaptığım ilk şey Stardust'ın numarasını çevirmek oldu. Üçüncü çalışta cevap verdiğinde telefonu kapatıp Sienna'yı arıyorum.

Çalıyor ve çalıyor.

Onu üçüncü kez aradığımda Hugh arabamın önünden geçiyor, arama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Bakışlarım Hugh'dan hiç ayrılmadan, "Beni ara," diye mırıldanıyorum. Sanki baktığımı hissetmiş gibi kafasını arabama doğru çeviriyor, koyu renk gözleri renkli camın arkasından bakıyor. Ve daha fazla ürkütücü olamayacağından emin olduğumda sırtıyor.

Telefonuma bakıyorum, ekran hâlâ Sienna'nın kişisine açık. Bir şeyler biliyor.

Bunun farkına varmak midemi bulandırıyor. Bu yemek her ne yaptılarsa dikkatlerini dağıtmak içindi.

Kendi iyilikleri için Sienna'nın bu işe karışmamış olmasını umsalar iyi olur.

Kendini şehir arabasının arkasına attığında, silahımı torpido gözünden çıkarıp kılıfını pantolonuma geçiriyorum, sonra da navigasyonumu beni mesaj attıkları adrese götürecek şekilde ayarlıyorum.



"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, yolun ortasında farlarımın hizasında büyük, hareketsiz bir yumru beliriyor. Gaz pedalına yüklenerek daha iyi görebilmek için arabamı ileriye doğru itiyorum.

Bu o.

O olduğunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Aramızdaki görünmez bağ koptu ve parçalandı, zaten şüphelendiğim şeyi sağlamlaştırdı.

O öldü ve ben başarısız oldum, diye çılglık atıyor içimdeki düşünceler, o olmadığına dair umuda tutunmaya çalışanları engelliyor.

Arabamı olabildiğince yakına çekiyorum, farlarımı yumrunun üzerine yerleştiriyorum ve sonra kendimi sürücü kapısından dışarı atıyorum. Ona zamanında ulaşmak için asfaltta koşarken, kendime onu kurtarma şansım varsa bile bunun çok az olacağını hatırlatıyorum. Ama buna değer.

Dizlerim kaldırıma çarpıyor, ellerim hareketsiz, kanlı battaniyenin üzerinde duruyor - felçli. Ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ne tür bir son görüşle baş başa kalacağım. Ama burada başka kimse yok ve onun gittiğinden emin olmalıyım. Yapabileceğim başka bir şey yok.

Hızlı bir hareketle battaniyeyi yırtıp yana atıyorum ve Sienna'nın dövülmüş, şişmiş yüzünü ortaya çıkarıyorum. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor; solgun, parçalanmış tenini ve bulanık gözlerini gördüğümde midem kendi içine çöküyor. Parmaklarım uzanıyor, boynunda çürük ya da kanlı olmayan küçük bir noktaya hafifçe dokunuyor. Teni soğuk, kasları kaskatı. Dokunuşumu atardamarına doğru kaydırdığımda, zaten bildiğim şeyi doğruluyorum.

O ölmüştü.

Sersemlemiş bir halde, gözlerim yavaşça vücudunun geri kalanında gezinerek hasarı değerlendiriyor.

Saçları keçeleşmiş bir dağınıklık halinde başının etrafına yayılmış, kan ve kim bilir başka neler sarı tellere yapışmış. Saatler önce giydiğini gördüğüm siyah gömleği ortadan ikiye ayrılmış, sutyeni morarmış omuzlarının etrafında bir iplikle asılı duran kumaş parçasından ibaret. Göğüslerinde derin yarıklar açılmış, doku en az iki santim ayrılmıştı. Karnı kabuk bağlamış, kahverengi ve kıpkırmızı lekelerle kaplanmış, muhtemelen bıçağı sapladıkları yerde küçük giriş yaraları oluşmuş ve organları delinmiş. Kan hâlâ yanlarından aşağıya doğru tembel bir nehir gibi akıyor.

Vücudumu yana çevirerek, onlar bunu yaparken beni uzak tutan akşam yemeğinden dolayı midemde birikenleri kusuyorum.

İşte bu kadar. Bu *lanet şey*.

Onu yine aldılar, burnumun dibinde. Küçük oyunlarını itaatkârca oynadığım halde.

Dışarıda onu hayvanlar gibi parçalarken, benim onların saçma işe alım yemeğine kapıldığımdan emin oldular. Onu bir bez bebek gibi parçalara ayırdılar.

Midemde dışarı atacak bir şey kalmadığında ve kuru kabarma durduğunda, kız kardeşimin cesedinin yanına geri dönüyorum ve kendimi ona yaptıkları her şeyi hesaba katmaya zorluyorum.

Her birini tek tek avlayıp öldürdüğümde gözden geçireceğim şeylerin bir kontrol listesini yapmak için.

Bacakları kaldırımda dümdüz uzanıyor, parçalanmış kalçaları sanki onu dikkatlice bu şekilde poz vermişler gibi birbirine yapışmış. Kalçalarında ve bileklerinde, verdiği mücadeleden ve onu zapt etme çabalarından arta kalan parmak izleri olan mükemmel yuvarlak çürükler var. Gözlerim çıplak tepesinde geziniyor ve etrafa saçılmış kan lekelerini hızlıca not ediyor.

Sol baldırına bir şey damgalanmış. Derisi kabarmış ve kanamış, babamın sırtına bulaşan tanıdık yılanı neredeyse maskeliyor.

Hasta herifler öldürdüklerini bile imzalamışlar.

Beni test ediyorlar. Önce Stardust'la, şimdi de Sienna'yla. Karşı koymamı istiyorlar.

Farlar yolun aşağısında beliriyor, arabama atlayıp saklanamayacağım kadar yakın. Sienna'nın vücudunun üzerine korumacı bir şekilde diz çöküyorum, ellerim daha önce pantolonumun içine soktuğum kılıflı silahıma sıkıca sarılmış durumda. Onlar da benim gibi aceleyle yaklaşıyorlar ve araba kenara çekilip park konumuna geçtiğinde sürücü koltuğunda oturan babamı tanıyorum.

"Sienna!" diye feryat ediyor ve sürücü koltuğundan ellerinin üzerine düşüyor. "Oh, Tanrım, hayır!"

Diz çöktüğüm yere doğru sendeleyerek geliyor, yanımda dizlerinin üzerine çökerek beni kenara itiyor ve bedenini onunkinin üzerine örtüyor. Hıçkırıklar içinde kıvranıyor, kızın adı dudaklarından tekrar tekrar kırık, neredeyse okunaksız heceler halinde dökülüyor.

"Burada olacağını nereden biliyordun?" Ses tonumu eşit tutarak soğuk bir şekilde soruyorum.

"Beni aradılar."

"Seni mi aradılar? Bu da ne demek oluyor?" Bütün kontrolümü kaybederek patladım.

"Tanrım, bunu yapacaklarını düşünmemiştim. O güvendeydi! Güvendeydi, güvendeydi, güvendeydi," diye ağlıyor, battaniyeyi kapmak ve neredeyse çıplak bedenini tekrar örtmek için asfaltta sürünüyor.

Ona bakakalıyorum, boğazına sarılmamak için yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. *Biliyordu*. Onun için geldiklerini biliyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, onu kontrol etmek için hayatını kullandılar ve o *hiçbir şey* söylemedi.

Hiçbir şey yapmadı.

"Ne yaptın sen?" Homurdandım.

"İstedikleri her şeyi yaptım! Senin katılmanı sağladım. Yönetim kurulundan istifa ettim. Her şeyi doğru yaptım ama yine de onu götürdüler. Oh, Tanrım,

Onu yok ettiler! Zavallı kızım gitti..." Ruhunu parçalayan bir çığlık atarak yüzünü battaniyeye gömüyor.

Bunun bedelini ödeyecekler. Hepsi ödeyecek. Bu işlevsiz, acı verici döngüye son vermenin tek yolu Yılan'ın Sadık Tarikatı'nı sonsuza dek ortadan kaldırmaktır.

Daha önce yaptığım gibi sadece Sienna'ya karşı işlenen suçlara karışanların peşine düşmeyeceğim. *Hepsi işin* içindeydi. En tepeden başlayıp onları içeriden yok edeceğim.

"Bunu ihbar etmeliyiz," diyorum babama, sesim kontrollü.

"Polise mi?" diye soruyor şüpheyile, başını sallayarak. "Suçu bizim üzerimize atarlar."

"Ne yapmamızı öneriyorsun? Sabah birileri gelene kadar onu burada hayvanlar tarafından yenmeye mi bırakalım?"

Babam saniyeler içinde yas tutan bir ebeveynden, onu her zaman tanıdığım soğukkanlı, duygusuz iş adamına dönüşüyor. Kederli ifadesi donuk bir maskeye dönüşüyor, kızarmış gözleri az önce hıçkıra hıçkıra ağladığının tek göstergesi.

"Cesedinden kurtulmak zorundayız," diye burnunu çekerek burnunu sildi. "Bizden yapmamızı bekledikleri şey bu."

"O hasta heriflerin ne yapmamızı istedikleri umurunda mı sanıyorsun?" Kız kardeşimin ölü bedeni birkaç adım ötemizdeyken böyle bir şeyi önermesine bile gücenerek öfkeleniyorum.

Omuzlarını bana doğru çeviriyor ve sonunda bakışlarını Sienna'nın solgun yüzünden ayırıyor. Daha önce yaşlı görüldüğünü düşünürdüm. Şu son on dakika onu inanılmayacak kadar yaşlandırmış.

"Bence o zeki ve işbirlikçi aklınla onlardan intikam almayı planlıyorsun. Tıpkı onların senden beklediği gibi."

Bunu binlerce kez yapmış gibi ceketinin cebinden deri eldivenlerini çıkararak devam ediyor. Kendini resmen durumdan soyutlamıştır. Bir düğmeyi kapatır gibi, kişisel duygularını senaryodan çıkardı.

"Bizim sarsılmamızı istiyorlar. Bu yüzden bizi buraya getirdiler. Bu onlar için bir test, onlar dokunduğunda kaçıp kaçmayacağınızı görmek için. Sağlam bir planınız olana kadar oyunu oynamak zorundasınız. İleriyi düşünün."

"Peki ya annem?" Haklı olmasından nefret ederek soruyorum. "Sienna'yı hak ettiği şekilde yatırmaya ne dersin?"

"İntikamını alacak. Bundan emin olacaksın. Bu küçük bir taviz."

Alay ediyorum ve düşünmek için kendime bir dakika vermek üzere ondan uzaklaşıyorum. Haklı olduğu bir şey var: Sienna'ya hak ettiği adaleti sağlamayı planlıyorum.

"Peki o zaman ne olacak?" Arkamı döndüğümde onu Sienna'nın cesedinin üzerine eğilmiş, alnına şefkatli bir öpücük kondururken görünce şaşıyorum. "Cesedini isimsiz bir mezara saklayıp çürümeye mi terk edeceğiz? Bana yaptıkları gibi herkesin onu aramak için çılgınca bir kovalamacaya girmesine izin mi verelim?"

Başını sallıyor, battaniyeyi kızın başına örtüyor. "Bir yer biliyorum."

Bundan nefret ediyorum. Bu üzücü varoluş bahanesinde tek bir görevim olmasından ve bunu da becerememekten nefret ediyorum.

İki kez.

"Neden bunun yerine beni öldürmediler?" Yüksek sesle merak ediyorum, kalbim yeniden paramparça oluyor.

"Çünkü onu seni ve beni kontrol edebildikleri gibi kontrol edemezler ve onun bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar," diye cevap veriyor ciddiyetle, sanki bunu zaten düşünmüş gibi. "Bacaklarını tut. Onu bagajıma yükleyeceğiz, sen de beni takip edebilirsin."

Tüm içgüdülerim buna karşı çıksa da -bunun inanılmayacak kadar berbat bir şey olduğunu bilsem de- babamın talimatlarına uyuyorum ve kollarımı kız kardeşimin topal bacaklarına dolayarak onu kaldırıp arabasına taşıyorum. Bedenim otomatik pilotta hareket ediyor, zihnim duygular ve tereddütlerle tıkanmamak için tamamen kapalı.



Sienna'nın cesedinin üzerine toprak atarken, "Biricik kızını öldürmelerinin yanlarına kâr kalmasına izin veremezsin," diye ısrar ediyorum.

Diğer yarımı.

Beni birkaç mil ötedeki elektrik kuleleriyle dolu bir alana götürdü. İz bırakmamak için beton zemine park ettik ve Sienna'nın cesedini, zaten bozulmuş olan bir toprak alana ulaşana kadar dayanabildiği kadar çimenlerin arasından taşıdı.

Toplu mezar olarak kullanılabilecek kadar büyüktü. Birkaç gün önce o ağılda gördüğüm kadar ceset sığacak kadar.

Bu işi onun üzerine yıkmaya çalışırlarsa ve ceset için polisi ararlarsa, bu süreçte kendilerini suçlayacaklarından emin oluyor.

Zeki, işe yaramaz bir adam.

"Senden bir tepki bekliyor olmalılar." Deliğe bir yığın daha atarak devam ediyorum.

Neyse ki başka cesetlere rastlamamayı başarmıştım.

"Kanser yüzünden çoktan rolümü kaybettim. Bunu ta o zaman planlamışlardı," diye cevap veriyor, çoğunlukla kendi kendine.

Toprağı kazmayı bırakıp küreği toprağa saplıyorum ve kızarmış ellerimi küreğin etrafında esnetiyorum.

"Bunu onlara nasıl ödeteceksin?" Zorluyorum, çünkü zaten şüphelendiğim şeyi söylediğini duymaya ihtiyacım var. Saçma bir nedenden ötürü yere yatıp bunu kabul edecek, onun adaletini ve bunu elde etmek için alacağı tüm hayatları vicdanıma bırakacak.

"Onları alaşağı etmek için oğlumu üzerlerine salacağım," diye basitçe cevap veriyor. Tahmin edilebileceği gibi. Ve ben ona ne kadar korkak bir pislik olduğunu söylemek için toplayabileceğim en sert kelimeleri oluştururken, "Ve bunu nasıl yapacağın konusunda sana rehberlik edeceğim" diye eklemeye devam ediyor.

Gecenin geri kalanını intikam planları yaparak ve Sienna'yla vedalaşarak geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde, onunla arabasına kadar yürüdükten sonra eve kendim dönüyorum.

Ve o asansör kapılarından geçip boş daireme girdiğimde, yoluma çıkan her şeyi yok ediyorum.

Bölüm 50

Jovie

Sienna'nın ailesinin cenaze törenine ev sahipliği yaptığı salonun büyük, çift kapısından içeri girdiğim anda, bulunduğum ortamın ÇOK DIŞINDAYIM. Tıpkı Yıldız Gözlem Balosu gibi, çok erken yitirilen genç bir hayatın yasını tutmaktan çok son dedikoduları takip etmekle ilgilenen zengin ve üst sınıf ailelerle dolu.

Ellerinde bir ceset yok. Tüm bunların en şaşırtıcı kısmı da bu.

Sanki bir gün ön kapıdan çıkmış ve bir daha geri dönmemiş gibi. Polis, cesedini bulamamış olmalarına ve hayatta olmadığına dair gerçek bir kanıt olmamasına rağmen davayı cinayet olarak ilan etti.

Hala geri döneceğine dair umudumu koruyorum. Tıpkı kardeşinin haftalar sonra geri döndüğü gibi, bence o da daha fazla şansı hak ediyor. Ailesinin aynı şekilde düşünmemesi hiç mantıklı değil.

Yine de cenazede saygılarımı sunuyorum çünkü yanılma ihtimalim var ve bu pişmanlıkla yaşamaktan nefret ediyorum.

Sienna'nın aile dostu olarak tanıttığı adamın ormanda benimle alay eden kişi olduğunu anladıktan sonra burada tek başıma olduğum için çok gerginim. Buradaki herkesin o garip uygulamaya karışmış olması mümkün ve Sienna'nın öldüğü haberini duymadan önce onun bu işle bağlantılı olduğunu aklıma bile getiremiyordum. Kaybolmadan bir gün önce konuyu ona açtığımda o da en az benim kadar dehşete düşmüştü ve eğer harika bir oyuncu değilse, arkadaşlarının neye karıştığına dair hiçbir fikri olmadığına gerçekten inanıyorum.

Sebastian'ın onsuz gittiğimi öğrenince çok kızacağını biliyorum ama günün rastgele saatlerinde eve girip çıkıyor ve bu da onunla konuşmamı imkânsız hale getiriyor.

Beni arkadaşımı onurlandırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok. Bu yüzden ikinci el bir dükkândan yüzüme örtmek için siyah dantel bir başlık buldum, ucuz siyah bir elbise giydim ve koca adama bunun bir tuzak olmaması için dua ettim.

Annesini fark etmek kolay. Devasa odanın ön tarafında, etrafı çeşitli gösterişli siyah kıyafetler giymiş bir grup kadınla çevrili. Çerçevesiz fotoğrafların bulunduğu masalar duvarları kaplıyor, arka tarafta ise ortada sandalyelerin sıralandığı müstehcen bir çiçek aranjmanı bulunuyor. İnsanlar etrafta dolaşıyor, onurlandıracak bir ceset olmadığına ne yapacaklarını bilemiyorlar.

Tanıdığım birini göremeyince, herkesin yaptığı gibi ayaklarımı sürükleyerek ilk fotoğraf setine gidiyorum. Rosie burada değil. Old Soul'dan istifa etmek zorunda kaldığımdan beri bana sessiz davranıyor.

herhangi bir bildirim. Tek umudum, bir gün her şeyi açıklama fırsatı bulduğumda beni affetmesi. O zamana kadar onu rahat bırakacağım.

Her resimde iki çocuk var, ikisi de aynı boyda. Çerçeveler kronolojik sıraya göre düzenlenmiş gibi görünüyor, küçük bebeklerden başlayıp küçük çocuklara doğru büyüyorlar. Sienna'nın çocukken neredeyse bembeyaz olan saçları, yanındaki çocuğuinkiyle tezat oluşturacak şekilde koyu kahverengi. Bu küçük farkı görmezden gelerseniz, neredeyse aynılar. Ancak çekilen hızlı fotoğraflarda bile kişiliklerinin neredeyse zıt olduğunu söyleyebilirsiniz.

Sienna dramatik bir şekilde poz verip gülümserken, ağabeyi kaşlarını çatıyor ve düşünceli bir şekilde kollarını kavuşturuyor ya da inatla kameraya bakmayı reddediyor. Tıpkı onun tarif ettiği kadar ciddi.

Yıllar geçtikçe daha da büyüyorlar ve birbirlerinden uzaklaşıyorlar ama ağabey hep arka planda, onu izliyor. Sanki hikayeleri küçük anlık görüntülerle kaydedilmiş gibi.

Yedi ya da sekiz yaşlarında göründüklerinde, tablo bitiyor ve ben kendimi o kadar kaptırıyorum ki, başımı kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden bir sonrakine geçiyorum.

İzci kız gezileri, okul oyunları, rastgele sporlar... Sienna hepsinde vardı. Bir tanesinde okul üniforması içinde gülümsüyor, New York'un işlek bir caddesindeki bir otelin önünde bavulunun yanında duruyor. Erkek kardeşi onun yanında yere oturmuş, bir çiçeği koparıırken bacağını uzatmış.

Geçerken yatılı okula gittiğinden bahsetti. Yılın büyük bir bölümünde ailesinden ayrı kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Ağabeyinin bu kadar koruyucu olmasının nedeni bu olabilir. Onu güvende tutmak istiyordu.

Gözlerim sürekli onun eşsiz yüz hatlarına takılıyor. Çok simetrik ve mükemmel. Bir nedenden dolayı ona çekildiğimi hissediyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Tablo, onların ergenlik çağına girmeleriyle sona eriyor ve ben yavaş yavaş onun bana neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya başlıyorum.

Ama... bu mümkün değil.

Bir sonraki masaya koşarken Sienna'nın öncekinden daha fazla solo fotoğrafını buluyorum. Utanç verici selfie'ler, okul etkinlikleri, danslar ve arkadaşlarıyla verdiği partiler. Hiçbirinde kardeşi yoktu. Kendimi her birinde o yüzü ararken buluyorum, orada olmadığını fark ettiğimde hızla diğerine geçiyorum. Sonunda tablo, ikisinin cüppeleriyle yan yana durdukları, diplomalarını gösterirken gülümsedikleri bir lise mezuniyet fotoğrafıyla sona eriyor.

Midem ayaklarıma kadar
çöküyor. Bu yüzü *tanıyorum*.

Daha önce de görmüştüm.

Bu masa ile diğeri arasında konuşan bir grup insanın yanından geçerken, üniversite yıllarına ait resimlere bakmak için eğildiğimde yaşlı bir kadını neredeyse kenara itiyorum. Daha çok çeşitli etkinliklere katılan rastgele insanlar. Sienna her birinde gülümsüyor ama o hiçbir yerde yok. Aynı okula gitmemiş olmalı.

Üniversiteyi atladığını mı söyledi? Hatırlayamıyorum.

Masa onun tek bir fotoğrafı olmadan bitiyor ve döndüğümde sadece bir masa kaldığını görüyorum.

İki katı olmalıydı. Uzun ve mutlu bir hayatı hak ediyordu ama ona verilen buydu. Bunun sebebi *o* olabilir mi? Gölgelelerin içinde kolayca kaybolan adam.

Aradığımdan farklı bir yüz görmek için çaresizce son fotoğraf setine koşuyorum. Yanılmama izin vermesi için hangi tanrı varsa ona dua ediyorum. Tüm bunların benim tarafımdan bir yanlış anlaşılma olması için.

Hayatıma sinsice girerek en yakın arkadaşlarımdan biri haline gelen kadının, her gece evime giren adamla akraba olması ne anlama gelir?

İkisinin de beni avlamış olması mümkün mü?

Artık hiçbir şeye güvenemiyorum.

Derin bir nefes alarak, bir çerçeveyi göğsüne bastırmış ağlayan orta yaşlı bir kadına sıkı bir gülümseme sunuyorum. Bu masanın önünde duran ve sergiyi engelleyen başka kimse yok.

Bakışlarım o tarafa kayıyor ve hemen onu buluyor. Sienna'nın tanıdığım haline en yakın versiyonunun yanında yine gülümsüyor. Takım elbise giymiş, elini siyah kravatına dolamış, Sienna da gümüş rengi, ışıltılı bir elbiseyle ona sarılmış.

Fotoğrafı alıp inceliyorum ve ikisinin de hiç bilmediğim bir yönünü görüyorum. Gerçek olabileceğini asla tahmin edemeyeceğim bir yanlarını.

"Lütfen herkes oturabilir mi?" diyor yaşlı bir adamın sesi hoparlörlerden. "Aile birkaç kelime söylemek istiyor."

Konuşmalar sona erip insanlar sandalyelerine oturmaya başladığında odada bir karışıklık oluyor. Şimdi gitmeliyim, kimsenin beni görmesini engelleyecek kadar hareket varken. Özellikle kaçınmak istediğim bir kişi var ve şu anda en önde duruyor, Sienna'nın *annesini* -annesini- ön sıradaki bir sandalyeye oturtuyor.

Elimdeki fotoğraftakine benzer bir takım elbise giymiş, bu kez üzerinde mor bir gömlek var. Gözlerim aynı adamın iki versiyonu arasında gidip geliyor, aradaki fark karşısında şok oluyorum. Yüz hatları şimdi çok daha perili görünüyor, sanki fotoğraftaki halinin hayal bile edemeyeceği şeyler görmüş gibi.

Hızımı kaybetmeden çerçeveyi masanın üzerinde rastgele bir yere koyuyorum ve başım ayaklarıma dönük bir şekilde kapıya doğru koşuyorum. Tam çift kapıyı kırmak üzereyken bir cenaze evi çalışanı kapıyı çarparak kapatıyor ve beni yolumda durduruyor. Diğerini itmeye hazır bir şekilde kenara çekiliyorum ki aynı çalışan odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sadece gitmem gerek-" Kapı koluna uzanarak söylemeye başladım.

"Üzgünüm, aile anma töreni için herkesin oturmasını istedi," diye soğuk bir şekilde araya giriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Gözlerimi ona diktüğimde kaşlarını çatıyor, sonra başımın üzerine bakarak beni başından savıyor.

Ne tür bir cenaze evi insanları bir odaya kilitler?

Yerimde dönerken paniklemeye başladım. Şimdi bana yalan söylemekten başka bir şey yapmamış bir kadının hayatını kutlamak için bana musallat olan adamla aynı odada kapana kısılmış durumdayım.

Başka kim onlarla birlikte bu işin içinde olabilir? Kurdukları bir tür hastalıklı tarikat mı bu?

"Herkes merhaba," diye tanıdık, derin bir ses nazik ve kibar bir tonla kalabalığı selamlıyor. Kürsüye baktığımda, onun doğrudan bana baktığını görünce irkiliyorum.

Beni bakışlarına hapsetti.

"Öncelikle, kız kardeşimi onurlandırmaya geldiğiniz için herkese teşekkür etmek istiyoruz..." Aramızda duran insan kalabalığıyla konuşuyor ama dikkati benim üzerimde sabitlenmiş durumda.

Yüz hatları, doğrudan üzerine parlayan gösteri ışıklarının altında daha da çarpıcı. Açık yeşil gözleri, özenle şekillendirilmiş siyaha yakın saçlarıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor. Sakalı temiz tıraş edilmiş, takım elbisesi ütülenmiş.

Sienna'nın tarif ettiği milyardere daha çok benziyor ve son birkaç aydır beni takip eden tehlikeli davetsiz misafirden daha az benziyor.

Aklımın bir köşesinde başka bir şey dolaşıp duruyor. Anlamlandırarak kadar uzun süre kavrayamadığım bir düşünce çekirdeği.

Son birkaç aydır bu hissi tekrar tekrar yaşıyorum ve ne olduğunu tam olarak tespit edemiyorum.

Buraya daha önce de gelmişim. Bu insanları gördüm.

Benim olmayan bir hayatta. Ya da belki bir rüyaydı.

Tanrım, bilmiyorum.

Arka sırada bir sandalye bulup tökezliyorum ve zihnim yetişemeyeceğim kadar hızlı koşarken neredeyse içine düşüyorum.

Sienna'nın soyadı neydi?

Onu onurlandıran bir postere bakıyorum ve büyük harflerle yazılmış olduğunu görünce minnettâr oluyorum.

Lancaster.

Yani bu onu... Sebastian Lancaster yapıyor.

Adı kulaklarımda, aklımdan çıkaramadığım bir şarkı gibi çınlıyor.

Sebastian, "Sienna, siz istemeseniz bile desteğini esirgemeyen biriydi," diye şaka yapıyor ve kalabalık hep bir ağızdan gülüyor.

Zihnimde bulanık, sarı saçların görüntüsü dolaşıyor. Ve kan. Çok fazla kan.

Sebastian Lancaster.

"Saf bir kalbi vardı ve diğer insanların da aynı yeteneğe sahip olduğunu fark edebiliyordu."

Sebastian... Bash...

Onu savunuyor. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğimi biliyor ve açıklamaya çalışıyor.

Ama buna ihtiyacı yok. Artık gerek yok.

Çünkü sarı saç ve kan parıltılarıyla birlikte ipeksi siyah saçlar ve kara bir şövalyeyle kıvrılmış uykusuz geceler geldi. Beni kendimden kurtaran ve kimse denemediğinde bana inanan bir adam.

Benim gizemli adamım. Aslında pek de gizemli değilmiş.

Konuşmasını dinlerken gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akıyor, gözleri birkaç saniyede bir sürekli bana dikiliyor, sanki kalkıp koşarak uzaklaşacağımdan ya da yaptıkları için kız kardeşinin cenazesinin tam ortasında ona saldıracağımdan emin değilmiş gibi.

Ama beni böylesine şiddetle sevdiği için onu asla cezalandıramazdım.

Beni tekrar buldu. Herkesin hayatlarımızda yarattığı kaosun içinde birbirimizi kaybettik ve o yine de bana ulaşmayı başardı.

Nasıl başardı?

Yaşadığımız her etkileşim aklıma geliyor. Belirsiz mektuplar, hiç bilmediğim bir geçmişten garip bir şekilde bahsetmesi, incirler. O deniyordu-

Zorlamadan hatırlamamı sağlamak için umutsuzca çabalıyordu.

Ve bu arada aşkım, birbirimizi bulduğumuz hayata paralel bir hayatı anılarıyla baş başa yaşamak zorunda kalmıştı.

Konuşması devam ediyor ve arkadaşımın var olduğunu hiç bilmediğim bir hayatı anlatıyor. Her şeyden daha güçlü bir bağ.

Duygular sel olup akıyor, gözyaşlarım yüzümden sıcak, kontrol edilemez nehirler halinde akıyor. Ben sürekli ağlıyorum, o ise konuşması bitip herkes alkışlayana kadar düşünceli bir ifadeyle beni izliyor. Başka birinin birkaç kelime söylemesine izin vermek için kürsüden uzaklaştığında, sessizce başsağlığı dileyen tüm insanları görmezden gelerek doğrudan odanın arkasına yöneliyor.

Doğruca bana.

"Stardust..." derin sesi neredeyse çaresizlik içinde inliyor.

Bakışlarım onu değerlendirmek için yukarı kayıyor ve sonunda bunun onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını görebiliyorum.

"Nasıl?" Fısıldıyorum.

Arkasında milyonlarca soru olan tek bir kelime.

Buraya nasıl geldik? Sienna beni nasıl buldu? Onun benimle arkadaş olmasının bir parçası mıydı?

Açıklığa kavuşturulmayı bekleyen o kadar çok şey var ki ama onun temkinli ifadesi bana bunun yeri olmadığını söylüyor.

"Benimle gel," diyerek elimi tutuyor ve beni oturduğum yerden kaldırıyor.

Az önce çıkmaya çalıştığım çift kapıyı sorunsuzca itiyor, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi elimi sıkıca sarıyor. Bir köşeyi dönüp uzun bir koridorun sonuna doğru yürüyoruz, orada bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açıyor.

"Burası özel bir oda. Burada kimse bizi rahatsız edemez," diye açıklıyor içeri girdiğimizde.

Burası yakın ailelerin eşyalarını yerleştirebileceği ya da kalabalıktan uzaklaşabileceği basit, küçük bir alan. Bir tarafta uzun deri bir kanepe, diğer tarafta da bir sıra dolap yer alıyor.

Ona dönüyorum, ellerini tekrar benimkilerin içine sokuyorum. "Seni hatırlıyorum," diyorum ona nefes nefese. Sesim sadece soluk soluğa çıkıyor.

Çünkü *sonunda...* Onu hatırlıyorum. *Her şeyi* hatırlıyorum. Birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi, herkesten uzakta, dünyanın kendi işlevsiz köşesinde yuvalandığımızı.

Söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlıyorum - ne kadar dengesiz, sadık, takıntılı ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu. Her duygu ve anı içimden akıyor, ruhumun etrafında kıvrılıyor ve sanki yeniden ortaya çıkmak için bu anı bekliyorlarmış gibi sarılıyorlar.

Eskiden nasıl bir kadın olduğumu hatırlıyorum - tüm bu insanların beni ve sınırlarımı çiğnemesine nasıl izin verdiğimi. Bunun hayatıma nasıl mal olduğunu, hem de iki kez. Daha önceki sözleri zihnimde yankılanıyor, beni yemek odamın zemininde Gabe'in yanında dövülmüş ve kanlar içinde bulduğu o gün yaptığı umutsuz yakarışlar. Son nefesimi verdiğim gün.

Gabe beni öldürdü. *Beni öldürdü* ve son birkaç haftayı Bash'in ona yaptıklarından dolayı sürekli bir suçluluk duygusu içinde geçirdim.

Soğukkanlılıkla değildi. İntikamdı.

Bash bana bakıyor, yüzü boş bir tuval gibi, duygudan yoksun. Ama yüzeyin altında dönen rahatlamayı görebiliyorum ve bunun doğru olduğunu umuyorum. Bu anılarla tek başına yaşadı, benim yetişmemi bekledi. Peki ne kadar zamandır? Aşkım, ben onun kim olduğunu bile bilmeden bu gerçeklikte ne kadar acı çekmek zorunda kaldı?

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, ağırlığını önümde kaydırıyor.

"Hatırlıyor musun?" diye yavaşça tekrarlıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hepsini," diye

onaylıyorum. "Kanıtla."

Hıçkırıklar içinde kendimi onun kollarına bırakıyorum. Ve o eşsiz yeşil gözlerindeki tereddüde rağmen beni yakalıyor. Güçlü, becerikli kolları beni sarıyor ve son birkaç aydır olduğundan çok farklı ama aynı zamanda inanılmaz derecede tanıdık geliyor.

Benim.

Tüm bunlar olmadan önce de benimdi. Ve geri kalanında da benim olmasını sağladı.

Omuzlarımdan tutup beni biraz geriye itiyor, bakışları sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümde geziniyor.

"Benden seni New York'ta bırakmamamı istemiştin," diye hatırlıyorum. "Bana bir şeyler olacağını söylemiştin ve oldu da. Senin deli olduğunu düşündüm, Bash. Seni görmezden geldim ve bu bana her şeye mal oldu."

Şimdi kontrolsüzce ağlıyorum, kelimelerim zar zor anlaşılıyor. Gözlerimden yaşlar dökülüyor, yanaklarımdan ve boynumdan aşağı sıcak izler halinde akıyor.

"Geri dönüp sana her şeyi anlatmak için her şeyi yapardım. Lanet olsun, eğer zamanda geri gidebilseydim, her şeyi değiştirirdim. Yollarımızın kesişmesini engelledim," diye yakınıyor.

Başımı sallayarak devam etmesini engellemek için elimi dudaklarına götürüyorum. Bu noktada tüm bunlar akıl almaz görünüyor. Bu adamın hayatımda olması gerekiyordu. Bu deneyim sadece bu gerçeği kanıtladı.

"Şimdi söyle bana. Ne oldu?"

Parmakları bileğimi sarıyor, bileğime ve koluma öpücükler kondururken elimi dudaklarına doğru yönlendiriyor.

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyor öpücükler arasında nefes nefese. Tekrar uzaklaştığında, "Bu tam bir cehennemdi" diye nefes alıyor.

"Hayal bile edemiyorum."

"Eminim sorularınız vardır..."

Ellerim göğsünde geziniyor. Ben de *istiyorum*. Her şeyi duymak istiyorum. Bildiği her ayrıntıyı bilmek istiyorum ki bunu bir araya getirmeye çalışabilelim. Ama ona bakınca

-Onunla birlikte olmak, her şeyi gözden geçirmek için yanlış bir zamanmış gibi geliyor. "Şu anda endişelenmeye degecek bir şey yok."

"Güzel. Konuşmak istemiyorum," diye itiraf ediyor ve boynumdaki izleri öpüyor.

"Sana ihtiyacım var Bash," diyorum nefes nefese, ellerim elbisemin fermuarını açmak için yanıma gitmeden önce şapkamı saçımdan çekip çıkarıyorum. O da aynı şeyi pantolonuna yapıyor ve ereksiyonunun serbest kalmasına izin verecek kadar aşağı itiyor.

"Bana sahipsın, Stardust."

Stardust.

Tanrım, bu ismi arkasındaki anlamın farkına varmadan kaç kez duydum? Bir daha asla hafife almayacağım.

Elbise çözüldükten sonra omuzlarımdan itiyor ve bir yığın halinde yere düşüyor. Ağzını tekrar boynuma götürürken başım geriye düşüyor, kolları sırtımın etrafını sararak beni kaldırıyor ve sırtımı duvara çarpıyor.

Bir sonraki nefeste içime giriyor, içimi doldururken alçak sesle inliyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve o içime pompalarken kalçalarımı ona karşı çalıştırıyorum. Birlikte hareket ederken oda hızlanan nefeslerimizle doluyor.

Bu iki beden birleşmesinden daha fazlası. Bu kutsal bir kavuşma, tıpkı her zaman hissettiğim gibi.

Ağız benimkini yakalıyor ve geri alıyor, vücudu orgazmımın oluşması için mükemmel bir açıyla bana sürtünürken dili etrafta dönüyor.

Parmaklarımı sırtına gömüyorum ve boynunu ısıırıyorum, dalga üzerime çökerken ve havada uçarken sessiz zevk çığılıklarımı doğrudan kulağına gönderiyorum. Saniyeler içinde, onun sıcaklığıyla dolmadan önce içimde seğıirdiğini hissediyorum.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor alnıma doğru. "Sen *benimsin*."

Bu hırıltılı açıklamayla, ikimiz de hala içimde sıkıca dikilmiş halde hareketsiz kalmadan önce bana son bir kez çarpıyor.

"Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye mırıldanıyorum sessizce, kalçalarımı sikinin etrafında döndürürken yanağını öpüyorum.

Ona doyamıyorum.

Hüzünle gülümsüyor, başparmağını alt dudağıma sürterek yemin ediyor: "Senin için bir ömür beklerdim, tatlı kuzum."

Bölüm 51

Bash

SIENNA henüz bana gelmedi.

Daha önce yaptığı gibi, birdenbire ortaya çıkacağı anı sabırsızlıkla bekledim. Beni ruhen ziyaret etmesini, böylece zaten bildiğim gerçekleri teyit edebileyim.

Dürüst olmak gerekirse, onu tekrar görmek istiyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilemeli ve af dilemeliyim.

Yine de gelmiyor.

Geçen sefer sadece birkaç gün sürdü. Bir dakika önce onun yasını tutarken, bir dakika sonra yanımda oturuyor ve beni sinir ediyordu.

İlk düşüncem bir şeyleri berbat ettiğimiz. Babam ve ben onu o isimsiz mezara gömdüğümüzde dengeyi bozmuş, ruhunu bir yere hapsedmiştik. Hatta babamın tavsiyesine rağmen o yere geri döndüm. Her yerde onu aradım, belki bir şekilde oraya bağlanmıştı diye. Hiçbir cevap alamadan eve dönerken yaşadığım hayal kırıklığı hala geçmedi.

Polis zaten bildiğimiz şeyi doğruladıktan sonra annem onun için bir cenaze töreni düzenledi. Hayatta olma ihtimali yoktu. Hâlâ cesedini arıyorlar ve eğer şanslıysak onu asla bulamayacaklar.

Elbette gerçeği biliyoruz; ben, babam ve Yılan'ın Sadık Tarikatı'ndaki herkes. Şimdi mesele, savaş başlamadan önce her iki tarafın da diğerinin *ne kadarını* bildiğini anlaması.

Günleri kısıtlı. Babamın talimatlarına uydum ve oyunu oynadım, o bilgisini bana aktarırken ve bir plan yaparken harap olmuş, kafası karışmış kardeş gibi davrandım.

En büyük engellerden biri ona güvenmeyi öğrenmek oldu. Bunu en son yaşadığımda o Tarikat'ı seçmişti. Bu yeni zaman çizgisinde onun için neyin farklı olduğundan emin değilim ama bir zamanlar korumak için öldürmeye hazır olduğu kardeşliği terk ediyor gibi görünüyor. İçeriden bir kaynak olmadan bilmemin mümkün olmadığı sırları paylaşıyor. Tarikatlarına katılmış olsam bile, babamın maruz kaldığı bilgiler konusunda muhtemelen bana asla güvenilmez.

Günlük programlardan kaçış protokollerine, gizli evlere ve saklanma yerlerine kadar her şey. Babamın bildikleriyle, onlar yaptıklarından tamamen habersizmişim gibi davranırken, nihayet beni onlardan birkaç adım öne geçirecek bir plan yapabilirim.

Yeşil ışığı alır almaz onları katledeceğim.

Tek umudum Sienna'nın da buna şahit olabilmesiydi. Onların kan kaybını izlemekten hep keyif almıştır.

Çalışanlardan ve hiç tanımadığım insanlardan gelen garip taziyelerden kaçmaya dayanamıyorum, bu yüzden Stardust'ın boş yatak odasında çalışmaya başladım. Kimseye güvenemeyeceğimi anladıktan sonra kendimi herkese kapattım. Tam olarak değil.

Eliza izin almam ve iyileşmem için baskı yapıyor ama bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Kendime daha fazla zaman ayırırsam Lancaster Tech Tarikat tarafından ele geçirilecek. Ben hastanedeyken Hugh'un sunduğu garip ve muğlak anlaşmayla bunu zaten denediler. Bu onun bir uyarısıydı. İsteklerine itaat etmezsem başıma geleceklere dair bir söz.

Ofise gitmem gerektiğinde Stardust'ı da yanımda götürüyorum.

Sienna'nın cenazesinde bir araya geldiğimizden beri, telefonda paylaşılmayan lojistik ve ilgili bilgileri gözden geçirmek için babamla yaptığım kısa toplantılar dışında yanımdan hiç ayrılmadı. Sanırım ikimiz de insanların ne kadar kolay koparılabileceğinin farkındayız ve ikimiz de daha önce kaçırdığımız gelecekte vazgeçmek istemiyoruz. Onunla daha mutlu ya da daha takıntılı olamazdım.

Sienna'nın cenazesine girdiği anda aramızdaki şeylerin değişeceğini biliyordum. Konuşmamı yapmak için kürsüye çıktığımda bir şeylerin ters gittiği çok açıktı. Bunun, Sienna'nın hep bahsettiği ama kimsenin görmediği o ele avuca sığmaz kardeşin ben olduğumu nihayet fark etmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm. Onu önceden uyaracak zaman yoktu. Her köşede canavarlar pusuda beklerken ve yalnız kalması onun için güvenli değilken olmazdı. İki dünyanın çarpıştığını fark ettiğinde yapacağı ilk şey kaçmak olurdu. Bu riski göze alamazdım.

Bu yüzden, odanın öbür ucundan yüzündeki kırık ifadeyi gördüğümde, bunun arkadaşının ihaneti karşısında yaşadığı şok olduğunu düşündüm. Bana tamamen ve bütünüyle geri döneceğini asla hayal edemezdim.

"Beni ormanda avlayanlar... onu öldürenler onlar mı?" diye sordu o gece yatağında yanımdan.

Yüzümü ona dönüyorum, bir kolumu yastığın altına sokarken diğer kolum çıplak tenine dokunmak için battaniyenin üzerinden uzanıyor. Elim onun karnını kavırıyor ve sıkıca tutuyor.

"Evet."

"Bunu daha önce yapanlarla aynı kişiler mi?"

"Onlar," diye nazikçe onaylıyorum, avucunun üzerinde daireler çiziyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Benim pozisyonumu yansıtmak için döndüğünde omuz silkiyor. "Geçen sefer bana insanları öldürdüğünü söylemiştin..."

"Ve?"

"Sienna'nın katillerinin peşinden mi gidiyordun?"

Akıllı kız. O zamanlar kurbanlarımla Sienna'nın ölümüyle bağlantılı olduğunu asla kabul etmemiştim. Bunları ona anlatırken sadece onu korkutmaya çalışıyordum. Durumun ciddiyetini anlamasını ve onu güvende tutabilmem için benimle kalmasını sağlamaya çalışıyordum.

Geriye dönüp baktığımda, bu en iyi yaklaşım değildi.

"Öyleydim," diye belli belirsiz itiraf ediyorum, elimi çenemde gezdirmek için çekiyorum. Aynı şeyi yapacağımı açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum, ancak bu sefer tepedeki adamları hedef alıyorum. Onu öldürme kararını verenleri. Ama onu korkutmadan ne kadarını söyleyebilirim?

"Artık her şey farklı," diyorum.

"Yani onların peşinden gitmiyor musun?" Başını geriye atıyor, gözlerini kısıyor.

"Böyle söyleyince hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun..." "Katillerinin serbestçe dolaşmasına izin veremezsin."

"Öyle bir niyetim yok."

Tereddütlü bir sırtıyla yatağa geri dönüyor, yüzünü tekrar tavana dönüyor ve bana "O zaman yardım etmek istiyorum" diyor.

"İnsanları öldürmemeye yardım etmek mi istiyorsun?"

İnanamayarak soruyorum. Tırnaklarını karıştırarak başını sallıyor. "Evet."

"Kesinlikle olmaz," diye atılıyorum ve bu fikri daha büyümeden bastırıyorum. Onu o pozisyona sokmamın ve karanlığımı ona bu şekilde akıtmamın imkânı yok.

Ellerini yatağa vurarak bana döndü, ağzı kızgın bir şaşkınlıkla açıldı. "Bana hayır diyemezsin."

"Kesinlikle söyleyebilirim. Ve öyleyim."

Suratı asıldı, dudakları büzüldü ve kaşları çatıldı. "O zaman ne yapacaksın? Oraya silahlarla dalacak ve mümkün olduğunca çok insanı vurmayı mı umacaksın?"

Bu hayal karşısında kıkırdıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"İçeride tanıdığım biri var," diye belli belirsiz açıklıyorum, gerçekten ne kadarını bilmesini istediğimden emin değilim.

Çok fazla bilgi onu suçlu duruma düşürebilir.

"Bana tüm vereceğin bu mu?" diye homurdanıyor, sinirli.

"Şimdilik evet." Gerçekten isterse benden çekip alacağını biliyorum ama gönüllü olarak vermeyeceğim. Ölüm kalım meselesinden bahsederken olmaz.

"Peki ya ben? Bana da saldırdılar," diye sızlanıyor. "İntikam için bir şansı hak ediyorum."

"Bunun bedelini çok ağır ödeyecekler. Güven bana."

"Gerçekten sana yardım etmeme izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun?" Soruyu soruş şeklinden hoşlanmadım, sanki ben istesem de istemesem de bunu yapmayı planlıyormuş gibi.

"Yapmayacağımı biliyorum," diye sertçe açıklıyorum.

Huysuzca bir nefes alıp bana sırtını dönüyor. Ruhu saf ve bilinci temiz kaldığı sürece kızgın olması umurumda değil.

Uykuya daldığını düşündüğüm kadar zaman geçtikten sonra beni şaşırtarak şöyle mırıldandı: "Senin hakkında ne hissedersen hissedeyim, hayatımın geri kalanında senin altında sıkışıp kalmayı reddediyorum. Beni onun yapmaya çalıştığı gibi kontrol edemezsin."

Bir an için bunu düşündüm ve istemeyerek de olsa haklı olduğunu fark ettim. Onun üzerinde neyle başa çıkıp çıkamayacağını dikte etme yetkim yok. Ben kim oluyorum da onun kurtuluş şansını elinden alıyorum, hem de hiçbir geri tepmeye müsamaha göstermeden?

"Tamam. Yarın sana ne hakkında olduğunu göstereceğim. O zaman kendin karar verirsin."

Bunun üzerine omuzları gevşedi ama cevap vermedi. Rahatlamam bile izin veriyormuşum gibi geldi ama uzun süre tek başıma yaptıktan sonra bunu paylaşmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlaması gerekiyor. Belli ki bu ikimizin de üzerinde çalışması gereken bir alan ama ben bunu onun için yapmaya hazırım.

Birkaç dakika içinde nefes alış verişleri düzeliyor ve ağzından yumuşak horultular gelmeye başlıyor. Sienna'nın katillerini yakalamak için o kadar heyecanlıyım ki saatlerce uyuyamıyorum.

Bölüm 52

Jovie

Garajımın içinde kilitli bir kapı var.

Bunu daha önce de fark etmişim, arabamı ne zaman içeri ya da dışarı çeksem, her zaman onunla uğraşmak için nereye gideceksem acele ediyordum. Arka bahçeye doğru inşa edilme şekline bakarak, basit bir sundurma olduğunu düşünmüştüm. Muhtemelen yıllar boyunca evin sahiplerinden kalan rastgele eşyalarla doluydu. Neredeyse hiçbir şeyle taşınmadığım için, fazladan alanı hiç kullanmadım.

Beni oraya götürdü.

Kapının kilidini açtığında, avlanan hayvanları öldürmek ve işlemek için kullanıldığını tahmin ettiğim bir alanı, yani kasaplık odasını ortaya çıkarıyor. Yanımdaki bir düğmeyi çevirip mekânı sert, floresan ışıklarla aydınlatığında, bunun tam olarak ne için olduğunu anlıyorum.

Belki de burası bir zamanlar bir avcının eviydi.

Tek bir deri sandalyenin yanında yıpranmış ve çizilmiş metal bir masa ortayı kaplarken, çeşitli siyah alet kutuları ve mandal tahtaları küçük duvarları kaplıyor. Tahtadan sarkan sayısız silah -bıçaktan palaya ve tabancaya kadar- öldürmek için aklınıza gelebilecek her şey.

Ama çoğunlukla bıçaklar.

Büyüklüğüne rağmen sıkışık.

Kapıyı açık bırakıyor ama arkamdaki boşluğa adım atıyor. Başımı çevirip bunca zamandır burnumun dibinde olan şeyin gerçekliğini özümsememi izlerken nefeslerini sırtımda hissedebiliyorum.

"Gerçeği sormuştun. İşte bu."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Peki burada tam olarak neye bakıyorum?" Sorum fısıltıyla çıktı.

"Burası onları öldürdüğüm yer."

Buna alışkın değilim. Alışacağımı da hiç sanmıyorum.

Geçmişte birlikte yaşadığımız hayattaki suçlarını itiraf etmişti, bunu şimdi hatırlıyorum. Ama ben onları gerçeğin şişirilmesi olarak görüp reddettim. İşlerin *çok gerçekçi* olmaya başladığını düşündüğünde beni kovmak için kullandığı bir yol. Elbette, seri katil olduğunu itiraf ederken onunla kalmak istemezdim, değil mi?

Hepsinin yalan olduğunu düşünmüştüm.

O tam olarak böyle biri. Diğerleri gibi. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, kaçmak istememe neden olacak o küçük kendini koruma tohumunu çıkaramıyorum. Bu vahşi, intikamcı adam bu silahlardan birini üzerimde kullanmadan önce ondan uzaklaşmak için.

Gözlerim isteksizce onunkilerden ayrılıp odanın yavaş bir kataloğunu daha çıkarıyor. *İşkence aletleri*. Etrafım bunlarla çevrili. Avlanmak için kullanılan aletler ya da silahlar değil. Adaleti bulmak için kullandığı şey buydu.

Burası onun mahkeme salonuydu.

"Peki ya şimdi? Nasıl oluyor da hâlâ tamamen dolu? Buraya geldiğinizde geri dönüp kurdunuz mu?" Önceki hayatımızda kim olduğuna bakılmaksızın, bu sefer bunların hiçbiri olmadı. Aynı şekilde olmadı.

O zaman neden tüm bunlara ihtiyaç duysun ki?

Uzandı ve pürüzsüz mat siyah, paslanmaz çelik kabzalı bir bıçak aldı. Avucunun içinde çevirip çevirip ışığın parlak bıçağı yakalayışını hayranlıkla izledikten sonra cevap vermeye başlıyor. "O zamanlar pek bir şey eklemem gerekmedi açıkçası. Bu oda, kulübeyi satın aldıktan sonra babam tarafından inşa edildi. Annemle birlikte yeni eşyalarını göstermek için bizi etrafta dolaştırdıkları ilk seferden sonra içine bakma zahmetine hiç girmedim. Ama her şey mahvolduğunda ve cevaplar almak için güvenli bir alana ihtiyacım olduğunu anladığımda aklıma hemen burası geldi."

Bıçağı duvardaki yuvasına geri koyarken, uzanıp çok daha büyük olan ikizini almasını dikkatle izliyorum. Başparmağının ucuyla kenarına vurarak keskinliğini test ediyor. "İhtiyacım olan her şeyin onda olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Sanırım karanlık sırları olduğunu da ilk o zaman fark ettim."

"Burada insanları mı öldürdü?"

Geçtiğimiz birkaç haftayı düşününce, bu beni hiç şaşırtmadı açıkçası.

Bash bana bakıyor, gözleri çökmüş ve perili. "Yakın zamanda doğruladım, evet."

Nefesimi içime çekiyorum, karşımdaki katilin varlığından çok bundan rahatsız oluyorum. "Bunu Sienna'ya onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

Geniş, geniş omuzlar rahat bir omuz silkmeye kalktı. "O yapmadı... Sanmıyorum. Ona olanlarla gerçek ilgisi hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece birçok kişiyi katlettiğini ve bunun bedelini ödeyeceğini biliyorum."

"Yardım etmek istiyorum."

"Kesinlikle hayır," diyerek önceki cevabının aynısını tekrarlıyor. "Bunların hiçbiri seni korkutmuyor mu? Söylediğim herhangi bir şey yankılanıyor mu?"

"O benim arkadaşımdı, Bash. Sahip olduğum tek kişi."

"Ve? Bu cinayet çılgınlığı yapmak için bir bahane değil."

Kollarımı kavuşturup çenemi inatla öne çıkardım. "İstesen de istemesen de yardım ediyorum."

"Hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"İzin vermek mi? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama benden sen sorumlu değilsin. Ayrıca, senden izin istemiyorum. Bana göstereceğini söyledin ve ben hâlâ gemideyim." Bir adamın parmağı altında yeterince uzun süre boğuldum.

Bir anda elleri omuzlarıma dolanıyor, kığım masaya sıkıca oturana kadar bizi döndürüyor. Soğuk metal, açıkta kalan kalçalarımı ısıyor.

"Gördün mü? Ne kadar kolay gafil avlanabiliyorsun? Ne kadar kolay gafil avlanabiliyorsun?" diye homurdanıyor, kaşları derin bir öfkeyle birbirine kenetlenmiş. Suçlama karşısında burun deliklerimin alevlendiğini görünce ifadesi yumuşuyor.

"Ben senin için zayıf, küçük bir şey *değilim*. Kimse için de değilim. Antrenman yapacağım. Daha güçlü ve daha hızlı olacağım. Ama bana hayır denmeyecek."

Elini yüzünden aşağı kaydırarak inledi. "Zayıf olduğunu söylemek istememiştim. Özür dilerim Stardust. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Sadece... Sen odadayken, başka hiçbir şey var olmuyor. Tüm dünyam senin ekseninde dönüyor. Sen oradayken hiçbir şeye konsantre olamıyorum."

"Bu benim sorunum değil."

Bu inatçı sözler üzerine içinde bir şeyler değişti. Bir saniye içinde yüzü, tanıdığım sepmatik ve tatlı halinden, bir zamanlar bu duvarları kana boyayan soğukkanlı katile dönüşüyor.

Ve ben de onun avına dönüştüm. Beni ürkütecek kadar alçak sesle kıkırdıyor.

"Herkes seni küçümsüyor, değil mi küçük kuzum?" Etrafımda yarım daire çizerek adımlıyor, parmakları bıçağı parmak boğumlarının etrafında zahmetsizce çevirirken o parlak gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Seninle oynayacakları ve sıkıldıklarında atacakları ucuz bir oyuncak olduğunu düşünüyorlar. Parçalayıp atacakları."

Gözlerim kucağıma düşüyor, iç içe geçmiş parmaklarıma odaklanıp sözlerinin doğruluğu karşısında aniden akan gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum.

Kırık bir oyuncak, değersiz ve eskimiş.

Beni sadece böyle görüyorlar. Beni *hep öyle* gördüler. Beni küçük kuklası gibi kontrol etme fırsatına atlayan Halen bile.

Bu yüzden ona yardım etmemi hemen reddetmesi beni derinden yaraladı.

"Ama yanılıyorlar, değil mi?" Sesini alçalttı ve bir elimi yanımdaki masanın kenarına koyarken diğer elimle de bacaklarımı destekledim.

diğeri bıçağın ucuyla çenemi hafifçe yukarı itiyor. Sonra öne doğru eğiliyor. O kadar yakın ki, alnımız birbirine değiyor.

"Sen onların küçük oyuncağı değilsin, hiç olmadın. Onlar için kırılmayı reddediyorsun."

Başımı sallayarak, sert bakışlarını karşılamak için bakışlarımı zayıfça kaldırıyorum.

"Evet," diye hırlıyor, bıçağının keskin olmayan ucu tenime değiyor. "Bunu inkâr etme."

"Yanılıyorsun. Beni defalarca kırdılar," diye ısrar edecek cesareti buluyorum, sesim itirafla çatlıyor.

Beni kırdılar ve kendimi tekrar bir araya getirecek iradeyi bulamıyorum.

"Hayır, kırmadılar. Cehennem gibi denediler. Sana ihanet ettiler. Seni öldürdüler bile. Ama seni kıramadılar ve bu, benim güzel küçük Stardust'ım, sende bu kadar cazip olan şey tam da bu."

Yer değiştiriyor, diğer elini kaldırıp parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor, çenemin etrafından dolanıp dudaklarımın arasından geçmeden önce yavaş, kışkırtıcı bir sıcaklık ve şehvet iziyle boynuma doğru sürüklüyor. Parmağının ucu dişlerimin arasından geçip dilimi sıyırdığında, parmağını yavaşça geri çekiyor ve bir iniltiyle kendi dudaklarının arasından emiyor. Diğer elindeki bıçak yerinde sabit duruyor, asla derimi delmiyor ya da acı vermiyor.

Sadece tehdit ediyor.

Beni birkaç saniye içinde gözyaşlarının eşiğinden orgazmın eşiğine nasıl bu kadar kusursuz bir şekilde getirebildiğini bilmiyorum. Benimle oynamakta en az diğerleri kadar ustalaşmış.

"Ben bile bazen unutuyorum. Seni korumaya ve kollamaya çalışıyorum ama buna ihtiyacın yok, değil mi? Ben görüyorum. Ve şimdiye kadar görmemelerinin en iyi yanı ne biliyor musun? Sen onlara tam olarak gösterirken onların dehşete düşmüş tepkilerine tanık olmam. Kim olduğunu. Sen. Kim olduğunu."

Tepki veremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde tekrar yer değiştirdiğinde nefesim kesiliyor ve boştaki eli bıçağın az önce bulunduğu noktaya kayıyor ve sonra boynumun arkasına dolanıyor, ağızlarımız buluşana kadar beni kendisine doğru çekiyor - dişler çarpışıyor ve dudaklar parçalanıyor. Dili ağzıma girip benimkine karşı hareket etmeye başladığında metal bıçağın çimento zeminde çınladığını duyuyorum.

Ve ben de içimde dönen ezici arzuya boyun eğiyorum. Muhtemelen yapmam gerektiği gibi bu tehlikeli adamı itmiyorum, çırpıyorum ya da ona karşı savaşıyorum. Onun yerine, istediğimi alıyorum. Kollarım boynuna dolanıyor, onu sıkıca kavriyorum

boynumu bırakıp beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarım onu sahiplenici bir şekilde sarıyor, ağızlarımız açgözlülükle birbirimize ziyafet çekerken bizi kaynaştırıyor. Ereksiyonu kıyafetlerimizin arasından merkezime doğru sürtünüyor ve bedenim onun ritmine uyarak tepki veriyor. Bir başka hamleyle beni tekrar masaya yatırıyor ve bacaklarım iki yana açılmış bir şekilde önünde yatana kadar itiyor. Güçlü parmakları taytımın dikişlerini kavırıyor ve çekerek bir hamlede yırtıyor. Külotumu bir kenara iterek parmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor,

hazır olup olmadığımı test ediyor.

"Benim için her zaman çok ıslaksın," diyor alçak sesle, memnun bir hırıltıyla. Onunlayken zor nefes alıyorum. Çok sahiplenici ve kontrollü.

Kalçalarımı masaya yaslanana kadar itiyor, sonra bir yırtıcının saldırmadan önce yapacağı gibi etrafımda dönmeye başlıyor. Masanın başına ulaştığında parmağını tekrar köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve duvardaki kancalardan bir şey almak için odanın diğer ucuna uzanıyor.

Bu bir bıçak. Daha önce sahip olduğundan çok daha büyük, pürüzsüz, çelik saplı bir bıçak. Volta atmaya devam etmeden önce başımın üzerinde sessizce inceliyor. Sağ tarafımdan geçerken soğuk bıçak göğüs kafesime çarpıyor, sonra attığı her adımda gövdemden aşağıya, bacaklarıma doğru sürükleniyor.

Bu beni korkutmalı. Onu bu modda görmek, ilkel bir hayvan gibi. Çok kontrollü ama her an harekete geçmeye hazır. Onun dokunuşuna ihtiyaç duyarak masanın üzerinde kıvrınmamam gerekirdi, özellikle de böylesine savunmasız bir pozisyondayken. Tek bir hareketiyle beni öldürebilir.

Ama yapmayacağını biliyorum. Ona güveniyorum. O da tam olarak bunu kanıtlamaya çalışıyor. Bunu kaldıracabileceğini bilmemi istiyor -benim burada olmamı, onu bu halde görmemi- buna karşı o kadar kararlı konuştuktan sonra. Ve az konuşan bir adam olarak, karşılığında bunu kaldırıp kaldıramayacağımı sessizce soruyor.

"Bu odada ne yaptığımı biliyor musun?"

İçimdeki ukala, *teknik olarak hiçbir şey* demek istiyor. Ama kastettiğinin bu olmadığını biliyorum, bu yüzden bir kez başımı sallayıp dilimi ısııyorum.

Bıçak leğen kemiğime kadar iniyor, bileğini büküyor ve hiç çaba harcamadan külotumu ikiye ayırıyor.

"Burada insanların derisini canlı canlı yüzdüm. Onları kesip açtım ve kanlarının nehirler halinde yere akmasını izledim. Hepsi hâlâ hayattayken."

Anlattığı şeyi zihnimden uzaklaştırarak başımı sallıyorum. "İyi bir nedenin vardı. Onlar kötü insanlardı."

Bıçak tenimden ayrılıyor ve ne yaptığını kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, bıçağı tekrar parmaklarının arasında çevirmeye başladığını fark ediyorum,

Düşünüyorum. Sinirsel bir özellik olduğunu fark ediyorum.

"Hayır, bebeğim. Hoşuma gittiği için yaptım. Çünkü yaşam güçlerini bedenlerinden söküp almaktan zevk aldım."

"Beni korkutmayacaksın."

"Bu seni korkutmuyor mu?" diye soruyor, bıçağı tekrar tenimde gezdiriyor, kalça kemiğimden başlayıp tam yarığımın üzerinde bitiriyor. Başımı salladığımda nefesim düzensizleşiyor, bıçağı elinde ters çeviriyor. Eldivenli parmaklarını keskin kenarın etrafına koruyucu bir şekilde sararak kabzayı am dudaklarımın arasına sokuyor.

"Peki ya şimdi? Korktun mu?"

Hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum, nefesimi tutuyorum ki ne kadar hızlı çıktığını anlamasın.

"Hayır," diyorum aldatici bir ses tonuyla.

Kabza yarığımdan aşağı iniyor, soğuk metal klitorisimin yanından geçip tam giriş yerimde duruyor.

"Şimdi dehşete düşmüş olmalısın."

"Sana güveniyorum," diyorum ona dürüstçe.

Dilini tıkırdatarak başını sallıyor. Sanki onu bunu yapmaya zorluyormuşum gibi, "Ne kadar edepsiz bir kızsın," diye uyarıyor.

Bıçağı giriş deliğimin etrafında küçük, kışkırtıcı daireler çizerek hareket ettirmeye başlıyor, kalçalarım öne doğru eğildikçe hızı artıyor. Diğer eli kasıklarına iniyor, kıkımı masaya doğru itiyor ve beni orada tutuyor. Artık kısa, hızlı nefeslerimi gizleyemediğimde, bu alışılmadık yüksekliğin peşinden gitmeme izin vererek ona teslim oluyorum.

Bash fark ediyor, kendi uyarılmışlığıyla savaşırken gözlerinin köşeleri geriliyor. Pürüzsüz kabzayı ileri doğru iterken içimde daha da kayıyor, sonra biraz geri çekiyor. Karışık bir inilti çıkarıyorum, devam etmesi için gereken tek teşvik bu.

Tekrar tekrar bıçağıyla içimi dolduruyor ve bıçağın beni ikiye bölmelerini engellemek için tam zamanında duruyor. Bu erotik bir güven ve kendini kontrol etme egzersizi ve vücudum titremeye başlamadan ve kovalamaya çalıştığım orgazm beni ele geçirmeden önce sadece birkaç dakika dayanıyorum.

Bash bir saniyeliğine ortadan kaybolmadan önce bıçağı bir kez daha çekiyor. Beni kendisine doğru çekerken elleri kalçalarımı sarıyor, ta ki kıkım masanın kenarına oturana kadar. Sikini içime sokarken kalçalarım karnıma doğru itiliyor.

Yıldızlar görüyorum.

O içime girdikçe orgazmımın gücü artıyor ve iki katına çıkıyor. Bacaklarımı iki eliyle tutup omuzlarına asıyor ve daha derine erişebilmek için öne doğru eğiliyor.

Küçük bir savunmasızlık anında başını çevirip dizimin iç kısmını öpüyor ve elini klitorisime sürmek için uzatıyor. Başımı masaya yaslıyorum, ikinci orgazmımın hissi o kadar güçlü ki, tek yapabildiğim onun adını etere haykırmak ve onu buraya gönderen karanlık tanrıya hayatta kalmam için dua etmek.

"Mm... bu doğru, bebeğim. Benim için çığlık at." İçime daha da sert giriyor, kendi coşkusu arttıkça hızı da artıyor.

Ve ben de çığlık atıyorum. Saf coşku içimden geçerken çığlık atıyorum. Ben vücudumu kontrol edemeyerek onun altında kıvrılırken ve nabız atarken o ritmini sürdürüyor. Tam zirveye ulaştığımda ve inişim başladığında, Bash inliyor ve ben onun sıcak uyarılma havuzuyla doluyorum.

Bacaklarımın arasında öne doğru eğiliyor, dudakları çene çizgim boyunca öpücükler bırakırken beni vücuduyla sarıyor ve orgazmının son kısmını içime pompalıyor. Tamamen boşaldıktan sonra başını göğsüme yaslıyor ve elim kalkıp parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyor.

Her şey durulduğunda "Seni kaybedemem" diye mırıldanıyor.

Yırtıcı hayvanın etkisiz olduğu kanıtlanıp kovalandığı için her zamanki şefkatli haline geri döndü. Parmakları düşünceli bir şekilde göğsümde narin daireler çiziyor ve kendime bunun, az önce o noktaya bir bıçak tutan aynı el olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Ama aynı zamanda seni kontrol edemem. Eğer intikam almak için yanıp tutuşuyorsan, seni reddetmekle ikiyezllülük etmiş olurum."

Tüm yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Yardım etmeme izin verecek misin?"

Başını kaldırarak, "Hiçbir şey yapmana *izin* vermediğimi sanıyordum."

"Bunu yapmak istiyorum, Bash. Hayatlarımıza devam edebilmek için ikimizin de buna ihtiyacı var."

Alaycı gülümsemesi duraksıyor, aklından karanlık bir düşünce geçiyor ve onu yakalayıp yüzünü nötr bir ifadeye zorluyor. "Sana elimden geleni öğreteceğim ama talimatlarımı dinlemen ve seni yönlendirmeme izin vermen gerekiyor."

"En iyi öğrenci ben olacağım," diye kendimden emin bir şekilde onu temin ediyorum.

Aklından geçen kirli fanteziyle kaşları havaya kalkıyor ve sonra kendini üzerimden sıyrıyor. "Hadi gidip temizlenelim, böylece başlayabiliriz."

Pantolonunu yukarı çekmek için eğildiğinde gülümseyerek "Evet patron," diye takılıyorum.

Ne yazık ki giysilerim odanın içinde parçalara ayrılmış durumda, bu yüzden masadan kalkarken ellerimle kendimi beceriksizce örtmek zorunda kalıyorum. Ona dönüp baktığımda, Bash yüzünde koyu bir gölgeyle bana bakmaya başlamıştı bile.

"Seninle bu işten nasıl sağ çıkacağımdan emin değilim," diyor dudaklarını yalayarak yüksek sesle.

"Kıyafetlerimi parçalamadığın sürece sorun olmaz." Alaycı ifade ağzımdan çıkarken bile bunun doğru olmadığını biliyorum.

Bu deneyim bizi çoktan birbirimize bağladı ve daha yeni hayatta kaldık. Düşmanlarımızı birlikte öldürmeye başladığımızda geri dönüş olmayacak.

Bölüm 53

Bash

BABAM dedemlerin evinin planına bakıyor, parmağıyla yatak odasının arkasından geçen ve daha önce hiç görmediğim gizli bir ofise açılan koridoru izliyor.

Sienna ve ben o evin her yerinde oynar, uzun koridorlarda birbirimizi kovalar ve ailelerimiz ziyarete geldiğinde rastgele misafir odalarına girerdik. Geniş malikânenin her santimetrekaresine aşına olduğumu sanıyordum ama bu planlar sadece bir kısmına maruz kaldığımı kanıtlıyor.

Bu sabah beni arayarak planımızı harekete geçirme zamanının geldiğini bildirdi. Haftalardır elindeki rastgele her bilgi parçasını inceledikten sonra, sadece beni kandırmaya çalıştığına inanmaya başlamıştım. Sienna'nın ölümü onu ve annemi çok etkiledi, hatta *daha önce* olduğundan çok *daha* fazla etkiledi. O da en az benim kadar intikam almak için yanıp tutuşuyor ve her ne kadar bu işin sonunda onu kendi iğrenç hataları yüzünden öldürmeyi planlasam da, bu sefer onun bir kaynak olarak yanımda olmasından memnunum.

Polisle gerekli işlemleri yaptık ama daha önce yaptığımız gibi Sienna'ya karşı işlenen suçlar için kimseyi suçlamadık. Bu sefer ortada ceset yok. Mahkeme duruşmaları ya da rüşvet yok. Yozlaşmış yargıçlar yok. Beni sorguladıklarında kasıtlı olarak belirsiz davranarak bu süreci tamamen atlattım, sadece annemin iyiliği için bunu kabul ettim.

Bunun yerine, davayı kendim üstleniyorum ve onun vahşice öldürülmesine karışan her bir kişiye kendi ellerimle cezalarını veriyorum.

İlk hedefimiz büyükbabam - Sienna'nın saldırıya uğraması için çağrıda bulunan ve sonra da müdahale edemeyeyim diye olay sırasında dikkatimin dağılmasını sağlayan işe yaramaz, sadist pislik.

Telefonlarına girdim ve her şeyi planlayan mesajları buldum, o gece her birimize Sienna'nın tam yerini mesajlayan kullan-at telefonların konumu da dahil. Cesedinin bulunduğu yerin hemen yanından gönderilmişlerdi, muhtemelen oraya atılır atılmaz. Bunları babama gösterdiğimde, ilk o karar verdi.

"Sen daha kapıya varmadan orada olduğunu anlayacak," diye açıklıyor babam mesafeli ve soğuk bir sesle. "Seni kamerada gördüğünde, bu koridordan geçip ofisine girmeye çalışacak. Çalışanlarının bundan haberi bile yok, o yüzden size evde olmadığını söylemeye çalışacaklar." Yatak odasına açılan kapıyı işaret eden noktayı gösteriyor. "Muhtemelen bu kapıyı kilitlemiş ve barikat kurmuştur ama bu odadan koridora da çıkabilirsiniz."

Parmağını ana kattaki misafir odalarından birine sokarak kâğıdın üzerinde gezdiriyor ve bir yol haritası çıkarıyor.

"Koridorun sonunda doğrudan ofise çıkan bir dizi merdiven var. Onu gizlemek için sahte bir kitaplık var, ama bu kodu 'L' ansiklopedisinin arkasına gizlenmiş tuş takımına girmeniz gerekecek ve hemen açılacak."

Bana üzerinde dört rakamın yazılı olduğu yapışkan bir not uzatıyor, sonra tekrar plana bakıyor.

"Oradan gelmeni beklemeyecektir. Ona ulaştığında, bir masaya ya da kitaplığa geçip bir silah alırken dikkatini dağıtmaya çalışacak. Buna kanmayın. Yapabileceğin en iyi şey oraya girer girmez saldırmak."

Başımı sallıyorum, o bir şeye ulaşmadan onu nasıl etkisiz hale getireceğimi planlıyorum. Bu hatayı daha önce de yapmışım, önümde duran adamla ve hayatıma mal olmuştu.

"Masasının arkasındaki merdivenden çıkın, sizi doğruca garaja götürecektir. Onu bindirmeniz için sizi bekleyen bir arabam olacak. Ondan sonra ona ne yapacağın umurumda değil."

"Onu öldürdüğümde orada olmak istemiyor musun?" Ölümcül darbeyi vuran kişi olmak istememesine şaşırarak soruyorum.

İş onu öldürmeye geldiğinde bunu söylememe imkân yok. Yaptıklarından sonra olmaz.

Gözlerini yavaşça kırıştıtararak bana bakıyor. "Yeterli bir ceza almasını sağlayacağına inanıyorum."

Bağ kurmak için çok garip bir şey. Eminim ki birlikte katledeceğimiz harika zamanları hayal ettiğinde, beyinsiz kardeşleriyle birlikte spor olsun diye masum insanlara bıçak saplıyordu. Çocukluk evine girip kendi babasını öldürmeyi değil. Sanırım yenik düştüğüm karanlık nesilden nesile aktarılıyor. Zehirli döngülere bir son verdiğimi düşündüğüm yerde, onları yeni ve daha da kötü olanlara dönüştürdüğüm ortaya çıktı.

Hatta bazıları benim onların yanında toprağa ait olduğumu bile söyleyebilir. Eğer gelirse bu kadarı kabul edeceğim. Ama Tarikat'ın toplumda daha fazla kan kaybetmesini engelleyene kadar değil.

O akşam Stardust'ı çatı katıma yerleştirdim, asansör kapılarının dışında ekstra güvenlik vardı ve sonra babamla konuştuğumuz şeyi yapmak için yola çıktım.

Onu yakalamak düşündüğümüzden daha kolaydı, özellikle de babamın ayrıntılı talimatlarıyla. Bir saat içinde, topal bedenini otoyoldan aşağıya, Stardust'a tam olarak neye imza attığını göstermeyi planladığım kulübeye götürüyorum.

Bölüm 54

Jovie

Elimdeki bıçak göğsünün on santim üzerinde, kıpırdamadan duruyor. Yavaş, sığ nefeslerini sayıyorum, kendime beş... sonra on... sonra yirmi sonra dalacağıma söz veriyorum.

"Bunu yapamam," diye itiraf ediyorum sonunda ve bakışlarımı, bu yaşlı adamın canını almak için cesaretimi toplamaya çalışmamı sabırla izleyen ve başarısız olan Bash'e çeviriyorum.

Bütün bu işi o yaptı, kurbanımızı benim devreye girip ölümcül darbeyi indirmem için bu mükemmel, bilinçsiz duruma hazırladı.

Ve ben bunu yapamıyorum bile.

"Sorun değil," diye yatıştırıyor, yaslandığı alet kutusunu iterek metal masada karşımda duruyor, kurbanımız cansız bir şekilde aramızda yatıyor. Eli yavaşça hâlâ tuttuğum bıçağın ağzını sarıyor ve ölümcül tutuşumdan çekip alıyor.

"Neyim var benim?" Kendimden öğrenerek kırık bir sesle soruyorum. Ben bir korkağım. Her zaman öyleydim.

Çok zayıf ve kolay etkilenen. Herkesin gelip beni istediği kalıba sokması için olgun ve hazır. Çok kolay manipüle ediliyorum. Sevdiğim biri benden bunu yapmamı istese ateşin içinden geçerdim. Bu kendim için yaptığım ilk şey, çünkü arkadaşım için intikam almak istiyorum ve zaten çok kötü bir şekilde başarısız oldum.

"Senin hiçbir sorunun yok..."

Tabii ki, bu onun cevabı. En başından beri benim bu işin bir parçası olmamı istememişti.

"Bununla başa çıkamayacağımı söylemiştin ve haklıydın. Ben tam bir başarısızım," diyorum ona acıyarak.

"Öldürememenin bir başarısızlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bir görevi tamamlayamamam beni zavallı yapıyor."

Başını sallayarak bıçağı adamın başının yanına bırakıyor ve duruşunu düzelterip aramızdaki baygın bedeni işaret ediyor.

"Bu bir görev değil. Bu bir *cinayet*. Ve senin can almaktan çekinmen bir zayıflık değil."

Duraksayarak masanın etrafında dönüyor ve yanımda duruyor, ellerimi avuçlarının içine alarak onları cüceleştiriyor. "Senin insanlığın bir kusur değil, Stardust. Seni bu hastalıklı dünyadaki diğer tüm insanlardan farklı kılan şey bu. Bu yüzden benim için bu kadar çekicisin... bunun gibi erkekler için."

"Sadece yardım edebilmek istiyorum. Senin dikkatini dağıtmaktan başka *bir* şey yapmak istiyorum."

"Bisiklete binmek ya da resim yapmak gibi yeni ve basit bir beceri öğrenmeye çalışmıyorsun. Bu işe balıklama atlayıp ilk birkaç seferde boğulmamayı bekleyemezsin."

"Zorlandın mı?" Zorlandıysa bile buna inanmakta güçlük çekiyorum.

"Hayır. Çünkü kör bir öfkeyle hareket ediyordum ve kaybedecek hiçbir şeyim yoktu."

Gözlerimi devirip yüzümü başka tarafa çevirdiğimde avuçlarımı sıkıp beni geri çekiyor.

"Bırak da bitireyim," diyor sert bir komutla. "*O zaman* kolaydı ama bu sefer bana o kadar kolay gelmedi."

"Çünkü dikkatini dağıtıyorum," diye araya giriyorum. Ama o başını sallıyor.

"Hayır, benim yerime düşünmeye çalışmayı da bırak," diyor, sesindeki karanlık uyarı çok açık. "Bu zor çünkü sen buradayken tüm bunların ötesini görebiliyorum. Bir gelecek istiyorum... hapiste zaman geçirmeyi, aldığım tüm hayatların peşimi bırakmamasını ya da sensiz bir hayatı içermeyen bir gelecek. Evet, sana karşı korumacıyım ve bu biraz dikkat dağıtıcı olabilir ama en zor kısmı bu değil. En zor kısmı, her şeyi dikkatli ve doğru bir şekilde yaptığımdan emin olmak. Kız kardeşimin intikamını almak ve bu pisliği başka kimseye yapamayacaklarından emin olmak. Ama aynı zamanda bir gün arkamıza bakmadan her şeyi geride bırakabilmemizi mümkün kılmak."

"Bunun olabileceğini düşünüyor musun?"

"Elbette düşünüyorum. Ne bekliyorsun, küçük Yıldız Tozu? Bunun bizim sonumuz olmasını mı?" Mizahsız bir kahkaha attı. "Bu sonumuza yakın bir yer değil."

Küçük bir rahatlama nefesi alarak, gözlerim yanımdaki adama kayıyor. "Onun hakkında ne yapacağız?"

"Ben hallederim. Sen içeri girebilirsin."

Ama ben şimdiden başımı sallamaya başladım. "Hayır. En azından şahit olmak için burada olmalıyım."

"Emin misin?" Kaşları endişeyle birbirine yapışıyor ve ben de ona itaat etmem için ısrar etmediği ya da bu işi halledemeyeceğime dair küçümseyici yorumlar yapmadığı için yaşadığım şoku üzerimden atmaya çalışıyorum. Onu ne kadar rahatsız etse de kararı benim vermeme izin veriyor.

Bununla başa çıkabileceğimi düşünüyor muyum? Hiçbir fikrim yok.

Yine de kafamın içinde bana önemsiz olduğumu söyleyen küçük sesleri duymazdan gelerek omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Evet."

Tek bir baş hareketiyle arkasını dönüyor ve bıçağı tekrar eline alıyor. Bıçağın ucuyla işaret ederek, "Daha önce göğsüne saldıracaktın," diye başlıyor.

"Başlamak için fena bir yer değil, ama tüm bu kaburgalara dikkat etmelisin."

O açıklarken, bıçağı daha önce hedeflediğim nokta boyunca sıyrıyor.

Bıçağı kaburgalara paralel olacak şekilde yan çevirerek aralarındaki boşluğa saplama hareketini gösteriyor.

"Bayıldı, bu yüzden vuruşunu doğru yapmak için zaman avantajına sahipsin. Bu şekilde girersen kolayca ciğerlerine ya da kalbine vurabilirsin. Anında ölüm."

Sonra, bıçağı adamın boynuna doğru hareket ettirerek ortasına nişan alıyor.

"Buradan vurmayı tercih ederim. Basit bir bıçak darbesi, sonra sürükleme. Şahdamlarına vuracaksın. Dağınıktır ama onu etkisiz hale getirir ve neredeyse anında olur."

Adamın yüzüne bakıyor, ifadesi onu birkaç kez gördüğüm katile dönüşüyor.

"Elbette, kurbanınızın ne kadar acı çekmesini istediğinize bağlı olarak, bu kadar merhametli bir şey sunmak istemeyebilirsiniz."

"O ne yaptı?" Birkaç dakika önce canını almak üzere olduğum kişinin geçmişi hakkında bilgi alma zahmetine bile girmediğimi fark ederek soruyorum.

Bash gözlerini masadan ayırıyor ve nihayet benimkilerle buluştuklarında gözbebekleri o kadar büyümüş ki yeşil renk neredeyse kaybolmuş.

"Bu Albert Lancaster."

"Lancaster mı? Yani...?"

Bash söylenmemiş soruyu anlayarak başını sallar. "Büyükbabam. Tarikatın üç Büyük Üstadından biri. Ayrıca o gece diğerlerinin saldırabilmesi için beni oyalayan adamlardan biri."

"Kendi torununa mı?" Nefesim kesildi.

"Hırsızlar arasında onur yoktur," diye mırıldanıyor.

Ses tonundaki acılık bana Albert'ın olanlarla bundan daha fazla ilgisi olduğunu söylüyor. Belli ki bu onun için kişisel bir cinayetti. Evine çok yakın olan bir cinayet.

Ve yine de onu bana vermeye istekliydi.

Önümde uzanan yüzü ilk kez gözümün önüne getiriyorum. Yakışıklı, tıpkı Bash gibi. Ama yüz hatlarında Bash'inkinde olmayan uğursuz bir kıvrım var. Herkesin korkacağı türden bir yüzü var.

Bu da onu bu iş için mükemmel kişi yapıyor. Onun gibi bir adamın emrine kim karşı gelebilir ki? Kendi ailesini öldürmek için bile olsa.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum, Bash," diye itiraf ediyorum. "Eğer onun büyükbabasıysa, bunları ona nasıl yapabildi? Bunu engelleyen bir aile bağı olmalı. Onu sevmiyor muydu?"

Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz ne kadar aptalca olduğunu anladım. Gabe yıllarca beni sevdiğini iddia etti ve aynı şeye teşebbüs etti. Sienna'nın öldürüldüğü gibi vahşi bir şekilde değil ama yine de cinayetti. Bazen güvенеbileceğimizi sandığımız insanlar bizi en kötü şekilde mahvederler.

"Beni ve babamı cezalandırmak için bir seçim yaptı. Bugün, bunun için ölecek." "Daha önce kurbanlarından biri miydi?"

Onun zaten bu cehennemi yaşadığını unutmuş gibiyim. Çoktan can aldı.

Tekrar uyandıktan sonra onları canlı ve iyi bir şekilde etrafta dolaşırken görmek onun için ne kadar garipti?

"Hayır, ona hiç ulaşamadım."

Sabrı tükeniyor. Bunu kısık ses tonundan ve gergin ve kordonlu kol kaslarının gerginleşip sertleşmesinden anlayabiliyorum. Bu darbeyi indirmeyi çok istiyor ama ben hazır olmadan bunu yapmayacak.

Kulağa ne kadar boktan ve ters gelse de, bu küçük kısıtlama eylemi -bu bariz saygı gösterisi- beni sevdiğini iddia eden başka birinin şimdiye kadar sunduğu her şeyden çok daha fazlası.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak "Hazırım," diyorum ona.

Artık onun kim olduğunu ve arkadaşına ne yaptığını bildiğim için tereddütlerim biraz azaldı. Ama gerçekten hazır olabileceğimden şüpheliyim.

Varlığımın her zerresiyle sevmeye başladığım adamın kollarını kaldırıp iki elini bıçağının kabzasına sardıktan sonra gıcırtilı bir sesle adamın -Albert'in- boynuna indirmesini büyük bir hayranlıkla izliyorum.

Gürültülü. Ve ıslak. Ve kanlı.

Kulaklarım çınıyor ve küçük odanın duvarlarında yankılanan cırtlak sesin ağzımdan geldiğini fark etmem çok uzun sürüyor.

Ayakkabılarımı kaplayan sıvının kusmuğum olduğunu.

Ve beni saran kolların Bash'e ait olduğunu.

Bölüm 55

Bash

"BURADA YAŞAYAMAM," diye ilan etti Stardust ertesi sabah erkenden.

Köşedeki sandalyede oturmuş, onun uyanmasını beklerken sessizce veriler üzerinde çalışıyordum.

Dün gece zor geçti. Onu sakinleştirip eve geri getirdikten sonra, büyükbabamın cesedinden kurtulmak ve yaptığımız pisliği temizlemek zorunda kaldım. Kollarımda kanepede uyuyakalmıştı, ben de onu yatağına götürdüm ve çalışmak için ölüm odasına geri döndüm.

Ama birkaç saat sonra uyanıp beni bulmaya geldi ve bıçağı boynuna sapladığımda hissettiği tüm duygular, cesedin plastiğe düzgünce sarıldığını ve kanlı ellerimin son bant parçasını dikişe yerleştirdiğini gördüğünde tekrar ortaya çıktı.

Tek söylediğim "Tamam," oldu.

Sandalyemden kalktım ve dizüstü bilgisayarı üzerine koydum, sonra gidip yatağın üzerinde onun yanına oturdum.

"Yemek yapamıyorum, duş alamıyorum, uyuyamıyorum ve garajımda bir ceset yokmuş gibi davranamıyorum," diye açıklıyor gözlerinde parlayan yaşlarla. Gözyaşları düşmeden önce göz kırparak onları uzaklaştırıyor.

Bundan korkuyordum. Öldürmenin onun için çok fazla olacağını biliyordum. Birinin canını almayı mantıklı bulamayacak kadar empatik biri, özellikle de birçok kez onların yerinde olmuşken. Bu onun en büyük gücü. Beni ona çeken şeylerden biri, çünkü ben bu özelliğe sahip değilim.

Ben öfkeyle hareket ediyorum. O şefkatle hareket ediyor.

Yine de bu konuda ısrar etti. Üstesinden gelebileceğine dair bana söz verdi ve ben de ona hayır diyecek kapasitede değilim. Ben de tüm işi yaptım ve cesedi onun için hazırladım. Uyanık olmadığından ve onu bağışlaması için yalvararak onu bombardımana tutmadığından emin oldum. Gerçi büyükbabam olduğunu düşünürsek, gururunun yalvarmasına izin vereceğinden şüpheliyim. Muhtemelen ölümcül darbeyi indirdiğinde ona soğuk soğuk bakacaktı ve bu tartışmasız daha kötüydü.

Tabii ki ona bıçağı nereye saplayacağını göstermem gerekti. Sanırım tekrar yapmak zorunda kalsaydım, ona ilaç verip işi bitirirdim. Ama kandan zevk alıyorum. Acı çekmelerini izlemek hoşuma gidiyor ve Gabe'i öldürmek hayal kırıklığı yarattı çünkü hiç acı çekmeden sürüklenip gitti.

"Şehirdeki evimde kalabiliriz," diye tereddütle teklif ediyorum, *daha önce* bunu yaşadığımızda tam olarak tarif ettiği şeyi yaparak aylar geçirdiği ve burnunun dibinde öldürdüğüm gerçeğini atlamayı tercih ediyorum.

Bu onun için her zaman hassas bir konu olmuştur - benim alanıma taşınmak - ama nerede olduğumuz gerçekten umurumda değil. Yeter ki o benimle olsun.

Başını sallayarak c a n l a n ı y o r . "Bence bu harika bir fikir," diye iltifat ediyor sanki beni buna o yönlendirmemiş gibi.

Yüz ifadem düştü. "Bu cinayetleri tek başıma halledebilirim."

Cevabı anında kaşlarını çatmak oluyor. "Yapma," diye uyarıyor.

"Sana açıkça çok fazla olan bir şeyi yaşatamam."

Ayağa kalkıyor ve yüzünü doğrudan bana çevirerek ısrar ediyor: "Bu benim ilk seferimdi, Bash. Bunu yapmak *istiyorum*. Bana neyle başa çıkabileceğimi söylemeyi bırak."

"Seni kırmak istemiyorum," diye kısık bir sesle itiraf ediyorum, bakışlarım dudaklarına düşüyor. "Yapacağım ilk şey hayatını mahvetmek olacaksa seni geri kazanmanın ne anlamı var?"

"O benim arkadaşımdı," diye tekrar hatırlatıyor. "Sienna acımı kabul etme ve atlatmama yardım etme zahmetine giren tek insandı. O ölmeyi hak etmedi."

"Biliyorum-"

"Ve dahası," diye devam ediyor, sözünü kesmemi engellemek için parmağını kaldırarak. "Bu adamlar beni de hedef aldı. Beni sokağın ortasından çaldılar, çırılçıplak soydular ve bana bir hayvanmışım gibi davrandılar. Bunun intikamını almak için her türlü sebebim var."

Midem bulanıyor. Ormanda ona ne yaptıklarını ya da o zamandan beri bununla nasıl başa çıktığını konuşma fırsatımız olmadı. Günler sonra bunun için Sienna'yı öldürdüler ve o zamandan beri her şey bir kasırgaya dönüştü. Sanırım iyi görüldüğü için öyle olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Ve o haklı. Sienna bizzat onlar tarafından saldırıya uğramışken, Sienna'ya yaptıklarının intikamını almak için onları öldürmekte daha haklı olduğumu nasıl iddia edebilirim? Bunu yapamam.

"O halde bunun üzerinde çalışacağız," diye söz veriyorum, sesim içtenlikle çatlıyor. "Öldürmenle ilgili kendi çekincelerimi aşacağım ve bu işi senin için nasıl yürüteceğimizi bulacağız. Bavullarını toplayıp seni eve getirmekle başlayacağız."

"Eve mi?" diye soruyor, onu yatağa çarpıp cezalandırmak istememe neden olan o alaycı ses tonuyla.

"Evet, Stardust. Benim olan senindir."

"Hayır, bu sadece evli çiftler için geçerli." Başını sallayarak burnunu kaşıdı, her zaman yaptığı şekilde zaman benim servetim

bahsetti.

"Sana söylemedim mi? Biz evleniyoruz."

Sol elini kaldırıp boş yüzük parmağına bakarak bir gösteri yapıyor ve beni nadir bir kahkaha atmaya itiyor. "Bana sorulduğunu hatırlamıyorum."

"Sana seçim şansını vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Yarı ciddi olmama rağmen alay ediyorum. Yüzlerce kez hayır diyebilirdi ve ben fikrini değiştirene kadar sormaya devam ederdim.

Az önce zihnini istila eden düşünceyle yüzüne bir gölge düşerken gülümsemesi bocalıyor.

"Önceden plan yapmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyor ve başını eğip ellerinin battaniyeyle oynaşmasını izliyor.

"Neden?"

"Çünkü zaten birbirimizi bir kez kaybettik. Yine olabilir ve elimizde kalan tek şey birbirimize verdiğimiz boş sözler olur."

"Bu söz boş değil. Sen benim olacaksın, Jovie Benvenuti. Bu iş biter bitmez, bunu resmileştirmek için seni götüreceğim. Yüzüğün evdeki ofisimde."

Gülümsemesine izin veriyor, yüzük parmağıyla oynarken çenesini göğsüne daha da bastırıyor ve utangaç bir şekilde "Jovie Lancaster" diye mırıldanıyor.

Benimkinin yanında onun adını duyunca eriyip yerde bir su birikintisine dönüşebilirim. "Ben Stardust'ı tercih ederim ama bu da kulağa hoş geliyor."

"Peki. Şu pislikleri öldürelim de evlenelim." Onu hiç bu kadar sevmemiştim.

Bölüm 56

Bash

SIRADAKİ KURBANLARIMIZ benim seçimim ve babamın şiddetle karşı çıktığı biri.

"Onlar planın bütünü için önemsizler," diye tekrar tekrar öğüt veriyor.

Ama Charles geçmişte birlikte yaşadıklarımızı hatırlıyor ve bu nedenle planım için bir tehdit. Ayrıca, o ve Logan Stardust'ı tehdit etti. Bu cezasız kalamaz. Bu işte başarılı olmak istiyorsak açık uçlarımız olmamalı. Charles çoktan Hugh'un kulağına gidip beni Yılan Avcısı olarak ifşa etmiş olabilir.

Büyükbabamın ölümü kamuoyuna kalp krizi olarak duyuruldu. Babamın medya üzerindeki etkisi sayesinde kimse bunu sorgulamadı. Kolaylıkla oraya gidip cesedi görmek isteyebilecek olan amcalarım bile. Stardust'la işimiz bittiğinde onu evine geri götürdüm, babam da beni karşıladı ve telefon etti. Cesedi götürmek ve cenaze töreni için hazırlamak üzere kimi getirdiğine dair hiçbir fikrim yok ama bana tedbirli olacaklarını ve boynundaki bıçak yaralarına dair hiçbir kayıt tutulmayacağını garanti etti.

Tüm bu deneyim bana onun tanıdığımı sandığım adam olmadığını hatırlattı. Ben onu her zaman garip bir erkekler kulübünde takılan sıkıcı bir yatırım bankacısı olarak görürken, o benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir insanları katlediyor ve ölümlerini örtbas ediyor. Bu tür şeyleri daha önce de yaptı ve süreci hesaplanmış bir T'ye indirdi. Ben cesedi Tarikat tarafından bulunması için bir kenara atarken, o daha uzun bir oyun oynuyor, yanılsamalar yaratıyor ve taraf değiştirdiğini fark etmeden önce onları zayıflatıyor.

Charles ve Logan'ın ölümü büyükbabamınki kadar kolay mazur görülemeyecek. Tarikat için ilk kırılma noktası onlar olacak. Onlar gittikten sonra bize yetişip saldırılarını önlemek için hızlı hareket etmeliyiz. Babam bunun için de bir planı olduğunu iddia ediyor. Zamanı geldiğinde bana açıklayacağı bir plan.

Çekincelerine rağmen, yine de bir plan yapmama yardım ediyor. O ve Charles onlarca yıldır arkadaşlar, bu yüzden Charles'ın her zamanki alışkanlıkları hakkında iyi bir fikri var.

Yine de, onu öldürmek için hazırlık yaptığım son zamandan beri pek bir şey değişmedi. O bir alışkanlık yaratığı. Her gün aynı şekilde başlar ve biter ve her hafta aynı programı uygular. Onlarla hiç vakit kaybetmiyorum. Büyükbabamın cesedini evine bıraktıktan dört gün sonra, gevşek bedenlerini sandığımdan çıkarıp ölüm odasına sürüklüyorum.

Masayı kaldırdım ve yerine zıt yönlerde bakan iki sandalye koydum. Kendileri için yarattıkları cehennemde birlikte öleceklerini bilmelerini istiyorum. Oğlunu yanı başında öldürürken Charles'ın yüzündeki korku ve yıkımı izlemek istiyorum. Logan'ın Stardust'ın alaycı sesini her yönden duymasını istiyorum, tıpkı ormanda ona yapmaya çalıştığı gibi.

Ancak ikisini de sandalyelere sıkıca bağladıktan sonra onu içeri alıyorum.

"Bunlar ormandan gelen adamlar," diye heyecanla haykırıyor ve bilinçsiz bedenlerini elleri arkada.

Bu role umduğumdan çok daha kolay alıştı. Büyükbabamı öldürdüğümde bunun onu yıkacağını ve yere yığılacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. İçindeki ışığın, taşıdığı nefreti bastırması ve devam etmesini engellemesi çok mantıklı.

Onu mahvettiğimi sanmıştım.

Başına gelen diğer tüm korkunç ve travmatik şeylere rağmen, gerçek benliğimi ortaya çıkarmamın onu nihayet harekete geçirdiğini düşündüm.

Ama çabuk iyileşti. Peki ya devam etmesini engelleyeceğini düşündüğüm o ışık? Sadece onu daha da itti.

Bunu yapmak istiyor çünkü sevmiş, kaybetmiş ve incinmiş. Koşulların kurbanı olmaktan bıkmış. Hayatın ona sunduğu çılgınca bir şovda sadece bir yolcu. İçinde benim bile sahip olmadığım bir açlık var ve bu onun intikam ihtiyacının arkasındaki itici güç.

Sienna'nın yaptığı ve ona asla yeterince teşekkür edemeyeceğim tek bir şey var, o da kimse destek olmazken kızına omuz vermek. Gölgelemlerden çıkıp ona hayatı boyunca onu hayal kırıklığına uğratmasına izin verdiği her pislikten daha iyi olduğunu hatırlatamayacak kadar korkak olduğumda. Ailesi onun gözlerinin önünde parçalandığını görmek için burunlarını birbirlerinin kışından çıkaramadığında.

Sienna onun için bir arkadaştı, tıpkı iddia ettiği gibi. Ve en büyük pişmanlıklarımın biri, bu kadına ne kadar değer verdiğimi görüp desteklenmesini ve sevilmesini sağlamayı kendine görev edindiğinde niyetinden şüphe duymak olacak. Ona son bir şey söyleyebilseydim, diğer tüm işaretler bırakmayı gösterirken onu devam ettirdiği için minnettarlığımı ifade ederdim.

Stardust'a "Bunlar için heyecanlanacağınızı düşünmüştüm" diyorum, ayaklarımı sürüyerek dizdiğim bıçakların yanına gidiyorum.

Belki de kurbanlarla yeterince duygusal bir bağı olursa, onların canını almakta daha az zorlanır.

"Onlara ne yapacağız?" diye tereddütle soruyor ve Logan'ın önünde durup öne doğru eğilerek onu daha yakından inceliyor.

"Nasıl istersen," diye cevap veriyorum. "Yakında uyanırlar." Yüzünde bir şüphe belirliyor ve duraklıyorum.

"Ya yine çıldırırsam?" diye mırıldanıyor göğsüne doğru, onları çabucak öldürmemiz gerekirse diye hazırladığım şırıngayla oynuyor.

"O zaman sana yardım edeceğim," diye söz veriyorum. "Ve eğer bununla başa çıkamayacağına karar verirsen, seni içeri götürür ve onların icabına kendim bakarım."

Gözleri tekrar onların çökmüş hallerine dönüyor, sonra sinsi bir sırıtışla beni şaşırtıyor. "Sanırım ben halledebilirim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve onlar uyanmadan önce onu alet kutularından birinin üzerine kaldırıp götürme dürtüsüyle savaşıyorum. "Dişlerini göstermene bayılıyorum."

Charles inliyor, sonra koltuğunda kayıyor. Bağlandığını fark etmesi uzun sürmüyor ve panik içinde kollarını sallamaya, etraflarına sardığım ipe karşı savaşmaya başlıyor.

"Oynamaya hazır mısınız?" Stardust'a soruyorum, hoşlanmayacağı bir yanımı görmeden önce geri çekilmesi için ona son bir şans veriyorum.

Başını sallayarak dudağını ısırtıyor. "Hadi yapalım."

Sandalyelerin etrafından dolaşıp Charles'ın karşısına geçiyorum ve ona en tehditkâr bakışlarımla bakıyorum.

"Merhaba, eski dostum."

Bölüm 57

Jovie

ŞALTER AÇILIR ve o tamamen farklı bir insan olur.

Bir av canavarı.

Onun yırtıcı tarafını gördüğümde içimde oluşan heyecan dalgasına engel olamıyorum. Beni ruhumun derinliklerine çağırıyor, içimdeki karanlığı ortaya çıkarıyor.

Ormandaki yaşlı adama tamamen değersizmiş gibi bakıyor, bıçağı parmaklarının arasında çeviriyor, tıpkı bu odadaki kurbanı olduğumda bana yaptığı gibi.

"Ah, demek hatırlıyorsun," diyor adam boğuk bir sesle, tekrar bağlarına karşı mücadele ederek.

"Varlığımın bu kadar derinlerine işlemiş bir nefreti nasıl unutabilirim ki?" Bash başını eğerek gürlüyor.

Adamın ormanda söylediği sözler kulaklarımda çınlıyor.

"Ne yapacaksın? Beni bir sandalyeye bağlayıp kesip açacak mısın? Üzerime benzin döküp kibrit mi çakacaksın?" diye sormuştu.

Bash ona *daha önce* de böyle yapmıştı. Ve hatırlıyor. Bu yüzden mi sıradaki kurbanımız olarak seçildi?

"Kim olduğunu biliyorlar," diye atıldı adam. "Bu sefer seni sonsuza dek yok etmeyi planlıyorlar."

Bu sözler tam da diğeri onun arkasında kendine gelirken söyleniyor. İnliyor ve titriyor, aynı babasının yaptığı gibi iple savaşıyor.

"Tam zamanında." Bash gülümsüyor, sanki tepkisinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi gözlerini yaşlı olana sabitliyor.

Kaşlarını çatarak ona bakıyor, yüz hatlarına yavaş yavaş ciddi bir anlayış yayılıyor.

"Bu da ne?" diye bağılıyor genç olan paniklemiş bir ses tonuyla. "Bu da ne böyle?"

"Logan?" diye sesleniyor yaşlı adam, koltuğunda dönmeye çabalayarak. Ama Bash onu dönemeyeceğinden emin olacak kadar sıkı bağlamıştı. Oğluna yapılan her işkenceyi, her iğrenç şeyi duyacak kadar yakın olmasına izin vermiş ama elinden bir şey gelmemiş.

Göğsüm hayranlıkla dolarken gözlerim karşımda duran zeki adama dikiliyor.

"Bırakın onu," diyor yaşlı adam, şakaklarından ter boşanarak. Bash kaşlarını kaldırıp ona bakıyor.

"Bırak onu, bana ne istersen yapabilirsin," diye düzeltiyor daha az düşmanca bir tonda.

"Bunun neresi eğlenceli?" Bash bir adım atıp diğeriyle, yani Logan'la yüzleşerek soruyor. Sienna'nın arkadaşıydı. Onunla takıldığını düşündüğüm kişi.

"Bash?" Logan kısık sesle soruyor, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuş.

"Onu tekrar kaybedemem," diye ağlıyor yaşlı adam. "Nasıl istersen öyle işbirliği yaparım. Sadece gitmesine izin ver."

"Neden sana böyle cömert bir merhamet göstereyim ki?" Bash bıçağını hızla Logan'ın koluna saplıyor ve duvarlardan sekip kulaklarımda çınlayan bir çığlık atmasına neden oluyor. Yaşlı olan bu ses karşısında kıvranıyor ve Bash gülümsüyor. "Onu yeniden kaybetmek zorunda kaldım. Neden sen de benimle birlikte kendi kişisel cehennemini yeniden yaşamak zorunda kalmayasın ki?"

Logan'ın yarasındaki kanın kalın, kıpkırmızı damlalar halinde plastik kaplı zemine düşüşünü izlerken midem bulanıyor.

"Kızı avdan aldın. Tarikat bir hayat talep etti. Denge istediler," diye bağırıyor yaşlı olan.

"Hakkım olanı geri aldığım için beni cezalandırmak istediler," diye bağırıyor Bash. "Almaya çalıştığın şeyi."

"Tarikat hakkında ne kadar şey bildiğini görmem gerekiyordu," diye savunmaya geçiyor adam.

"Seni öldürdüğüm için beni cezalandırmaya çalışıyordun," diye çıkışıyor Bash, adamın görüş alanına geri dönerek. "Onu özellikle hedef aldın çünkü onu benden almak istiyordun. Ama onun bu kadar zor bir ölüm olacağını tahmin etmemiştin."

Logan başını sallamaya başlar, ağzından bir tükürük çizgisi düşerken başı yana doğru sallanır.

"Orada olduğun için şanslı," diye homurdanıyor adam, yüzünde şeytani bir ifade belirirken. "Onun derisini canlı canlı yüzerdim."

Gözlerim ona kayıyor ve söyleyecek akıllıca bir şey bulamadan adamın acınası, bağlanmış halinin önüne geçiyorum.

"İyi ki öyleymişim," diye cilveniyor Bash. "Çünkü şimdi aynısını sana yapma şans var."

Elindeki bıçağı bana uzatıyor, diğer adamın kanı pürüzsüz metalden hâlâ ıslak bir şekilde damlıyor. Bıçağı tereddütle alıyorum, gözlerimi Bash'e kilitliyorum, *o da bana eğlenmene* bak der gibi cesaretlendirici bir baş sallaması yapıyor.

"Beni kendin öldüremeyecek kadar korkak mısın sen?" diye tükürüyor yaşlı adam Bash'e, onu kızdırmak için zayıf bir girişimde bulunarak.

Beni ele geçiren sakinliğı görüyor ve bu onu ürkütüyor. Bıçağı ona fırlatmıyorum, benden beklediğı gibi çılgın, hor görülmüş bir kadın gibi körü körüne saplamıyorum.

Bildiğı şeytanla uğraşmayı tercih ediyor. Kısıtlamalarından kurtulacak kadar uzun süre dikkatini dağıtabileceğini düşündüğü şeyle. Parmaklarının bileklerindeki düğümlere uzanışını izliyordum, onları çözmek için çaresizce.

Umudu var - benim sahip olmayı reddettiğim o kararsız şey.

"Emin ellerde olduğuna inanıyorum," diyor Bash, Logan'a doğru ilerlerken omzunun üzerinden, hızla bir bıçak daha kapıyor.

Gürültülü bir şapırtı ve ardından bilinci yerine gelirken bir inilti duyulur.

Bash, "Yıllardır aldığını gördüğüm onca uyuşturucuya rağmen çok hafifsin," diye dalga geçerek ikinci kez suratına bir tokat indiriyor. O kadar sert ki, yanağında şimdiden bir morluk oluşmazsa şaşıracağım.

"Devam et kızım," diye fısıldıyor yaşlı adam, burnunu tiksintiyle kırıştırarak. "Kafanın yanından tutup kafanı bu beton zemine çarpmadan önce ne kadar yaklaşılabileceğini gör."

Gözlerim beni dikkatle izleyen Bash'e kayıyor. Tıpkı daha önce yaptığım gibi başarısız olmamı bekliyor. Kendimi kanıtlamam için bana bıçağı verdi, ama tıpkı tahmin ettiğı gibi, bıçağı alamamam ihtimaline karşı yakınımnda duruyor.

O zaman ile şimdi arasındaki fark, bu işte kişisel bir çıkarımın olması. Bu adamlar beni o ormanda paramparça etmeye hazırды, tıpkı karanlıkta saatlerce beklemek zorunda kaldığım diğer talihsiz ruhlara işkence edildiğı gibi.

Bunu onlara borçluyum.

Yine de beynimdeki bir filtre kolumu geriye atıp bıçağı adamın boynuna, Bash'in büyükbabasinda işaret ettiğı noktaya saplamamı engelliyor.

"İkisini de mi sikiyordun?" diye acı acı soruyor adam, Bash diğer adamın tekrar çılgılık atmasına neden olacak bir şey yaptığında yüzünü buruşturuyor. "Onlar ikiz. Eğer düşünürsen, aynı kişiyi sikmek gibi bir şey olabilir."

Çizdiği imge karşısında üst dudağım kalkıyor, midemde tiksinti dalgaları dolaşılıyor. Bıçak elimde ağırlaşıyor.

"O kadar sıkıydı ki," diye fısıldıyor, sahte bir coşkuyla gözlerini başının arkasına çeviriyor. "Onunla ilk sırayı ben aldım, biliyorsun."

Bu itiraf karşısında gözlerim açılıyor ve Logan'a işkence etmek için her ne yapıyorsa bırakıp yaşlı adamın kafasının arkasına öldürücü bir bakış fırlatan Bash'e doğru kayıyor. Çenesini ileri geri hareket ettiriyor ve elindeki bıçağı çevirerek düşünüyor.

Bu cinayeti bana o verdi. Bunu biliyor, adam bunu biliyor. Ama Bash'in derisinin altına inmek ve ondan bir tepki almak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Adama avantaj sağlayacak bir hata yapmak için.

Bash yerinde sabit duruyor ve sahip olduğunu hiç bilmediğim bir itidal sergiliyor.

"Onu oyduğumuzda nasıl çığlık attığını duymalıydın," diye dramatik bir şekilde devam ediyor adam.

Göğsümde öfkeli bir sıcaklık belirliyor. Bash bana cenazeden ayrıldıktan sonra onu nasıl bulduğunu anlattı. Ulaştığı dehşet verici sahneyi kırık, kopuk bir sesle anlattı. Detayları zorlukla dinleyebildim. Arkadaşımı o şekilde hayal etmek... yaşadığı şeyleri bilmek. Bu beni neredeyse yıkıyordu. İşte o zaman cezalarını infaz etmesine ve bu elitist tarikatın sahip olduğu zalim saltanata son vermesine yardım etmeye karar verdim.

"O her zaman bir fişek gibiydi. Hepimiz ona saldırırken ve kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini anladığında gözlerindeki yaşama isteğinin kayboluşunu izlemek güzeldi."

Bash dudağını ısıırıyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki, tıpkı büyükbabasını öldürdüğünde olduğu gibi gözlerinin yeşili neredeyse kaybolmuş. Logan başını eğiyor ve acı içinde inliyor. Bash'in ona yaptıklarından mı yoksa kendi babasının arkadaşına yaptıklarını duymak ona zor geldiğinden mi emin değilim.

Bu küçük filtre kaybolmaya başlıyor ve karanlığın içeri girip onu ele geçirmesine izin veriyor.

"Sana da aynısını yapacaklar," diye söz veriyor adam ve karanlık kalbimi sıkıştırıp onu siyah ve soğuk bir hale getirdiğinde kalbim yerinden fırlıyor. "Seni içten dışa doğru parçalayacaklar. Amına bıçaklar sokacaklar ve bir şeyi kanıtlamak için onu oyacaklar: Yılanın Sadık Tarikatı'na bulaşmadığını ve bir şey yapmadan çekip gitmediğini."

Konuşması, boğazına sapladığım bıçağın çıkardığı gıcırtili sesle kesildi. Tam Bash'in bana gösterdiği yere.

Yine de orada durmadım.

Elim geri çekiliyor ve bıçağı tekrar etine saplıyor. Köprücük kemiğine sürtünüyor ve metal ile bıçağın çarpışmasını her santiminde hissediyorum.

ilik elimde titreşiyor. Her seferinde farklı bir noktaya vurmaya özen göstererek aynı hareketi tekrarlıyorum.

Vücudu her vuruşta kıpırdıyor ve sallanıyor, gücümle bir bez bebek gibi zıplayıp duruyor. Kanının metalik kokusu tüm duyularımı dolduruyor ve beni ateşliyor.

Bana Gabe'i öldürdüğüm geceyi hatırlatıyor. Koca bir ömür önceydi ama aradan sadece aylar geçmiş gibi geliyor.

Arkadaşıma yaptığı gibi onun bedenini de parçalara ayırırken, ıslak sesler etrafımızı saran metal alet kutularından yankılanıyor. Bana yapmaya çalıştığı gibi. Ve Bash taş gibi bir sessizlikle izliyor, vücudu bir heykel gibi hareketsiz.

Erkeklerin hiçbir şey kalmayana kadar alıp *alabileceklerini* düşünmelerinden bıktım usandım. Sonra, ortada yorgun bir cesetten başka bir şey kalmadığında, sanki sonuncusu hiç var olmamış gibi bir sonraki kurbanlarına geçiyorlar.

Gabe bunu anneme yapmadan önce bana yaptı. Bu adam bana yapmaya çalışmadan önce Sienna'ya yaptı.

Biz parçaları toplarken onlar dönüp dolaşıp hastalıklarını yayıyorlar.

Yeter artık.

ARTIK YOK.

Sıcak gözyaşları, bastırılmış duygulardan kaçan nehirler halinde yüzümden aşağı akıyor. Kan yüzüme, saçıma, kıyafetlerime sızıyor. Her tarafım kanla kaplanana kadar, tıpkı beni bunu yapmaya iten karanlığın içimi kapladığı gibi.

Kıyılmış bir et yığınının başka bir şey olmadığında, bıçağı bırakıyorum ve yanımdaki betona çarparak dizlerimin üzerine düşüyorum. Karanlığı zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Bana karşı savaşıyor, daha fazlası için aç.

Ama yapamıyorum. Artık bunu yapamam. Acıya yenik düştüm ve şimdi onun içinde boğuluyorum. Onun tarafından tüketiliyorum.

"Stardust."

Tek bir kelime. Sessiz bir komut, fısıltının ötesinde zor söyleniyor. Ve gözlerimi önümde duran kanlı karmaşadan ayırmama yetecek kadar uzun süre beni kendime getirmeye yetiyor.

Bana endişeyle bakıyor, vücudu kaskatı kesilmiş. Bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değil.

Odanın geri kalanını ve manik durumuma girdiğimden beri olan ufak değişiklikleri hızlıca gözden geçiriyorum. Tuttuğu bıçak elinden kayıp gitmişti. Logan'ın bedeni sandalyesine yığılmıştı ve boynundaki büyük yaradan kan sızıyordu.

Ölmüştü. Tıpkı babası gibi.

Tabii ki Bash daha zarif bir yaklaşım sergilemişti.

Ona dönüp bakıyorum ve göğsümde bir minnet balonu şişiyor.

Bana güvendiği için. Açıkça istediği bir cinayeti işlememe izin verdiği için.

Duygularımı görmezden gelmeyecek ya da bana patronluk taslamayacak kadar bana saygı duyduğu için.

Beni *bulduğu* için.

Benim için savaştığı için.

Hepsi bir anda yüzüme çarptı. Zayıf zihnim tarafından söndürülmüş olan her şey son sürat üzerime geliyor.

Ne olduğunu anlamadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ayakkabılarım yerde bıraktığım kan birikintilerinin arasından kayarak kollarına atlıyor ve bacaklarımı kalçalarına sıkıca sarıyorum.

Ağzım, bana her zaman yaptığı gibi açgözlü bir şekilde onunkini yakalıyor. Kanlı avuçlarım yüzünün iki yanında, başını geriye doğru eğiyorum ve beni içeri alması için onu zorluyorum.

Nasıl tepki vereceğini bilemediği hızlı, bodur bir an oluyor. Duraksıyor, dudaklarını bana açmakta ve dilimin içeri girmesine izin vermekte tereddüt ediyor. Ama o an geldiği gibi geçiyor ve kalçalarımı sıkıca kavrayıp sırtım duvara dönük olacak şekilde bizi çevirdiğinde endişelerinin kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Ben iyiyim.

Biz iyiyiz.

Yeni pozisyon, kot pantolonumun üzerinden ereksiyonuna karşı sürtünmem için bana yeterli kaldıraç sağlıyor. Kıçımı duvara yaslayarak, ağzım onunkine dönmeden önce sıırıslıklam gömleğimi başımın üzerine atacak kadar ondan uzaklaşıyorum. Kollarımın boynuna dolanmış olmasını fırsat bilerek kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve boxer'ıyla birlikte kalçalarından aşağıya doğru kaydırıyor.

Tekrar etrafımda döndürülüyorum, nazikçe yere bırakılıyorum, böylece aynı hareketleri takip edebiliyorum ve kendi kotumu tekmeleyebiliyorum. Çıplak kaldığım anda beni tekrar kollarının arasına alıyor.

Ter, şehvet ve kurbanımızın kanıyla kayganlaşan tenimiz birbirinin üzerinde kayıyor.

Kendimi tutamıyorum. Ona burada, hemen *şimdi* sahip olmak için duyduğum bu hayvani ihtiyaç, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü. O adamın canını alarak, zihnimde yeni bir yol açtım. İzin istemeyen ya da naz yapmayan bir yol. İstedğini alıyor ve geri kalan her şeyi görmezden geliyor.

Bash beni bir alet kutusunun kenarına bırakıyor ve buraya ilk girdiğimde fark etmediğim bıçak dağınıklığını koluyla hızlıca temizliyor. Bıçaklar gürültüyle ayaklarının dibinde yere çarpıyor ama umurunda değil gibi görünüyor. Onun yerine aşağıya bakıyor, bir avucuyla bacaklarımı ayırıyor ve diğeriyle ucunu kaygan merkezime hizalıyor. Saçları darmadağınık, parmaklarımdan dolayı her yöne dökülüyor. Yüzüne, göğsüne ve kollarına kan bulaşmış ve sıçramış, dokunduğum her yeri işaretliyor.

Ne kadar bitkin ve korkunç göründüğümü ancak hayal edebilirim.

Ona hiç bu kadar aç olmamıştım. Ona içimde hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

Neyse ki o da aynı ihtiyacı paylaşıyor.

Kalçalarını yavaşça ileri itiyor ve beni dolduruyor, kasıkları benimkilerle aynı hizaya geldiğinde dudaklarımdan tatmin olmuş bir iç çekiş çıkarıyor ve gidebildiği yere kadar gidiyor.

Ellerim tekrar saçlarını buluyor, bana karşı daha hızlı itmeye başlarken boynunun gür saçlarını aşağı yukarı okşuyor. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısıyorum; kan akmayacak kadar nazik ama ağzımın içinde inlemesini sağlayacak kadar sert.

Kalçalarımı kavriyor ve metal kutunun sert kenarında sallanmaya başlayana kadar beni içine çekiyor ve sonra kaldıraç gücünü kullanarak içime daha fazla dalıyor. Daha sert. Daha hızlı. Daha muhtaç.

Nefesleri kısa, kesik kesik geliyor ve bir eliyle klitorisime masaj yapmaya başladığında bitirmek üzere olduğunu anlıyorum.

Konuşmuyoruz. Övgü, inleme ya da muhtaç iç çekişler yok. Bu sadece biziz, en temel benliklerimiz olarak, kaosun arasında bağlantı kuruyoruz.

Orgazm merkezimde oluşmaya başlayıp göğsüme, bacaklarıma, kollarıma yayılırken hızı tekrar artıyor. Coşku beni tamamen tüketiyor, ağzımı açıyorum ve hiçbir ses çıkmıyor.

Ben yüzüyorum ve o beni bağlıyor.

Batıyorum ve o beni tekrar yukarı çekiyor.

Göz kapaklarımdan arkasında parıldayan yıldızlar ve tüm düşüncelerimi emen bir girdapla zirveye ulaştığımda, kaslarının hareketsiz olduğunu hissediyorum ve içine dökülüyor

Boğazından ve ağzından alçak bir hırıltı yükseliyor. Birlikte yükseklerden aşağı iniyoruz, vücudum hala onun büyük, güçlü elleri tarafından tutuluyor.

Bash'in kolları sıkılaşp beni sarıyor, alet kutusundan uzaklaştırıp sert göğsüne doğru çekiyor.

İşte o zaman ne yaptığımızı anladım.

Sadece birkaç metre ötede duran cesetlerin kanı hâlâ yere akıyordu. Tenimize bulaşmıştı. Giysilerimi ıslatıyor.

Zihnim kendi içine çöküyor.

Her şey kararana kadar içimdeki karanlık odayı dolduruyor.

Bölüm 58

Bash

Logan ve Charles ertesi gün Charles'ın evinde ölü bulunduğunda benim ofiste olmam BABAMIN FİKRİYDİ. Stardust ve ben dün gece biraz fazla dağıldık, bu da onları sahnelemeyi zorlaştırdı. Yirmi dakika boyunca benimle uğraştıktan sonra babam adamını çağırdı ve planımıza devam edebilmek için olayı yeterince inandırıcı hale getirmeyi başardılar.

Dürüst olmak gerekirse, Sienna'nın bırakıldığı gibi cesetlerinin sokak ortasında üzerlerine adım kazınmış halde bulunması umurumda bile değil. Tarikat haberi alır almaz bizim olduğumuzu anlayacaktır. O ormanda neler olduğunu, iki adamın Stardust'ın peşinden nasıl geldiğini biliyorlar. Onun hâlâ hayatta olduğunu da biliyorlar.

Sienna'ya yaptıklarını duymak bana bu işi bitirmem için gereken itici gücü verdi. Kanlarının tadına baktım ve şimdi daha fazlasını istiyorum. Beni tamamen çıldırmaktan alıkoyan tek şey, tüm bunlar sona erdiğinde ve iblisler öldürüldüğünde küçük kuzumla bir gelecek vaadidir. Bu cinayetlere imzama atmak beni onarılamayacak kadar suçlu duruma düşürecektir.

Onu yangın merdiveninden gizlice ofisime soktum ve etrafta kimsenin onu benimle birlikte görmemesini sağladım. Tarikat artık bizi mikroskop altında izliyor olacak. Charles ve Logan fark edildiklerinde muhtemelen onu alması için kulübeye birini gönderecekler. Ama babam ve ben ileriye düşündük. O cesetleri düzenlerken, Stardust ve ben ölüm odasını her şeyden temizledik, kurbanlarımızın her izini sildik ve her aleti ve silahı alandan çıkardık, geride birkaç eski boya kutusundan başka bir şey bırakmadık. Onları da ofise giderken bir depoya atılmak üzere kamyonetime yükledik.

Stardust bir haftadır o evde uyumuyor. Komşuları doğrulayabilir.

Kapımıza polis göndermeye çalıştıklarında, işlediğimiz suçlara dair hiçbir kanıt olmayacak.

"Demek havalı bir CEO olmak böyle bir şey," diye dalga geçiyor, sandalyemde dönerek.

"Çok daha fazla hesap tablosu var," diye şaka yaparak kravatımı düzeltiyorum.

Son bir saattir gergin bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, sıra dışı görünen herhangi bir şey olup olmadığını izliyorum.

"Belki bir gün yine burada çalışabilirim."

Omuzlarımı ona doğru çevirip başımı sallıyorum. "Bir daha hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmayacaksın, küçük kuzum."

Bana Sienna'yı hatırlatırcasına gözlerini deviriyor. "Yine mi bu evlilik muhabbeti? Hâlâ bir yüzüğüm yok."

"Yüzüğün var; sadece sana vermedim," diye söyleniyorum, evlenme teklif etmeyi çoktan unuttuğum için sinirlenerek.

Daha flört bile başlamadı ve ben şimdiden boktan bir koca oldum.

"Ya çalışmak istersem?" diye soruyor, sesi tam da istediği şeyin bu olduğunu anlatacak kadar yükseliyor. Gabe'den sonra bir daha asla bir erkeğe bel bağlamayacak.

"O zaman sana bir köşe ofis ve değerini aşan bir maaş vereceğim."

Utangaç bir sırıtışla dilini bana doğru uzatıyor. "Gel de rahatla," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimi tutup beni sandalyeye doğru çekiyor.

Göğsüme bastırıldığında direnmiyorum ve az önce döndüğü sandalyeye yığılıyorum.

Parmakları hızla pantolonumun düğmelerini açıyor ve ereksiyonum serbest kalana kadar boksörlerimi aşağı kaydırıyor.

Öne doğru eğilip beni almadan önce ellerimi gömleğinin eteklerine doluyor ve başının üzerinden kaldırarak diri, dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Onları avuçlarımın içine alıp nazikçe sıkarken iç çekiyor.

Oynamayı bitirdiğimde, sikime doğru eğiliyor. Dilini uzunluğumun altından geçiriyor, ucumda duruyor ve düzleştirilmiş yüzeye karşı ileri geri sürüyor, taşaklarımdan şok dalgaları gönderiyor ve neredeyse ağzına bile girmeden bitirmemi sağlıyor. Ne kadar tepkisel olduğuma gülümsüyor, sonra bir eliyle sikimin tabanını kavıyor ve hepsini boğazından aşağı itiyor. Dudakları eliyle buluştuğunda, dilini dışarı çıkarıyor ve dibinde gezdiriyor, sonra geri çekilip işlemi tekrarlıyor.

Kalçalarım sandalyeden kalkarken parmaklarım boynunun arkasına dolanıyor ve sikimi boğazının daha da derinlerine gönderiyor. Dizlerinin üzerinde kaymadan önce öğürdüğünü hissediyorum, sonra ağzını sikmeye devam etmeme izin veriyor. Diğer elimle uzanıyorum ve sütyenini aşağı çekiyorum, göğsünü yoğuruyorum ve parmaklarımın arasında meme ucuna masaj yapıyorum.

Utanç verici derecede kısa bir sürede bitiriyorum.

Tam ağzına boşalmaya başlamıştım ki, kapı çalındı ve o anda ayağa kalktı. Onunla savaşıyorum, taşaklarım kalkana kadar başını yerinde tutuyorum.

tamamen boşalır, bizi bu andan koparan kişiye bozuk bir "Sadece bir dakika" mırıldanırız.

Stardust buna göre ayarlanıyor, her damlasını emmek için dizlerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. Tutuşumu bıraktığımda, ayak parmaklarının üzerine oturuyor ve bir iç çekiyor. Bakışlarımız buluşuyor ve işaret parmağını dudaklarından damlayan dölleri silmek için kullanmasını, sonra ağzına sokup emerek kurutmasını tam bir coşkuyla izliyorum.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve gözlerimi onun güzel görüntüsünden ayırıp kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum. "Daha işimiz bitmedi. Bizi rahatsız eden her kimse ondan kurtulana kadar masamın altına gir," diye fısıldayarak masamı işaret ediyorum.

Başını sallıyor, sonra sütyenini düzeltmeye gidiyor. "Sakın o memeleri kaldırıyım deme."

Tartışmak istediğini anlayabiliyorum ama ben çoktan kapıya doğru ilerleyip pantolonumu bağladım ve ona zaman bırakmadım. Bir başka sessiz komutla başımı masama doğru eğerek, yerde sürünmesini, kışının elbisesinin yarısına kadar sarkmasını izliyorum. Aletim tekrar sertleşiyor ve elimi kapı koluna koymadan önce kendimi ayarlamam gerekiyor. O tamamen gözden kaybolana kadar kapıyı açmıyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Eliza ellerini kalçalarına koyarak sabırsızca homurdanıyor. Duruşunu korumaya çalışırken iPad'i elinde garip bir şekilde duruyor.

"Özel bir görüşme yapıyordum. Ne istiyorsun?"

"Senin özel telefonların yok. Senin özel hayatın bile yok," diye karşı çıkıyor ve iPad'i kaldırıp bana bir sözleşmeye benzeyen şeyi gösteriyor.

"Nedir bu?" Hakaretini görmezden gelerek soruyorum.

"Triad'ın sözleşmesi. Bu sabah gönderdiler ve yönetim kurulu yarın gözden geçirmek istiyor. Gözden geçirmeliyiz, böylece notlarını bir araya getirebilirim."

Kimden bahsettiğini tamamen unutmuş durumdayım. "Triad...?"

Eliza gözlerini devirerek sabırsızca açıklıyor: "Sen yokken tekliflerini sunan koşum takımı tedarikçisi. Yönetim kurulu teklifi inceledi ve ilerlemek istedi."

"Sözleşmeyi kim imzaladı?"

Gözleri ekrana kayıyor, parmağı belgenin en altına gelene kadar kaydırıyor. "Charles Simon.... tarafından imzalanmış. Charles Simon." İsmi duyunca sesi kesiliyor ve daha yakından bakmak için cihazı kaldırıyor.

Lanet olsun.

Kollarından iPad'i kaptığım gibi belgeye kendim bakıyorum. Yeterince eminim, Charles'ın imzası orada, siyah beyaz.

"Bu sözleşmenin kurula sunulmasına kim izin verdi?" Ses tonum istediğimden daha sert, ama Eliza başka birinin etkilenebileceği gibi etkilenmiyor.

Yüzü inatçı ve kızgın bir ifadeye bürünerek, her nasıl bir büyüye kapıldıysa kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Hatırlarsanız, *efendim*, rastgele bir hastane yatağında yatıyordunuz ve hiçbir yerde bulunamıyordunuz ve işinizin devam etmesi gerekiyordu. Siz burada yokken olağan süreç sekteye uğradı."

"Tam da bunu önlemek için politikalarım var. Yönetim kurulumun bana en azından bunları uygulayacak kadar saygı göstermesini beklerdim."

"O toplantılarda ne olduğunu bilmiyorum, Bash. Sadece üzerinde çalışmamız gereken bir sözleşme olduğunu biliyorum ve senin notlarına ihtiyacım var."

Kapıya doğru omuz atarak ilerlemeye başladı, ama onu durdurmak için yoluna çıktım. "Onları kendim bir araya getireceğim. Triad ile çalışmak gibi bir niyetim yok."

Agresif tepkim karşısında geriliyor, ama tartışmasını ve beni azarlamasını beklediğim yerde, uzun ve rahatlamış bir nefes veriyor.

"Başka bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor," diye itiraf ediyor ve geri çekilirken iPad'i yanına bırakıyor, sessizce onu ofisime almayacağımı kabul ediyor.

"Bekleyebilir," diye ısrar ediyorum.

"Gerçekten bekleyebileceğinden emin değilim..."

Ses tonunu duyunca duraksıyorum, elim yüzüne kapatmak üzere olduğum kapıya dayanıyor. İlk defa sert asistanım gibi görünmüyor. Endişeli bir anne gibi görünüyor. Bu ani değişime neyin sebep olmuş olabileceğini anlayamıyorum.

"Öğleden sonraya kadar bekleyebilir mi?" Biraz daha nazikçe soruyorum.

Alt dudağını ağzına götürürken gözleri yere düşüyor, sonra ayaklarının üzerinde kayıyor. "Olur."

"Programıma ekle ki bölünmeyelim," diyorum ona, sonra kapıyı kapatıyorum, kızıma dönmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 59

Bash

ELIZA buluşmamızı o akşam, genellikle kapıdan çıkıp eve gitmek için kalabalık sokaklarda koşturduğu saatte planlıyor.

Bu, bir şeylerin ters gittiğini gösteren ilk işaret. İkincisi ise masasının üzerinde duran ve içinde tüm eşyalarının bulunduğu kutu. Bugün her ne söylemeyi planlıyorsa, dışarı çıktıktan sonra geri dönmeye niyeti yok.

Stardust arabada beklemek ve bizi yalnız bırakmak için arka kapıdan sıvıştı. Bu fikir beni pek heyecanlandırmadı ama bunun Eliza için önemli olduğunu anlayabiliyordu, bu yüzden bizi yalnız bırakmakta ısrar etti.

"Çok vaktinizi almayacağım," diye selam vererek ofise girdi ve benimkinin karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Masanın üzerine bir kâğıt parçası bırakarak, "Öncelikle, resmi olarak istifamı sunmak istiyorum..." dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Eliza."

Başını sallayarak başka bir şey söylememi engelliyor.

"Son birkaç yıldır seninle çalışmak benim için bir onurdu. Bu deneyim ve bugün olduğun kişiye dönüşmeni izleme fırsatı için çok minnettarım. Seni her zaman çocuklarımdan biri olarak gördüğümü söyledim ve bunu tüm kalbimle söylüyorum."

"Bu neyle ilgili?" Boğazımdaki duygu yumrusunu yutkunarak bastırıyorum.

"Federal Soruşturma Bürosu tarafından bu göreve getirildim," diye başlıyor ciddi bir tonda, bakışlarımı tutarak. Kaşlarım saç çizgime doğru kalkıyor ve ağzım kuruyor.

"Yılanın Sadık Tarikatı'na ve işledikleri çeşitli suçlara karşı yürütülen soruşturmaya dahil olan birkaç görev gücümüz var."

"Ne?" Masamın köşesine çökerek nefes alıyorum. "Ama ben Tarikat'ta değilim..."

"Farkındayım. Ancak onlar sizin kararınızı kabul etmediler, değil mi?" "Ben bir mirasım." Sanki bu yaptıkları şeyler için yeterli bir açıklamamış gibi. bitti.

"Evet, şey... Aynı anda hareket eden çok sayıda parça var ve üyeler ile mirasçıları çevreleyen çeşitli rollerde konumlanmış birkaç ajan var."

"Yani bunca zamandır yalan mı söylüyordun?" Sırf Tarikat'a girebilmek için beni kandırıp aileden biri gibi olduğumuzu düşünmemi sağlayarak hayatıma mı girdi?

İç geçiriyor, gözlerinden yaşlar süzülürken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Dediğim gibi, seninle birlikte bu göreve atandığım için çok şanslıyım,

Sebastian. Başımdan beri o hasta piçlerle bir ilgin olmadığını biliyordum. Haklı olduğuma sevindim."

Yutkunarak omuz silktim. "Peki, şimdi ne olacak? Öylece kalkıp gidecek misin?"

Başımı salladı. "Gelecek hafta Lancaster Tech'teki görevimi devralacak birini ayarladım. Sıradan bir sivil. Davayı yürütmek için fazlasıyla bilgi topladık ama sen aklandın. Size bundan daha fazlasını veremem."

Mirasçı olarak katılacakken nasıl aklanmış olabilirim? Hiç mantıklı değil.

"Sen ortadan kaybolduğunda..." diye başlıyor, boğazını temizlemek için duraklıyor. "Seni her yerde aradım. Ailen en hafif tabirle işbirliği yapmadı. Programın ya da kalıpların sorulduğunda polise verecek herhangi bir bilgileri bile yoktu. Onları doğru yöne yönlendirecek herhangi bir şey."

Başımı eğerek ayaklarıma bakıyorum. O sadece zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Özel hayatımı onlardan hep sakladım. Gerçi onlar da hiçbir zaman umursuyormuş gibi davranmadılar.

"Sienna her gün hiç aksatmadan arayıp cevap istiyordu," diye ekliyor biraz daha parlak bir sesle.

Dudaklarımı yana iterek, kız kardeşimden bahsedildiğinde gözlerimin arkasında kabaran duygularla savaşıyorum. Bir kardeş olarak benden daha iyisini hak ediyordu.

"Nerede olduğunu biliyordum," diye devam ediyor üzgün bir sesle. "İlk birkaç gün içinde seni o hastanede buldum. Büroya nerede olduğunu bildirme yükümlülüğüm vardı ama bunu... yapamadım. Sırtında o hasta piçler varken olmazdı."

"Yani orada tek başıma oturmama izin mi verdin?"

"Olabileceğin en güvenli yer orasıydı, seni bıraktıkları yer. Bir şey için yoldan çekilmeni istediler. Lancaster Tech ile ilgili olduğunu biliyorduk. Kurul'a hepsi de senin tarafından imzalandığı iddia edilen birkaç belge gönderilmeye çalışıldığında bunu doğruladım. Ve hepsi de Tarikat'ın diğer işleriyle ilgiliydi. Triad'la olan bu olay gözden kaçmış olmalı."

"Hiçbir fikrim yoktu..." Zaman çizgisi değiştiğinde o hastanede olmamın bir nedeni olmalıydı, bunu biliyordum. Ama bu kadar derinlerde olduğunu asla tahmin edemezdim.

Bu durumla ilgili kontrolümü tamamen kaybettiğimi hissediyorum.

Benden ne kadar çok şey sakladı? Ne kadarı burnumun dibinden uçup gitti?

"Büro nerede olduğunu öğrenirse seni tanık koruma programına alacaktı. Bu işte Tarikat'a para ve kaynak aklamak için bir şirket daha sağlamaktan daha büyük bir rolün olduğunu biliyordum."

"Yani yalan söyledin," diye tahmin ediyorum.

"Eğer yapmamış olsaydım asla elde edemeyeceğimiz cevaplara ulaşmamızı sağlayan bir karar verdim. Bu aynı zamanda görevimden alınmamla sonuçlandı."

Duygularımızın bizi yakaladığı uzun bir duraklama oldu. Yıllarca birlikte çalışmıştık ve o sadece Tarikat'a ulaşmak için buradaydı. Beni önemseyen iki insan göz açıp kapayıncaya kadar hayatımdan çıkıp gitti.

Gözyaşlarını siliyor ve ben de rahatsız bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Şimdi ne olacak?" Sesim titreyerek ona soruyorum.

"Davayı bitirene kadar masa başı görevinde olacağım. Bütün bunları şu anda sana anlatmamam gerekirdi. Yerime birini bulur bulmaz çekip gitmem emredildi."

"Mevcut üyelere ne olacak? Cezalandırılacaklar mı?"

İçlerinden birini öldürdüğümü öğrendiklerinde FBI kulüp binalarına baskın yapacak mı?

"Bu bilgiye sahip değilim."

Doğruca gözlerimin içine bakıyor, içimi görüyor. Söylemek istediği önemli bir şey olduğunu anlayabiliyorum ama son anda bundan vazgeçiyor ve onun yerine başka bir şeyle yetiniyor gibi görünüyor.

"Sienna'yı senden aldıklarını biliyorum-"

"Her şeyimi elimden aldılar," diye düzeltiyorum ve ne dediğini anladığımda çenemi sıkıyorum.

Sienna'nın ölümünün arkasında Tarikat'ın olduğunu biliyorlar. Onu isimsiz bir mezara gömdüğümü de biliyor olabilirler mi?

Ağzını düzleştiriyor. "Seni de kendileriyle birlikte aşağı çekmelerine izin veremezsin. Sana yalvarıyorum Sebastian, aptalca bir şey yapma. Onları alaşağı etmek için çalışan güçler olduğuna güven."

Sandalyesinden kalkarak sarılmak için kollarını uzattı. Derin bir nefes alarak öne çıktım ve onu göğsüme çektim, sahip olduğum tek anne figürünü kaybetmenin yasını tutmaya başlamıştım bile.

"Seni özleyeceğim," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor göğsüme doğru ve geri çekilerek alaycı bir gülümseme sunuyor. "Ben buralarda olacağım. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Şimdi aşağıya, bütün gün burada kilitli tuttuğun kızın yanına in."

Bilmiş bir sırtışıla arkasını dönüyor ve kapıya doğru ilerliyor. Son anda kapının çerçevesine tutunarak ofisimin kapısında sallanmaya başladı.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum," diye fısıldıyor. "Sen çok zeki bir adamsın ve bu dünya için harika şeyler yapacağını biliyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülmeden önce kapının çerçevesine üç kez vuruyor, ardından boş ana alana doğru sallanıyor. Göğsümde bir delik açılmış halde, son kez ofisine doğru yürüyüşünü izliyorum.

Bölüm 60

Jovie

Bir tırtılın metamorfozu anlatılırken, herkesin çok sevdiği o güzel kelebeğe dönüşmeden önce yapışkan bir maddeye dönüştüğü kısım uygun bir şekilde atlanır. Bir zamanlar oldukları her şeyin, yeni ve daha iyi versiyonlarına yer açmak için tamamen silindiği çirkin dönüşüm.

En kötü yanlarını ayıklayıp iyi yanlarını aydınlatırken çevrenizdekilerin büyük bir sabır ve anlayış göstermesi gerekir. Eğer şanslıysanız, kanatlarınızı kazandığınızda hala orada durup sizi alkışlıyor olacaklardır.

Ne yazık ki ailem bana bu lüksü hiç tanımadı. Yapmaya çalıştığım her değişikliğe karşı direnç gösterdiler, ta ki onların yanında olmak deneyimim için çok dikkat dağıtıcı hale gelene kadar, uzaklaşmak zorunda kaldım.

Keşke kız kardeşim metamorfozum boyunca yanımda olsaydı. Keşke geçtiğimiz yıl yaşadığım travmatik deneyimlerde bana yardım etmesi için ona güvenilebilseydim.

Ama ona karşı kin beslemek sadece kendi rezervlerimden enerji çalmaktır. Bu yüzden hafta içi rastgele bir akşam en sevdiğimiz restoranda akşam yemeği davetini kabul ettim.

Yemeklerimizi garip bir sessizlik içinde bitirdikten sonra, çenesini ellerinin arasına alarak masanın karşısından "Değişmişsin," diye yorum yapıyor.

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için suyumu yudumlarken ona "Mecburdum" diyorum.

İşte bu kadar. Sorunlarımızla yüzleşme zamanı geldi. Kutuyu açıp her şeyi ortaya dökmenin. Bütün bu akşam yemeği bunun içindi.

Bakışlarını boş tabağına çeviriyor. "Sana inanmadığım için özür dilerim. Bu konuda ne kadar kötü hissettiğimi sana nasıl anlatacağımı bulamadım."

Omuz silkerek gözlerimi deviriyorum. "İnanılması imkânsız biri olmamı sağladılar."

"Bunu nasıl başardın, Jovie?" diye merak ediyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi başını eğiyor. "Tüm bu saçmalıklar arasında nasıl aklın başında kaldı?"

Bunun üzerine gülüyorum, tam tersini yaptığımı söyleyen bir bakışla onu kısıtırıyorum ve o da benimle birlikte kıkırdıyor. "Beni idare edecek iyi arkadaşlarım vardı."

"Onlar koruyucu olmalı. Eski arkadaşlarımız için aynı şeyi söyleyemeyeceğini biliyorum."

"Eski arkadaşlarımız mı?" Merakla soruyorum.

Yüzünü buruşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Kennedy sana karşı ne kadar çekilmez bir kaltak olduğumu başarıyla gösterdikten sonra

onların da içine düştükleri kalıpları fark etmeden önce. Gabe gerçekten de manipülatif, istismarcı bir hıyardı, değil mi?"

Başımı sallayarak gözlerimi deviriyorum. Daha en kötüsünü bile duymamıştı.

"Ayrılmak için para biriktirmiştım. Bir gün ortadan kaybolacak ve asla arkama bakmayacaktım. Her hafta seni ve Kennedy'yi arayıp gelişmeleri bildirecek ve evim gibi hissettiren bir yer bulana kadar yollarda yaşayacaktım."

Planımı kimseye itiraf etmedim, güvenimi kıracaklarından ve ben ayrılmadan önce Gabe'e söyleyeceklerinden çok korktum. Sonunda bunu açıklamak iyi hissettiriyor.

Halen'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Sen mi yaptın!? Ne oldu?" "Annem **t a ş ı n d ı** . Onunla bir ilişki yaşamaya başladı. O da hesap. İki hafta sonra beni öldürmeye çalıştı." Olayları donuk ve mesafeli bir tonda hatırlıyorum.

O zamandan beri başıma çok daha kötü şeyler geldi.

Halen başını sallayarak iç geçiriyor. "Annem tam bir baş belası."

"Bu yetersiz bir ifade."

"Kennedy'nin gözlerimi açtığı bir diğer kişi de o."

Bana onarılamayacak kadar ihanet eden kadın hakkında konuşarak zaman kaybetmek istemiyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"Kennedy nasıl? Onu özlüyorum," diye itiraf ediyorum hüzünlü bir gülümsemeyle.

"O senin en büyük destekçin oldu. Konuşmamamız onu öldürdü ama bunun benim de hatam olduğunu biliyorum."

"Hepimiz imkânsız bir durumdan sağ çıkmaya çalışıyorduk," diye özür diliyorum, yüzüne düşen minnettar ifade karşısında taş kesilmiş kalbim biraz olsun yumuşuyor.

Hatalar yaptı ve bunları kabul etti. Ondan isteyebileceğim en büyük şey bu.

"Ev nasıl gidiyor?" diye merak ediyor, pipetinden bir yudum alırken.

Son gördüğünden beri Bash ve benim o evde neler yaptığımızı düşününce yüzüm asılıyor. "Artık orada yaşamıyorum."

"Taşındınız mı?" diye bağıyor, biraz fazla yüksek sesle.

Başımı sallayarak dudağımı ısıriyorum. "Evet, New York'ta erkek arkadaşımla yaşıyorum." Bash'e *erkek arkadaş* gibi basit bir unvan vermek çok aşağılayıcı hissettiriyor,

ama ona başka nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Ruh ikizi mi? Sapık mı? Nişanlısı mı?

Daha önce bir yüzükten bahsetmişti.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Keşke benim ve Bash'in ilk kez birlikte yaşamamızın nedeni ayrı olmanın ikimizin de hayatını tehdit etmesi olmasaydı. Şu anda bile, bize biraz zaman kazandırmak için caddenin karşısındaki bir kafede takılıyor.

İhtiyacım var. Kendime, yakında bir gün tüm bunların uzak bir anı olacağını hatırlatmak zorundayım.

Halen'in ağız asılı kalır aralık, gözler geniş içinde
Sürpriz. "Yeni York mu?"

Erkek arkadaş?"

Omuz silkiyorum, aşık olmuş gülümsememi ısııyorum.

"Mutlu olmana sevindim," diyor bana sulu gözlerle. "Senin için her zaman en iyisini istiyorum."

"Biliyorum, Hales. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Bir saat daha sohbet ediyoruz, tüm kırgınlık ve kızgınlık çoktan gitmiş. Akıl sağlığından, Tanrı'dan ya da kontrolcü erkek arkadaşlardan bahsetmiyoruz. Tarikatlar ya da katil erkek arkadaşlar yok. Biz sadece en sevdiğimiz restoranda sohbet eden iki kız kardeşiz. Ve daha iyi bir şey umamazdım.

Bölüm 61

Bash

Teşkilat Logan ve Charles'ın ölümlerini görüşmek üzere kapalı kapılar ardında acil bir toplantı düzenliyor. Uzun süredir güvenilen bir üye olarak babam da davet edildi.

Ona gitmemesini söyledim. Simonların ölümünün arkasında benim olduğumu açıkça anlamışken niyetlerine güvenmediğimi söyledim. Yine de ısrar ediyor, kendi başıma çalıştığıma ve hala onlar tarafından kontrol edildiğine tamamen inandıklarını iddia ediyor.

Yine de, son birkaç haftadır üzerinde çalıştığımız her notu ve belgeyi, Tarikat'taki her bir üyenin ayrıntılı bir listesini ve bilinen son adreslerini bana bıraktı.

"Eğer haklıysan ve bir tuzak kuruyorlarsa, bunları FBI'daki yardımcına teslim edeceğine söz ver, böylece bu işe kesin olarak bir son verebilir," demişti bana, belge yığınının masasının üzerinden kaydırarak.

Ona Eliza'dan bahsettiğimde şaşırمامıştı.

"Onda her zaman bir terslik vardı," dedi sinirli bir ifadeyle kaşlarını çatarak ve başını sallayarak. Ve sanırım bu doğru. Ona hiç güvenmedi, benim için çok önemli biri olduğunu açıkça belirttiğim zamanlarda bile.

Sienna'nın ölümünden sonra sağlığı iyice bozuldu. Nesinin farklı olduğundan emin değilim ama Sienna'nın kaybından dolayı kesinlikle acı çekiyor, tıpkı bunu daha önce yaşadığımızda olmasını umduğum gibi. Bu bize hayatımda ilk kez bağ kurabileceğimiz bir şey verdi ve bu onun Tarikat'la işlediği suçları ve hayatı boyunca yaptığı iğrenç şeyleri mazur göstermese de, onu öldürme düşüncesine katlanmayı biraz daha zorlaştırıyor.

Stardust ve ben evimde beklerken, onlar birkaç mil ötede kulüp binasına dönüştürdükleri devasa, eski kilisede buluşacaklar.

Asansörün kapısına doğru topallayarak giderken ona son bir kez "Bu işin sonunu iyi görmüyorum," diyorum ama beni başından savıyor.

"Bu adamlar benim kardeşlerim. Eğer onların eliyle öleceksem, öyle olsun."

Tüm söylediklerini boşa çıkaran endişeli bir ifadeyle beni yanına çekip garip, sallantılı bir şekilde sarılıyor ve neredeyse bastonunu devirip yere düşecekti. Stardust yere düşmeden önce bastonunu yakalamak için dalıyor ve uysal, mahcup bir gülümsemeyle ona uzatıyor.

Daha önce olanları göz önüne alırsak, onun hakkında emin değil. Bize değerli bilgiler sağladığı sürece, Stardust'ın buradaki varlığına tahammül ediyor.

hayatlarımız. Zaten sadece kısa bir süre için, bu işi bitirip hak ettiğimiz sonsuz mutluluğa kavuşana kadar.

"Annenin uçağa binmesi gerekiyor," diye hatırlatıyor bana dalgınca.

Acil durum toplantısı yapılmadan önce Meksika'ya bir gezi planlamış ve annemin gitmesi için ısrar etmişti. Charles'ın ve Logan'ın ölümleri ortaya çıktıktan sonra onu oradan uzaklaştırmak istemişti.

En azından bana söylediği buydu.

Ellerimi ceplerime sokarak, "Uçağın kalktığında bana haber ver," dedim.

Yüzünden üzüntüye benzer bir şey geçiyor, sonra onu silip yanağını kaşıyor.

"Dikkatli ol ve ben yokken aptalca bir şey yapma. Tanrı seni seviyor, evlat. Bunu mahvetme," diye mırıldanıyor alışılmadık derecede içten bir vedaıyla.

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım, onun yerine takdir ediyormuş gibi görünen bir sessizlik içinde uzaklaşmasını izliyorum. Son bir el sallayışıyla asansörün kapıları kapanır ve bir daha dönmek üzere ortadan kaybolur.

Bölüm 62

Jovie

Yılanın Sadık Tarikatı'nın kulüp binasında, eski kilisenin ve iki yanındaki iki binanın her santimetrekaresini yok eden bir patlama oldu. İntihar bombacısı olduğundan şüpheleniyorlar.

New York panik içinde. İnsanlar şaşkın ve hayatlarından endişe ediyor. Polis kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışıyor ve haberlerin sürekli dönmesi dehşeti daha da artırıyor.

Bash, son dakika haberleri ekranda belirdiğinde neredeyse televizyonu duvardan sökecekti. Babasının telefonunu en az yüz kere aradı ama cevap alamadı. Annesi Meksika'ya daha yeni inmiş, telefonu yürek burkan haberlerle bombardımana tutulmuş.

"Bunu o yaptı," diye ısrar ediyor Bash, kanepenin önündeki boşlukta önümde volta atarak. "Gitmeden önce garip davranıyordu. Veda ettiğini biliyordu."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Başka biri onu öldürmek için oraya gitmesi için tuzak kurmuş olabilir. Henüz ceset sayısını açıklamadılar."

Bu çok rahatlatıcı bir alternatif değil ama onu biraz rahatlatıyor. Her iki durumda da Bash babasını kaybetmiştir. Bu onu bir iki ay önce rahatsız etmeyecek bir şeydi ama şimdi muhtemelen yıkıcı. Her ne kadar bir canavar olsa da, son nefeslerinin sayıldığından emin oldu.

"Eliza sayımlara haber kanallarından önce ulaşacak," diye kendi kendine mırıldanırken, ona bir mesaj göndermek için telefonuna dokunur.

Birkaç dakika içinde cevabı geldi.

"En az yüz ceset olduğunu ama daha fazlasının tasnif edildiğini söylüyor."

Yüz ceset. Yüz ruh, sonsuza dek gitti.

Bu rakamlar karşısında duyduğum suçluluk duygusu, o adamların her birinin bunu hak ettiğinin karanlık farkındalığıyla yok oluyor. Yaşamları boyunca bu sayıdan çok daha fazla insana işkence ettiler. İşin içinde masumlar olmadığı sürece, buna bizim için bir kazanç diyebilirim. Tüm toplum için.

"Doğru şey olduğunu düşünmeseydi bunu yapmazdı," diye zayıf bir şekilde rasyonalize ediyorum.

"Ellerimi temiz tutmak istedi," diyor Bash, ellerini milyonuncu kez saçlarında gezdirirken. "Lanet bir film gibi gün batımına doğru yol almamı istedi."

"O zaman neden biz yapmıyoruz? Bunu hak ettik, Bash. Neden bunu bir zafer olarak görmüyorsun?"

"Çünkü Jovie. O piçlerin ölmeden önce gördükleri son şey olmak istedim. Aileme yaşattıkları acının her zerresini hissettiklerinden emin olmak istedim. Buna ihtiyacım vardı ve o bunu yapmama bile izin vermedi."

"O seni koruyordu."

Derin bir nefes alarak bana çenemi kapatmamı ister gibi bir bakış fırlatıyor, ben de dudaklarımı ince bir çizgi haline getirip televizyona dönüyorum.

"Eliza'ya bir şey vermekle ilgili ne dedi?" Babasının bu süreci Bash için tamamen kolay hale getirdiğini hemen fark ederek soruyorum.

"Tüm aktif ve aktif olmayan üyelerin bir listesi," diye açıklıyor dikkati dağılmış bir şekilde, telefonuna bir şeyler yazarak.

Bir harita, onları doğrudan zarar görmeden kaçmaya çalışan diğer hamamböceklerine yönlendiriyor.

"Bash, bu inanılmaz. Bunu sana verdi çünkü bunun Tarikat'ı sonsuza dek bitireceğini biliyordu. Bunun ana tüzük olduğunu söylememiş miydin?"

Koltuktan kalkıp listeyi almak için ofisine doğru koşuyorum. Bash de hemen arkamdan geliyor.

"Evet, liderlik burada bulunuyor," diye cevap veriyor arkamdan.

Geride kalan sayfaları çeviriyorum ve ön yüzünde Yılan arması olan bir klasörün üzerinde duruyorum.

Yüzlerce isim ve adres listelenmiş. Bu adamların her biri bu hastalıklı tarikatın ritüellerine katılmış. İncitmişler, çalmışlar, tecavüz etmişler ve yok etmişler. Ve şimdi, hepsi bunun bedelini ödeyecek.

"Ana merkezi ortadan kaldırmak için kendini feda etti," diye düşünüyorum, listeyi karıştırırken. İşyerleri bile suçlarıyla birlikte listelenmiş.

"Bunu onlardan almanın onu öldüreceğini biliyordu. Bahse girerim toplantının en başta çağrılmasının nedeni buydu. Onu cezalandıracaklardı ama önce o saldırdı."

Şimdi her şey anlam kazanıyor. Bizi bağışladı. Bir ömür boyu günah ve suç işledikten sonra geri döndü ve oğlunu aynı kaderi paylaşmaktan kurtardı.

Bash omzumun üzerinden her sayfaya bakıyor, az önceki hayal kırıklığı kayboluyor.

"Eliza'ya onları aldığımızı söyleyelim," diye ısrar ediyorum.

"Ya ne yaptığımızı anlarırsa? Cinayet yasadışıdır, Stardust. Bunu görmezden gelemezler."

"Pazarlık edersek yapabilirler," diye espri yaparak dosyayı kapattım.

Bir süre daha tereddüt ediyor, ta ki ben Eliza'ya mesaj atıp ilgilenebileceği bir şey bulduğumuzu söyleyecek kadar inatçı kararlılığını kırana kadar

görmek için.

Ve sonra, bekleyeceğiz.

Sonsöz

Jovie

Birçok kez hayatta kalma moduna girdikten sonra ne kadar çabuk normale dönebildiğiniz tuhaf. Her travmatik olayda iyileşme süresi nasıl da kısalıyor.

Bir yıldır sürekli bir savaş ya da kaç durumunda yaşıyorum. Gabe ile ilişkimin ruh sağlığım üzerindeki etkisini ya da hayatımın son birkaç ayını yeniden yaşamak zorunda kaldığımı düşünürseniz daha uzun bir süre.

Nihayet artık sadece hayatta kalmakla işimin bittiğini söyleyecek kadar rahat ve güvendeyim. Tamamen farklı bir düzlemde var oluyorum - mümkün olduğunu hiç fark etmediğim bir düzlemde. Günlerimin tadını çıkarabildiğim ve hala buradayken sahip olduklarımın değerini bildiğim bir düzlem.

Değişimin amacı bu olabilir: Yükselmek. Bash de aynı şeyi yapmakta zorlandı.

Eliza ve FBI'daki ekibiyle genel bir dokunulmazlık anlaşması yaptıktan sonra onlara listeyi verdik ve serbest bıraktık. Babası katliamında her yüksek rütbeli üyeyi vurmayı başardı ve onları karınca yuvalarına bastıktan sonra küçük karıncalar gibi çırpınmaya bıraktı. Saklandığı yerden çıkıp liderlik rolünü üstlenmeye çalışan her adam FBI tarafından yok edildi. Geri kalanlar saklanıyor.

Bash ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştık. İçimizden birinin hedef alınacağı korkusu olmadan dünyada özgürce hareket edebiliyoruz. Bunların hepsi babasının fedakarlığı sayesinde oldu.

Lancaster Tech'in yeni bir şubesini açtığı Seattle'da havanın tadını çıkarıyoruz, ben de onun yanında birleşmenin başında yer alıyorum. New York çok güzel ve Styx her zaman benim evim olarak kalacak ama ikimizin de bir molaya ihtiyacı vardı. İkimizin de öldürülmediği bir şehirde yeniden ayağa kalkmak için bir şans.

İlk üç ay yas tutarak geçti. Tüm düşmanlarımız öldürüldüğünde, kafamızın içinde çılgılık atan düşüncelerimizle baş başa kaldık ve bu da geri plana atılan pek çok şeyin ele alınmasına yol açtı.

Sienna'nın kaybı ve hayatlarımızda bıraktığı boşluk gibi. Ya da Sebastian ve ailesinin birlikte bayram kutladığı adamlar tarafından ormanda avlandığım gerçeği gibi. Ve bir adamı bıçaklayarak öldürmem gibi.

Her şey ortaya kondu ve her açıdan incelendi ta ki bizi daha fazla kısaç altına almayana kadar. Yavaş yavaş *normal* bir hayat sürme yolunda ilerliyoruz.

Başımıza gelenleri sayısız kez gözden geçirdik, deneyimleri karşılaştırdık ve zamanlamayı haritalandırdık. Hiçbiri mantıklı değil. Şu andan itibaren

Öldüğümüz zamandan hastanede uyandığımız zamana kadar, hayatlarımızın tamamen farklı iki versiyonuna dair anılarımız var, ancak bunlardan yalnızca birini, yani bu versiyonu destekleyecek kanıtımız var. İster bir zaman çizgisi kayması, ister bir yükseliş ya da tamamen farklı bir şey olsun, geri dönüp işleri doğru yapmak için bana ikinci bir şans verildiği için mutluyum.

Babasının o kapıdan girip bir daha çıkmadığı o meşum gecede o kilisede gerçekte neler olduğunu asla bilemeyebiliriz ama oğlunu ve karısını Sienna'yla aynı kaderi paylaşmaktan korumak için yaptıklarından dolayı ona tüm hayatımı borçluyum. Hayatının çoğunu bir canavar olarak geçirmiş bir adamdan beklenmeyecek derecede özverili bir hareketti. Sadece bu gerçek bile Bash için başa çıkılması zor bir durumdu. Babasının hayatı boyunca tanıdığı versiyonu ile o gece asansörümüze giren versiyonunu dönüştürmek hiç tahmin etmediğimiz bir engeldi, ancak her gün büyük adımlar atıyor.

Halen ve Kennedy bizi üç kez ziyarete geldiler. Son gelişlerinde sokağın aşağısında bir ev kiralamayı düşünüyorlardı. Bash geçen yılki rolleri nedeniyle onlara ne kadar kızsada, ailemin tekrar bize yakın olmasını çok isterim. Özellikle de benim annem kayıpken ve onun annesi Karayipler'e çekilmişken, ailesinin koparıldığı şehirde yaşamak çok acı verici. O ve Bash haftada bir telefonda konuşuyorlar ve önümüzdeki ay onu ziyaret etme planlarımız var.

Miraslarını devralan ve hayatta kalan son Lancaster'lar olarak Bash ve Sylvia'nın ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok paraları var. Ancak ailelere ve tarikat kurbanlarına sığınak sağlayan bir hayır kurumu için planları var.

Old Soul'daki işimden ayrılmak zorunda kalmamdan kısa bir süre sonra Ginny Sunnybrook'tan sağlık raporuyla taburcu edildi. Kafeyi her zaman yapmayı planladıkları gibi birlikte işletmeye devam ettiler ve Ginny iyileşme yolunda ilerliyor. Rosie'nin bana karşı olan soğuk tavrı bile çözülmeye başladı.

Her şey yolunda ve umabileceğim en iyi şey de bu. Gabe'in kontrolü altında solup giderken ve ormanda avlanırken tek arzuladığım buydu. Tıpkı burnunuz tıkanığında nefes alamadığınızda, size bir anlık rahatlama sağlarsa bir daha asla burnunuzdan nefes almayı hafife almayacağınıza dair yüce güce söz vermeniz gibi.

Ben iyiyim.



Bash

Bu akşam ruh eşimle evleniyorum.

Bunu söylemek bile çok gerçeküstü geliyor. Burada yürüdüğümüz yol uzun ve dolambaçlıydı, ancak birlikte olmak için kadere, ölüme ve zamana karşı savaşmayı başardık. Bana kalırsa Seattle'da uçaktan indiğimiz anda aşkımızı resmileştirmeliydik. Eliza'yla dokunulmazlık belgelerimizi imzaladığımız geceden beri ona verdiğim yüzüğü takıyor - Sienna'nın madalyonundan esinlenilmiş altın, elmas işlemeli bir kalp.

Stardust o gece madalyonu bir mücevher kutusuna yerleştirdi ve sadece özel günlerde çıkardı.

Bugün ise boynuna asılı, altın kalbi kıpkırmızı elbisesinin etek boyu boyunca dans ediyor.

Dökülen kanın rengi. Geride

bırakılan incirlerin rengi.

En beklenmedik koşullarda paylaşılan tutku ve aşkın rengi. Başka biriyle yeniden başlamak istemezdim.

Nikâh memuru beş dakikadır bizimle ve mahkeme sıralarında oturan küçük tanık kalabalığıyla konuşuyor ama heyecandan kulaklarım uğuldarken söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum.

Nihayet. Nihayet, o benim. Sonunda, hayat denen bu kaotik, yıkıcı, heyecan verici şeyde bir şansımız var.

En çok intikam ihtiyacımla mücadele ettim. Sienna'nın ölümü hâlâ iyileştiremediğim açık bir yara. Ruhun yanımda olmaması beni daha da kötü etkiledi ve delirdiğimi düşündüm. Babam beni kurtarmak için kendini feda etti ama bana ve sevdiğim insanlara haksızlık eden adamların canını alma şansını elimden almaya hazır değildim. Ve kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi, kan ihtiyacı hala devam ediyor.

Ne de olsa ben bir katilim. Damarlarımda dolaşıyor ve nesiller boyu bana aktarıldı.

Stardust da aynı içgüdüyle mücadele ediyor. İşin zor kısmı, onu nasıl evcilleştireceğini bulmak.

"Yapacağım," diye söz veriyor geniş, dişlek bir gülümsemeyle ve bana ihtiyacım olan tek şeyin o olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

O gülümseme beni yıllarca ayakta tutabilir. O dil beni dizlerimin üstüne çöktürebilir. O vücut bana dağları yerinden oynattırabilir.

"Evet," diyorum körü körüne papağan gibi, gülümsememe izin vererek.

"Güzel. Şimdi çeneni kapa ve onu öp," diye sesleniyor tanıdık bir kadın sesi nikâh memurunun alçak sesiyle.

Arkamda bir yerden geliyor ve bunu hayal edemeyeceğimi anladığımda kanım damarlarımda donuyor.

Başka kimse bu davetsiz misafirliğe tepki vermeyince, umutlanmak istemeyerek başımı çeviriyorum.

Ancak kız kardeşimin yarı saydam, süt gibi görüntüsü görüş alanımda belirdiğinde tüm kısıtlamalarım yerle bir oluyor. Genişçe gülümsüyor ve sevimsiz bir başparmak işareti yapıyor.

Nikâh memuru töreni bitiriyor ve Stardust kollarıma atlayıp ağzımı bir öpücükle kapatıyor.

Karı koca olarak adliyeden çıkmak için arkamızı döndüğümüzde Sienna hâlâ orada, sanki hiç gitmemiş gibi bana parıldayarak bakıyor.

Spoiler Odası

Az önce okuduklarınız hakkında konuşmaya mı ihtiyacınız var?!

Prey [Drive Spoiler odasına](#) katılarak teorileri gözden geçirin, sorular sorun ya da sadece *anlayan* insanlarla çığlık atın.

Jen Hakkında

Jen Stevens Michigan'da doğup büyüdü ve burada bir günde dört mevsimin de tadını çıkardı. Lisans derecesini aldıktan sonra,

kısa sürede kurumsal dünyanın kendisine göre olmadığını fark etti ve bunun yerine çocuklarının atıştırılabilirlik hizmetçisi olarak göz korkutucu bir rol üstlendi.

Kendini bildi bileli okumak bir takıntı, yazmak ise her zaman bir kaçış yolu olmuştur. Jen, The Office'ten kelimesi kelimesine alıntı yapabilir ve gururla kendisini bir romantizm bağımlısı olarak tanımlar. Şekerden yapılmış her şeyle yaşayabilir ve yakın zamanda Leydi unvanını almıştır. En önemlisi, okuyucularla bağlantı kurmayı seviyor! En güncel yayıncılık bilgileri için Jen'in web sitesine ve sosyal medya hesaplarına göz atın: www.jenstevenswrites.com

Sosyal medya: @authorjenstevens

Ayrıca Jen

Karanlık Romantizm:

Çirkin Gerçekler (Grimville Reapers Birinci Kitap)
Anlatılmamış Gerçekler (Grimville Reapers İkinci
Kitap) [Prey Drive](#) (Paralel Prey Düet Kitap 1)

Contemporary Romance:

Bir Ayçiçeğinden Öğütler

Kentsel Fantezi Romantizm:

Çeyreklikleri Çağırarak (Beacon Grove Birinci
Kitap) Çeyreklikleri Saymak (Beacon Grove
İkinci Kitap) [Çeyreklikleri Yakalamak](#) (Beacon
Grove Üçüncü Kitap)

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Blurb](#)

[İçerik Uyarıları İthaf](#)

[Dikkat!](#)

[1. Önsöz](#)

[2. Bölüm 1](#)

[3. Bölüm 2](#)

[4. Bölüm 3](#)

[5. Bölüm 4](#)

[6. Bölüm 5](#)

[7. Bölüm 6](#)

[8. Bölüm 7](#)

[9. Bölüm 8](#)

[10. Bölüm 9](#)

[11. Bölüm 10](#)

[12. Bölüm 11](#)

[13. Bölüm 12](#)

[14. Bölüm 13](#)

[15. Bölüm 14](#)

[16. Bölüm 15](#)

[17. Bölüm 16](#)

[18. Bölüm 17](#)

[19. Bölüm 18](#)

[20. Bölüm 19](#)

[21. Bölüm 20](#)

[22. Bölüm 21](#)

[23. Bölüm 22](#)

[24. Bölüm 23](#)

[25. Bölüm 24](#)

[26. Bölüm 25](#)

[27. Bölüm 26](#)

[28. Bölüm 27](#)

[29. Bölüm 28](#)

[30. Bölüm 29](#)
[31. Bölüm 30](#)
[32. Bölüm 31](#)
[33. Bölüm 32](#)
[34. Bölüm 33](#)
[35. Bölüm 34](#)
[36. Bölüm 35](#)
[37. Bölüm 36](#)
[38. Bölüm 37](#)
[39. Bölüm 38](#)
[40. Bölüm 39](#)
[41. Bölüm 40](#)
[42. Bölüm 41](#)
[43. Bölüm 42](#)
[44. Bölüm 43](#)
[45. Bölüm 44](#)
[46. Bölüm 45](#)
[47. Bölüm 46](#)
[48. Bölüm 47](#)
[49. Bölüm 48](#)
[50. Bölüm 49](#)
[51. Bölüm 50](#)
[52. Bölüm 51](#)
[53. Bölüm 52](#)
[54. Bölüm 53](#)
[55. Bölüm 54](#)
[56. Bölüm 55](#)
[57. Bölüm 56](#)
[58. Bölüm 57](#)
[59. Bölüm 58](#)
[60. Bölüm 59](#)
[61. Bölüm 60](#)
[62. Bölüm 61](#)
[63. Bölüm 62](#)
[64. Epilog](#)
[Spoiler Odası](#)
[Jen Hakkında](#)

[Ayrica Jen](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

